

[20th March 1959]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) & (b) The Government have appointed a Pay Commission to examine the present structure of the different scales of pay, dearness allowance, other compensatory concessions and retiring benefits of the State Government servants, both Gazetted and Non-Gazetted and to recommend a suitable structure for the future. The question whether annual increments should be granted to the State Service Officers who are now on biennial scales will be considered by the Pay Commission.

SRI N. K. PALANISAMI : May I know, Sir, why some officers are given biennial increments and others given annual increments? Why there is this discrimination?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There is no question of discrimination. When the scales were originally fixed, this biennial increment was recognized. That is why the matter has now been referred to the Pay Commission. They will take into account all aspects of the matter and come to a decision, and make recommendations to the Government.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : May I know, Sir, when the Pay Commission will finalize their report?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I cannot say when they will finalize. They have started functioning.

MR. SPEAKER : Questions are over.

II.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1959-60—cont.

DEMAND XXII—INDUSTRIES AND CINCHONA.

DEMAND XXXIX—CAPITAL OUTLAY ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 4,24,52,600 under Demand XXII—Industries and Cinchona.”

MR. SPEAKER : All opposition parties have agreed to support the cut motion of the hon. Member Sri K. Ramachandran. He will now move his cut motion.

SRI K. RAMACHANDRAN : Sir, I move—

“ That the allotment of Rs. 4,24,52,600 under Demand XXII—Industries and Cinchona—be reduced by Rs. 100.”

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,94,38,300 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development.”

MR. SPEAKER : I understand that all opposition parties have agreed to support the cut motion of the hon. Member Sri A. Govindasamy. He will now move his cut motion.

20th March 1959]

SRI A. GOVINDASAMY : Sir, I move—

“ That the allotment of Rs. 1,94,38,300 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development—be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : The Demands and cut motions are before the House for discussion. Four hours are allotted for discussion of the Demands. May I know how much time the Hon. Minister will require to reply?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Forty-five minutes at the end and 15 minutes now.

MR. SPEAKER : The Hon. Minister will now speak.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் சபா நாயகர் 9-30 a.m.
அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கையில் கன ரகத் தொழில்கள், கைத்தொழில்கள், சிறு தொழில்கள், கிராமியத் தொழில்கள், கடற் அபிவிருத்தி திட்டம் ஆகியவைகள் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்ற தலைப்பின் கீழ் மான்யமாக கோரப்பட்டிருக்கின்றன. அடுத்தபடியாக சின்கோனா சம்பந்தமான மான்யமும் இத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மான்யக் கோரிக்கையுடன் இந்த ராஜ்யத்தில் மிகவும் முக்கியமாக இருக்கக்கூடிய கைத்தறி அபிவிருத்தித் திட்டங்களைப்பற்றியும் விவாதிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டேன். காரணம் என்னவென்று சொன்னால் இது கூட்டுறவு இயக்கத்தின் தலைப்பில் வந்தாலும் இது ஒரு தொழில் என்கின்ற முறையில் இப்போது விவாதிப்பதுதான் சிறந்த முறையாக இருக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய தொழில்கள் சம்பந்தமாக அறிக்கை ஒன்று தயார் செய்து, அதில் இந்த ராஜ்யத்தில் எந்த அளவில் தொழில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் எந்தெந்த அளவில் அது நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் விவரமாக கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு சமர்ப்பித்து இருக்கிறேன். மேலும் இதைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுவாக கன ரகத் தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டால் நம்முடைய ராஜ்யத் திற்கு 192 லைசென்ஸ்கள் இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மென்ட் ரெகுலேஷன் ஆக்ட்-இன் கீழ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் 65 லைசென்ஸ்கள் அமல் நடத்தப்பட்டு தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 12 லைசென்ஸ்கள் ரத்தாகிவிட்டன. மற்றவைகளுக்கு தகுந்த நடவடிக்கைகள் (effective steps) எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தத் துறையை எடுத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது பெரிய தொழில்கள் என்று சொல்லக்கூடியவை இண்டஸ்ட்ரீஸ் (டெவலப்மென்ட் அண்ட் ரெகுலேஷன்) ஆக்டின் கீழ் லைசென்ஸ் பெற்று நடத்த வேண்டிய தொழில்கள் ஓரளவு நமது ராஜ்யத்தில் பெருகி வந்திருப்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் நன்கு தெரிந்து கொள்ள முடியும். சிறு தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டால் எல்லா இலாகாக்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து மதிப்பீடு செய்கின்ற பொழுது அதாவது கிராமியத் தொழில்கள், கைத்தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள், ஹாண்டிக்ராப்ட், ஸ்மால் இண்டஸ்ட்ரீஸ் இவைகளை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து கணக்குப் போடுகின்ற பொழுது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நாம் 270 (ஸ்கீம்) திட்டங்களுக்கு ஸாங்ஷன் கொடுத்திருக்கிறோம். இவைகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு ஸ்டேஜில் இருக்கலாம். சிலவற்றில் கட்டிடங்கள் கட்டிக்கொண்டிருக்கலாம், சிலவற்றில் இன்ஜின்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம் என்றாலும் இவைகள் எல்லாம் துவக்கப்பட்டு விட்டன. அதாவது இதில் 4 கோடி 23 லட்சம் ரூபாய் ஸாங்ஷன் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் கூட்டுறவு

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

இயக்கத்தின் மூலமாக நடத்துகின்ற தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டால் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் பல துறைகளையும் ஒன்றாக மொத்தமாக சேர்த்துக் கணக்குப் போட்டால் 311 புது கூட்டுறவு இண்டஸ்ட்ரியல் ஸொஸைட்டிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதிலுள்ள முதலீடு 69 லட்சம் 40 ஆயிரம் என்று மதிப்பீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில் கிராமிய தொழில்கள் அதாவது வில்லேஜ் இண்டஸ்ட்ரியல் 189, பாம் கூர் அதாவது பனை வெல்லத் தொழில்களில் இரண்டு, ஹாண்டி க்ராப்ட்டில் 50, ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரியல்-ல் 70, ஆக இவ்விதம் 311 ஸொஸைட்டிகள் நான் முதலில் சொன்ன 270 திட்டங்களுக்கு அதிகமாக ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தனித்தனியாக அதாவது ஜில்லா வாரியாக எவ்வளவு இருக்கிறது என்று கணக்குகள் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறேன். நான் அதை விவாதத்திற்கு பதில் சொல்லுகின்ற நேரத்தில் ஜில்லாவுக்கு எவ்வளவு செய்யப் பட்டிருக்கின்றன என்பதை விளக்கிச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இப்போது மொத்தப் புள்ளிகளை மட்டும் கொடுக்கலாம் என்று விரும்புகிறேன். அதாவது எத்தனை திட்டங்களுக்கு எவ்வளவு ரூபாய் ஸாங்ஷன் செய்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவிக்கலாம் என்று நம்புகிறேன். அதாவது:—

கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில்—12 திட்டங்களுக்கு 8 லட்சம் 92 ஆயிரம் ரூபாய்.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில்—19 திட்டங்களுக்கு, 19 லட்சம் 53 ஆயிரம் ரூபாய்.

ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில்—16 திட்டங்களுக்கு, 25 லட்சம் 23 ஆயிரம் ரூபாய்.

மதுரை ஜில்லாவில்—25 திட்டங்களுக்கு, 31 லட்சம் 49 ஆயிரம் ரூபாய்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில்—17 திட்டங்களுக்கு, 14 லட்சம், 40 ஆயிரம் ரூபாய்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில்—24 திட்டங்களுக்கு, 35 லட்சம் 41 ஆயிரம் ரூபாய்.

தென்னாற்காடு ஜில்லாவில்—14 திட்டங்களுக்கு, 15 லட்சம் 56 ஆயிரம் ரூபாய்.

செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில்—14 திட்டங்களுக்கு, 10 லட்சம் 16 ஆயிரம் ரூபாய்.

வட ஆற்காடு ஜில்லாவில்—19 திட்டங்களுக்கு, 28 லட்சம் 14 ஆயிரம் ரூபாய்.

சேலம் ஜில்லா மிகவும் பிற்பட்ட இடம் என்று எப்போதும் கூறிக்கொண்டிருக்கின்ற அங்கத்தினர் அவர்களை இப்போது காணவில்லை—சேலம் ஜில்லாவில் 39 திட்டங்களுக்கு 28 லட்சம் 73 ஆயிரம் ரூபாய், கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் 39 திட்டங்களுக்கு 29 லட்சம் 2 ஆயிரம் ரூபாய், நீலகிரி ஜில்லாவில்—8 திட்டங்களுக்கு 1 லட்சம் 56 ஆயிரம் ரூபாய், சென்னையில் 20 திட்டங்களுக்கு இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டும் சேர்த்து ஒரு கோடி 72 லட்சம் ரூபாய் ஆகிறது. இதில் சிறு தொழில்கள், கிராமியத்தொழில்கள், ஹாண்டி க்ராப்ட் இவைகள் எல்லாம் சேர்ந்திருக்கின்றன. இந்த விதமாக நம்முடைய ராஜ்யத்தில் நாம் மொத்தமாக 270 திட்டங்களுக்கு 4 கோடி 23 லட்சம் 70 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு ஸாங்ஷன் செய்திருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக கடந்த அபிவிருத்தியை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் நாம் கணிசமான முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். கடந்த வருஷத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். கடந்த வருடங்களுக்கு மேலாக இந்தத் திட்டத்தின் மூலமாக நூல் நூற்பவர்களுக்கு வாழ்க்கை வசதியை அதிகமாக

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

அளிக்கவும், இன்னும் கூலி அதிகரிப்பதற்கும் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1957-58-ல் நாம் கதர் அபிவிருத்திக்காக 91 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறோம். அதில் மொத்தம் உற்பத்தி செய்த துணியின் விலை 54 லட்சம் 63 ஆயிரம் ரூபாய். 1958-59 நடைமுறை வருடத்தில் ஒரு கோடி 38 லட்சம் ரூபாய் செலவழிப்பதற்கு ரிவைஸ்ட் எஸ்டிமேட் இருக்கிறது. இதில் சுமார் 65 லட்சம் ரூபாய் பெறுமான துணி உற்பத்தி செய்யப்படும். இதில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை எடுத்துப் பார்த்தால் 1958 டிசம்பர் முடிய 1 லட்சத்தி 83 ஆயிரத்தி 821 தொழிலாளர்கள் என்று தெரிகிறது. 1959-60-ல் இதில் செலவு செய்ய திட்டமிட்டிருப்பது ஒரு கோடி 94 லட்சம் ரூபாய் இதன் மூலம் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணியின் மதிப்பீடு ஒரு கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் வேலை கிடைக்கின்றவர்களின் எண்ணிக்கை 2 லட்சத்தி 40 ஆயிரம்பேர்கள்; இவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கூலியை எடுத்துக்கொண்டால், 1957-58-ல் 11 லட்சம் 30 ஆயிரம் சில்லரை ரூபாய் கூலியாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1958-ல் 11 லட்சம் 48 ஆயிரம் சில்லரை ரூபாய் கூலியாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கதர் அபிவிருத்தி திட்டத்தைப்பற்றி மேலும் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். முக்கியமாக நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய வேலை வில்லாத திட்டத்தையும் போக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் விவசாயிகளுக்கு அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வேலை நேரம் போக பாக்கி நேரங்களில் வேலையில்லாமல் இருக்கின்ற காலங்களில் எந்த வேலையை அவர்கள் சுலபமாக, தாங்களாகவே, மற்றத் தொழிலாளர்களைப்போல் மற்றவர்களோடு வேலை செய்யமுடியும் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கின்ற சமயத்தில் இந்த கதர்த் திட்டத்தை தவிர வேறு சிறந்த திட்டம் ஒன்றுமில்லை. மேக் நாடுகளில் நான் பேர்யிருந்தபொழுது பலர் என்னிடம் கேட்டார்கள். 'இந்த கதர்த் திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் உங்களுடைய நாட்டின் பொருளாதார அடிப்படையை அமைப்பதற்கு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் சமாதானம் சொன்னதை இங்கும் சொல்லுகின்றேன். ஏனென்றால் இங்கு சொல்வதைத்தான் நான் அங்கும் சொல்லுவேன். பிற நாடுகளில் எல்லாம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் இருப்பவர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களுக்கு "டோல்ஸ்" என்கின்ற முறையில் பதிவு செய்து நிவாரணம் கொடுக்கப்படுவதுண்டு. அதாவது தானம் கொடுப்பது போலவே கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் நம் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் இருப்பவர்களுக்கு அந்த விதமான "டோல்ஸ்" தரின் கொடுப்பதற்கு பதிலாக, அவர்களுக்குத் தகுந்த தொழிலை அவர்களாகவே பெரிய சிரமமின்றி, வேலை செய்து, இந்த தொழிலை விரிவுபடுத்துவதன் மூலமாக அவர்களுக்கு இந்த சலுகையைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நாட்டினுடைய பொருளாதாரம் நன்றாக உயர்ந்து இனிமேல் விவசாயிகள் எல்லோரும் இதே நேரத்தில் அதிகமாகச் சம்பாதிக்க முடியும், ஏன் இந்த கதர்த் திட்டத்தில் நூலை நூராக வேண்டும் என்று அவர்கள் நின்று விடுவார்களானால் அந்த நிவாரணம் கொடுக்க எந்தவிதமான அவசியமும் ஏற்பாது. பிற நாடுகளில் வேலை செய்யாமல் கொடுக்கிற டோல்ஸ் என்ற முறையை நம் நாட்டில் ஓரளவுக்கு நாட்டு மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிற அளவுக்கு அவர்களிடம் சுலபமாக வேலை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்கள் செய்கின்ற வேலைகளோடு சேர்ந்து செய்கிற முறையில் செய்வதால் அவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கும் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இதில் இருக்கக்கூடிய மற்ற பிரச்சனைகள் எப்படி இருந்தாலும், வேறு எந்தக் கண்ணோட்டத்தோடும் பார்க்காமல் பொருளாதாரத் துறையில் பார்த்தால் இதைவிடச் சிறந்த திட்டம், லட்சக் கணக்கான மக்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய முறை, வேறு இல்லை. 2 லட்சத்து 40 ஆயிரம் பேர்களுக்கு நம் ராஜ்யத்தில் 1959-60-ம் ஆண்டில் இதன் மூலமாக ஓரளவுக்கு வருவாய் கிடைக்கும்படியான ஏற்பாட்டைச் செய்கிறோம் என்று சொன்னால், இந்தத் திட்டம் மிகவும் வெற்றிகரமாக நடக்கவேண்டுமென்பதை யாரும் மறுத்துச் சொல்லமாட்டார்கள்.

[Sri R. Venkataraman]

[20th March 1959]

இன்னும் நம்முடைய ராஜ்ய கைத்தறித் தொழில்பற்றி ஒரு வார்த்தையை மட்டும் இப்போது சொல்லி விட்டு, பின்பு விவாதத்திற்கு பதில் சொல்லும்போது மற்றவைகளைப்பற்றி விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இன்றைக்கு கைத்தறி நெசவு பெருமளவுக்கு முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள். இதிலே இப்போது ஒரு நெருக்கடி இருக்கிறது. அதை நான் இப்போது சபையின் முன்னால் வைக்க விரும்புகிறேன். நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ரிபேட் தொகையானது இன்னும் முழுவதும் மத்திய சர்க்காரிலிருந்து கிடைக்காததால் ரிபேட் பட்டுவாடா செய்வதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதே சமயத்தில் நம்முடைய சங்கங்கள் சில தவறுகள் செய்து, ஒரிரண்டு இடங்களில், முக்கியமாக ஒரிரண்டு ஜில்லாக்களில், அவர்கள் தவறான ரிபேட் தொகையைக் கேட்டிருப்பதன் காரணமாக இதை இன்றைக்குப் பரிசீலனை செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக ஓர் ஜில்லாவில் ஏராளமாக ரிபேட் தொகை கிடைக்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கை வந்திருக்கிறது. அங்கு இருக்கக் கூடிய லாம்களின் எண்ணிக்கையை—தறிகளின் எண்ணிக்கையை—வைத்துப் பார்த்தால்கூட அந்த அளவுக்கு அங்கே துணி உற்பத்தி செய்திருக்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது. ஆகவே தான் சர்க்கார் இப்போது பரிசீலனை செய்து தான் ரிபேட் தொகை கொடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவு செய்து ஒவ்வொரு சொஸைடிக்கும் அதிகாரிகள் சென்று எத்தனை தறிகள் இருக்கின்றன என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை நான் முன் கூட்டிச் சொல்ல வேண்டியதன் அவசியம் என்னவென்றால் அங்கத்தினர்கள்—பலரிடத்தில் சொஸைடிகளும், சில தறிக்காரர்களும் வந்து கூச்சலிடுவார்கள் “ஓ, எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சலுகை கிடைக்கவில்லை, இதைக் கொடுப்பதிலே கால தாமதம் செய்கிறார்கள், அதனால் நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறோம்” என்று சொல்வார்கள். அதைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஏதோ இதில் தவறு நடப்பதாக கனம் அங்கத்தினர்கள் நினைக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் இப்போது இதைச் சொன்னேன். இதைப் பரிசீலனை செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு சொஸைடியிலும் எவ்வளவு தறிகள் இருக்கின்றன, எவ்வளவு பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள், எவ்வளவு துணி உற்பத்தி செய்யப்பட்டது என்பதைப் பார்த்து கொடுத்தால்தான் எல்லோருக்கும் நன்மை பயக்கும் என்று முடிவு செய்திருக்கிறது.

இந்தத் தொகை சம்பந்தமாக மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்து 1959-ம் வருஷம் வரையில் நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய தொகை பூராவும் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று நாம் சொல்லியிருக்கிறோம். நமக்கு இன்னும் 155 லட்சம் ரூபாய் அளவுக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். அதிலே கொஞ்சம் பணம் வந்திருக்கிறது. எவ்வளவு என்று பின்னால்தான் பார்த்துச் சொல்லவேண்டும்.

1959-60-ம் ஆண்டுக்கு மத்திய சர்க்கார் இந்த ராஜ்யத்திற்கு மொத்தமாக கைத்தறிக்கு என்று 92 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இது நம் ராஜ்யத்திற்குப் போதாது. காரணம் என்னவென்றால், நமது ராஜ்யத்தில் உற்பத்தி செய்கிற துணி அளவுக்கு நாம் ஒரு அணு வீதம் ரிபேட் வைத்தாலும் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக சர்க்கார் தங்களுடைய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 125 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது என்று கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அடுத்தபடியாக, சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஓரளவு துணி தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொஸைடிகளிலிருந்து புகார் சர்க்காருக்கும் கிடைத்தது. இது சம்பந்தமாக ராஜ்ய கூட்டுறவு கைத்தறி செஸைடிக்கு இந்த நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு 25 லட்சம் ரூபாய் கடன் உதவி கொடுத்தால் அதை உபயோகித்து, தாங்கள் துணி ப்ரொக்யூர் செய்து

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

கொள்ளலாம், இன்னும் இரண்டு அல்லது மூன்று மாதங்களில் செலவாகக் கூடிய காலம்—கல்யாண காலம்—வருவதால் சுலபமாக அதை விற்பனை முடியும் என்று மனுச் செய்திருந்தார்கள். அது பரிசீலனையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. சர்க்கார் வாங்குகிறார்கள் என்று சொன்னவுடனேயே துணித் தேக்கம் மறைந்து விடுகிறது என்று நான் சந்தோஷத்தோடு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்ற முறை இதே மாதிரி துணித் தேக்கம் ஏற்பட்ட போது ராஜ்ய சர்க்கார் 25 லட்சம் ரூபாய் கடன் கொடுத்து, ராஜ்ய சொஸைடி ப்ரொக்யூர் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னவுடனேயே, 15 லட்சம், 16 லட்சம் ரூபாய்க்கு வாங்குவதற்குள்ளாக துணித் தேக்கம் போய் விட்டது. ஏன் என்றால் தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் எல்லோரும் அரசாங்கம் வாங்குகிறது என்று சொன்னவுடனே, உடனடியாகச் சென்ற வாங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அந்த மாதிரியே இதுவும் நிச்சயமாக வெற்றி பெறும் என்று நான் நினைக்கிறேன். இதைப்பற்றி சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறது.

(Deputy Speaker in the Chair.)

இந்த மான்யம் சம்பந்தமாக ஏராளமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன. கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிற எல்லா ஆலோசனைகளையும் சர்க்கார் மிக மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கும் என்று சொல்லி இந்த மான்யக் கோரிக்கையை நான் சபை முன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

SRI G. GOMATHISANKARA DIKSHITAR: நூல் நூற்பவர்களில் 2 லட்சத்திச் சில்லரை பேர்களுக்கு உழைப்பு அளித்து

DEPUTY SPEAKER: The Hon. Minister has just now moved the Demand. What is it that the hon. Member wants to say?

SRI G. GOMATHISANKARA DIKSHITAR: On a point of order, Sir.

DEPUTY SPEAKER: The hon. Member cannot ask for any information now. If he wants, he may do so afterwards. Let the hon. Member resume his seat.

SRI K. RAMACHANDRAN: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில் மான்யத்தின் மீது நான் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பொதுவாக இதைப்பற்றி பட்ஜெட் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஒரு சில சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்ற தலைப்பில் 1958-59-ம் ஆண்டு மதிப்பீடுகள் என்று 389.95 பெரிய இண்டஸ்ட்ரீஸ் சம்பந்தமாகக் குறிப்பிட்டு அதிலே 243.51 லட்சம் என்று திருத்திய மதிப்பீடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போலவே காட்டேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸுக்கு 1958-59-ம் ஆண்டு மதிப்பீடு என்று 57.77 லட்சம் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, திருத்தப் பட்ட மதிப்பீட்டில் 37.75 லட்சம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆக முதல் தலைப்பிலே 146 லட்சமும், இரண்டாவது தலைப்பிலே 20 லட்சமும் குறைந்திருக்கிறது. அதற்கு விவரம் கொடுத்திருக்கிற வகையிலே, டிரெயிண்ட் பர்ஸானெல் கிடைக்காததனால் சில திட்டங்கள் கால தாமதமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகவும், அவைகளின் மேல் தகுந்த அளவுக்குச் செலவு செய்ய முடியவில்லை என்ற குறிப்பும் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப்பார்க்கும்போது உண்மையிலேயே நாம் வருத்தப்பட வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. தொழில் முறையில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக அபிவிருத்தி தேவை என்று நான் வற்புறுத்திச்

DEMAND XXXIX—CAPITAL OUTLAY
ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT

[Sri K. Ramachandran] [20th March 1959]

சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் துறையில் மிகவும் பின் தங்கி இருக்கக் கூடிய பல பகுதிகள் இருக்கின்றன. அப்படி இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் ஒரு வருஷம் கொடுத்திருக்கக் கூடிய அலாட்மெண்டில் 140 லட்சமும், 20 லட்சமும் குறைத்து செலவு செய்யப்பட்டாயான நிலைமை இருக்குமானால், அடுத்த வருஷத்தில் புதிய திட்டங்களை எடுத்துக் கொள்ளும் நிலைமையில் எவ்வளவு சிரமங்கள் இருக்கும்? பழைய திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்வதில் கணிசமான பகுதி அடுத்த ஆண்டு செலவழிப்பதில் போய்விடும். இப்படி இருப்பதால் புது புதுத் திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்வதில் தடை இருக்காதா என்று மந்திரி அவர்கள் தெளிவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இம்மாதிரி துண்டுவிழக்கூடிய சமாசாரங்கள், குறைவான அளவுக்குச் செலவு செய்யக்கூடிய விஷயங்கள் தொழிற் துறையிலே ஏற்படுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல. கூடியவரையிலும் கொஞ்சம் அதிகமாகச் செலவாகிக்கொண்டிருந்தால், திட்டம் சீக்கிரமாக நிறைவேற்றக்கூடிய நிலைமை இருக்கலாம். எத்தனையோ கஷ்டங்கள் இருக்கலாம். குறிப்பிட்ட தொகையைச் செலவழிக்கமுடியும் என்று எதிர்பார்த்துத்தான் தொகையை ஒதுக்குகிறோம். அந்த வகையிலே அவை செலவழிக்கப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்ற விஷயத்தை முதலிலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், ரீ-அப்ரைஸல் ஆப் தி ப்ளான் என்ற முறையிலே பார்த்தபோது, அதிலும் நம்முடைய தொழில் துறையிலே, நம்முடைய ஸ்டீல் ப்ளான் ஏதாவது பாதிக்கப்படுமோ என்ற சந்தேகம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. பப்ளிக் செக்டர், ப்ரைவேட் செக்டர் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஏதாவது பாதிக்கப்படுமா என்பதை மந்திரி அவர்கள் விளக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

ரீ-அப்ரைஸல் ஆப் தி சகண்டு பைப் இயர் ப்ளான் பற்றி இந்திய சர்க்கார் வெளியீட்டிலேகூட.

“Substantial shortfalls are anticipated in respect of aluminium, ferro-manganese, caustic soda and dyestuffs. The target for cement has been reconsidered in the light of developments since the commencement of the Plan. In the field of engineering industries there will be shortfalls in respect of structural fabrication and in respect of manufacture of machinery (except sugar machinery), but the target for locomotives, wagons and bicycles will be achieved.” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதேபோலவே

“As in the public sector, investment requirements of the private sector had to be revised upwards . . .”

என்று சொல்லி, 685 கோடியாக இருந்த இந்த அளவு 575 கோடியாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்ற குறிப்பு கிடைக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 100 கோடி ரூபாய் வரையிலும் குறைவு ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆகையால், இது நமது ஸ்டீல் ப்ளானைப் பொறுத்தவரையிலும் தொழில் துறையிலே எந்த அளவுக்கு நம்மைப் பாதிக்கிறது, அல்லது நம்மைப் பாதிக்காதா என்ற விவரங்களை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லவேண்டும். பாதிக்காத முறையிலேதான் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பெரிய தொழில்களைப் பொறுத்தவரையிலும் சில வார்த்தைகள் நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. சர்க்காருடைய தொழில் கொள்கை—வேண்டுமென்றே ப்ரைவேட் செக்டரை அதிகமாக வளப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

20th March 1959] [Sri K. Ramachandran]

ப்ராவேட் செக்டார் அண்டு பப்ளிக் செக்டார் என்று கூட்டு முறையிலே செய்வதையும் முக்கியமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய தொழில்களைப் பொறுத்தவரையிலும் இப்பொழுது மத்திய சர்க்காருடைய கையிலே இருந்துகொண்டிருப்பது நெய்வேலிப் பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டமும், பெரம்பூர் கோச் பாக்கடரியும் ஆகும். அவைகளைத்தவிர இந்த சர்வே ரிபோர்ட்டிலே எழு, எட்டு பெரிய தொழில்கள் என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளெல்லாமே தனிப்பட்டவர்கள் கைவசத்திலேயுள்ள தொழில்களாகவே இருக்கின்றன. இதைப்போலவே, சேலத்தில் உருக்குத் தொழிற்சாலையை தனியார் கையில் விடுவதாக இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. அலுமனியத் தொழிற்சாலை சேலத்தில் தனியார் கைக்கே விடுவதாகத் தெரிகிறது. சர்க்கரை ஆலைகளெல்லாம் தனியார்த் துறையில்தான் இருக்கின்றன. காகித மில்லைப் பொறுத்தவரையில், சேஷசாயி ப்ராவேட் லிமிடெட் என்றும் தனியாரிடம் விட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். காஸ்டிக் சோடா ஆஷ் என்பதைப்பொறுத்தவரையிலும்கூட அதுவும் தனியார் துறையிலே இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. இப்படி முக்கியமான பெரிய தொழில்கள் அவ்வளவும் இன்றைக்கு தனியார் துறையில் இருக்கின்றன. ஆனால், தனியார் துறையில் இருந்தாலும் சிலவற்றிலே சர்க்கார் பங்கு முதலீடு செய்திருக்கிறார்கள் என்ற விவரம் இருக்கிறது. இருந்தாலும் தனியார் துறையிலே இவைகளெல்லாம் தனிப்பட்ட முறையில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒரு சில தொழில்களிலேதான் சர்க்கார் பங்கு முதலீடு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதைத்தவிர பப்ளிக் செக்டாரிலே இன்னும் இரண்டு தொழில்கள், ரா பில்ம் தயாரிப்பது, ட்ரக் ப்ராடக்ட்ஸ் தயாரிப்பது. இவ்விருவற்றிற்கும் மத்திய சர்க்கார் கைவசத்திலே இருந்து செய்வதாகக் குறிப்பு தெரிகிறது. இதையெல்லாம் நாம் பார்க்கும் போது சென்னை சர்க்கார் தனிப்பட்ட முறையிலே பொதுத் துறையிலே, பெரிய தொழில் என்ற வகையிலே சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு எந்தவிதமான தொழிலையும் இதுவரையிலும் எடுத்து நடத்தவில்லை, நடத்துவதற்கு முன்வரவில்லை என்றுதான் நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமை சர்க்காருக்கு நல்லதல்ல என்று நினைக்கிறேன். மத்திய சர்க்கார் சில பெரிய தொழில்களை எடுத்துச் செய்கிறார்கள். தனிப்பட்டவர்கள் தொழில்கள் நடத்துகிறார்கள். அதற்கு மந்திரி அவர்கள் ஏற்கனவே சமாதானம் சொன்னார்கள். “இம்மாதிரி நாம் அதிகமான பணத்தை ஒரே தொழிலில் போட்டு நடத்துவதைக்காட்டிலும் தனிப்பட்டவர்கள் நடத்துவதில் ஓரளவு முதலீடு செய்வதன் மூலமாக பல தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு இடம் இருக்கும்” என்று சொன்னார்கள். அவர் சொல்லிய காரணம் சரியாக இருந்தபோதிலும்கூட, தனிப்பட்டவர்கள் நடத்துத் தொழிலைவிட திறமையான நிர்வாகப் போக்கு நமக்கு ஏற்படவேண்டுமென்று நினைத்தோமானால் அம்மாதிரி முக்கியமான தொழில்களில் நம் கையில் ஒன்றிரண்டாவது இருந்துவந்தால் நடைமுறையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

அத்துடன் இம்மாதிரி தனியார் வர முடியாத, முதலீடுகள் செய்ய முடியாத பல பகுதிகள் நம் பிரதேசத்தில் இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் பெரிய தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் பல இருக்கின்றன. பாக்வாரு ஏரியால் என்று சொல்லக்கூடிய அம்மாதிரி இடங்களில் எல்லாம் சர்க்கார் கணிசமான பெரிய தொழில் நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். சென்னை சர்க்கார் பப்ளிக் செக்டாரிலே எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பங்கு மிகவும் குறைவு. அதை அதிகப் படுத்த வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திச் சொல்லக்கொள்கிறேன்.

நான் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணை—ஒரே இடத்தில் முக்கியமான பெரிய தொழில்கள், சிறிய தொழில்களை எல்லாவற்றைப் பொறுத்த மட்டில் பார்த்தேன். இந்த ரிபோர்ட்டைப் பூராவாகப் படித்துப் பார்த்தேன். தொழில் வளர்ந்திருக்கும் பிரதேசங்களிலே இந்தத் தொழில்கள் அதிகமாகப் போய் இருக்கும் நிலைமையும், தொழில் வளர்ச்சியில்லாத பிரதேசங்கள் எப்போதும் இருக்கும் நிலைமையிலேயே இருக்கக்கூடிய நிலைமை

[Sri K. Ramachandran] [20th March 1959]

தான் இந்த ரிபோர்ட்டிலிருந்து தெரிகிறது. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால் சென்னை, கோயமுத்தூர், மதுரை, திருச்சி இம்மாதிரி பெரிய நகரங்களையொட்டித்தான் பெரிய தொழில்களானாலும் சரி, சிறிய தொழில்களானாலும் சரி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு விவரம் நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. மந்திரி அவர்கள் ஜில்லாவாரியாகப் பெயர்களைப் படித்தார்கள். நான் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையைப் பார்த்துத்தான் அப்படிக் கொடுத்தார் என்று நினைக்கிறேன். தொகை அவ்வளவு இருந்தாலும்கூட, ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஒதுக்கியிருந்தாலும்கூட, தொழில் பரவலாக அமையவில்லை. டீ-ஸென்ட்ரலைஸேஷன் ஏற்படவில்லை. “கான்ஸென்ட்ரேஷன்” தான் “ரூல் ஆஃப்தி டே” யாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்று மந்திரி அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இதை நான் பல விவரங்களில் சொல்லமுடியும். டெக்ஸ்டைல் மில்ஸ் கோயமுத்தூர் பகுதியிலே அதிகமாக இருக்கின்றன, சென்னையில் இருக்கிறது, மதுரையில் இருக்கிறது, இராமநாதபுரம் பகுதியில் இருக்கிறது என்று சொன்னாலும்கூட, அவை ஒரிரண்டு தாலுகாவிலே குவிந்துகொண்டிருக்கின்றன. சாத்தூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகாக்களில் 31 ஜின்னிங் பாக்கிரிகளும், இரண்டு மூன்று ஜின்னிங் பாக்கிரிகளும் இருந்தால், அந்த இரண்டு தாலுகாக்கள் போக பாக்கி ஏழு தாலுகாக்களில் என்ன இருக்கின்றனவென்றால் ஒன்றும்இல்லை. சின்ன தொழில்களை எடுத்துக் கொண்டால்கூட, ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்ற முறையிலே இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் ஏற்படுத்துகிறார்கள். அதைப் பார்த்தாலும், சென்னை மதுரை, விருதுநகர், ஈரோடு, திருச்சி, தஞ்சாவூர் என்று அந்தப் பெரிய ஊர்களிலேதான் இதுவும் அமைந்திருக்கிறது. ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் நடக்கக்கூடிய இடத்தைப் பார்த்தால், பெரிய ஊர்கள், தொழில் வளர்ச்சியுள்ள இடங்களில் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. இராமநாதபுரம் ஜில்லாவை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக்கொள்வோம். விருதுநகரில் ஒரு தொழில் பண்ணை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ராஜபாளையத்தில் இன்ஜினிங் ஓர்க்ஷப் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஏற்படுத்தியிருக்கும் சிமென்ட் பாக்கிரி ராஜபாளையத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இம்மாதிரி ஹாண்டிக்ராப்ட்ஸ், கைத்தொழில் என்ற முறையிலே பார்த்தால் அதிலே கூட ராஜபாளையத்திற்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி பார்த்தால் குவியலாக ஒரே இடத்தில் தொழில் துறை வளம்பமாக உள்ள பகுதிகளில் தொழில்களை ஏற்படுத்திவிட்டு மற்றப் பிரதேசங்களில் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்யாமல் இருந்தால் “ஸ்ட்ரெயின் ஆன் அக்ரிகல்சர்” என்றுமே தீர்ப்போவதில்லை; குவிந்துகொண்டே இருக்கும். ஒரு பகுதி மக்களுக்குத்தான் என்ற கொள்கையை மாற்றி மூன்றுவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் தயாரித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த நிலைமையில் தொழில்களைப் பரவலாக, கிராமாந்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொழில்களை நடத்தலாம். அப்பொழுது லேபர் சரியாக கிடைக்கும். சிக்கனமாகக்கூட அமையலாம். இதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். முக்கியமாக பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் நல்ல தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு அரசாங்கக் கொள்கை வரவேண்டும். அந்தக் கொள்கை இப்பொழுது இல்லை. அந்தக் கொள்கை ஏற்படவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மினரல் வெல்த் நாட்டுக்கு மிக முக்கியமானது. இதைப் பொறுத்ததுதான் நம்முடைய நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சி இருக்கிறது. ஜியாலாஜிகல் சர்வே செய்து பார்த்ததில் இரும்புக் கனிப் பொருள் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். திருச்சி ஜில்லாவில் எண்ணெய் ஊற்றுக்கள் இருப்பதாக சமீபத்தில் பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வந்திருந்தது. இதை யெல்லாம் ஜியாலாஜிகல் சர்வே இந்திய சர்க்கார் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற குறிப்பு தென்படுகிறது. இருந்தபோதிலும்கூட, ஸ்டேட் லெவலிலே ஏதாவது சர்வே ஏற்படுத்தி நல்ல முறையிலே....

20th March 1959]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : சென்னை ராஜ்யத்திலே தனியாக ஸ்டேட் ஜியாலாஜிகல் சர்வே நாம்தான் வைத்திருக்கிறோம்.

SRI K. RAMACHANDRAN : அந்த சர்வே மூலமாகக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய அந்த மினரல் வெல்தைக் கொண்டு சரியான முறையிலே ஆராய்ச்சி செய்து தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும். Iron ore நம்முடைய மாகாணத்தில் இருக்குமானால், அவற்றையும் நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதைப் போலவே ஜிப்ஸம் அண்டு லேம்ஸ்டோன் எங்கள் தாலுகாவில் இருக்கிறது. முதுகுளத்தூர் தாலுகாவிலும் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதை உபயோகப்படுத்திக்கூட சிமெண்டு பாக்டரியும் மற்ற தொழில்களும் துவக்குவதற்கு நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகையால், இந்தப் பின் தங்கிய பிரதேசங்களில் இம்மாதிரி நல்ல வாய்ப்பு இருக்கும்போது அதை எடுத்துக்கொண்டு செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாகாணத்தில் இண்டஸ்ட்ரிஸ்களைப் பொறுத்த மட்டில் எவ்வளவோ தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாய் முடைதல், பேபர் செய்தல், கயிறு தொழில் போன்ற பல தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது ரொம்பவும் போற்றக்கூடியதுதான். நமது மாகாணத்தில் சிறிய தொழில்கள் முதற்கொண்டு பெரிய தொழில்கள் வரையில் பல தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த முறையில் கதர் திட்டத்திற்கு என்று ரிபேட் கொடுப்பதில் எந்த விதமான ஆட்சேபமேயும் கிடையாது. கதர் திட்டத்தின் மூலமாக ஒரு அளவிற்கு நமது மாகாணத்தில் பலருக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது என்பது வாஸ்தவம்தான். அது ஒரு நல்ல தொழில் என்பதில் ஆட்சேபமே கிடையாது. அதைப்போலவே மற்ற தொழில்களுக்கும் ஊக்கம் காட்ட வேண்டும். நமது ராஜ்யத்தில் சில தொழில்கள் மக்களுடைய பழக்க வழக்கத்தில் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட மக்களை இதர தொழில்களில் ஈடுபடுத்துவது என்பது சரியல்ல. அவர்கள் எதில் பழக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அதிலேயே அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் திட்டங்களைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

10
a.m

கைத்தறித் துணிகளுக்கு ரிபேட் கொடுக்கும் விஷயமாக பல தகராறுகள் ஏற்பட்டதன் காரணமாக ரிபேட் கொடுப்பதில் காலதாமதம் ஏற்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதனால் பல சொசைட்டிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யாரோ ஒருவர் தவறு செய்ததற்காக மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் இருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல. ஒருவர் தப்பு செய்ததற்காக எல்லாரும் கஷ்டப் படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. இந்த மாகாணத்தில் முக்கால் வாசி சொசைட்டிகளுக்கு ரிபேட் arrears இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இதை உடனடியாகக் கவனிக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தற்சமயம் கைத்தறித் தொழிலில் அதிகப்படியானவர்கள் ஈடு கொண்டு வருகிறார்கள். அதிகப்படியான பேர்களும் ஆரம்பித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். பரமக்குடியில் ஐந்தாறு சொசைட்டிகளில் கிட்டத்தட்ட இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் சரக்கு மிஞ்சிக் கிடக்கிறது. அந்தச் சரக்குகளை சர்க்கார் வாங்கி விற்பதற்குத் தீர்மானம் செய்தார்கள். அப்படித் தீர்மானிக்கப்பட்டும் அந்தச் சரக்குகளை வாங்க இன்னும் முன் வரவில்லை. லாபத்தைக் கருதாமலும் அந்தச் சரக்கை வாங்குவதற்கு சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் கூட்டுறவு சொசைட்டிகளில் அந்தந்தப் பிராந்தியங்களில் உள்ளவர்களுக்கு சரியான பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு பணம் கொடுக்கும்போது இப்படிப் பிரதிநிதிகளை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

[Sri K. Ramachandran] [20th March 1959]

என்று ஒரு கண்டிஷன் போடவேண்டும். எங்கே சொசைட்டிகள் இருக்கின்றனவோ அங்கேயெல்லாம்தான் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்ல வேண்டும். அந்தந்த பிரதேசங்களில் அந்த அந்த பிராந்தியங்களில் இருக்கக்கூடிய ஒரு சிலர் அதில் பிரதிநிதிகளாக வரக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இருக்கவேண்டும். தேங்கிக் கிடக்கிற இடங்களிலுள்ள சரக்கை சர்க்காரே வாங்கி விற்க முற்பட வேண்டும். அப்படி விற்பதற்கு வேண்டிய மார்க்கெட்டிங் ஆபீசர்களையாவது நியமித்து அவைகளை விற்பதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இண்டஸ்ட்ரியல் கோவாபரேட்டிவ் போர்டில் நெசவாளிகளைக் கொண்டு வருகிற ஒரு திட்டத்தைச் சர்க்கார் வைத்திருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் ஐந்து லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. எனக்குத் தெரிந்தவளையில் அவற்றில் ஐம்பது சத விதிகம் அதாவது லட்சத்தி இருபதாயிரம் தறிகள்தான் இந்தக் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் வந்திருக்கிறது. இது திருத்தத்திற்கு உட்பட்டது. அதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாக்கலாம். இன்னும் அதிகப்படியாக கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேருவதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும். இருந்தாலும் அதில் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. எனக்குத் தெரியும் ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு முன்னதாக ஐந்து சொசைட்டிகளை ரிஜிஸ்டர் செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னால் மனுக் கொடுத்தார்கள். ஷேர் காபிடல், மெம்பர்களை யெல்லாம் சேர்த்துவிட்டு மனுக்கொடுத்தார்கள். அவைகள் இன்னும் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படவில்லை. கூட்டுறவு இயக்கம் பொறுத்தவரையில் அதிகப்படியாக நெசவாளர்களைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று நினைத்தால் அதில் பல கஷ்டங்கள் நிகழ்கின்றன. நிர்வாக நடைமுறையில் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. காலதாமதம் கூட ஆகிறது. இப்பொழுது நெசவாளர்கள் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேர வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பெரிய இயக்கம் அவர்களிடத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. வேண்டிய பொறுப்பும் இருக்கிறது. ஆகவே அவர்கள் நிச்சயமாக கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேருவதற்கு நிச்சயமாக வருவார்கள். அதனால் அவர்கள் சேருவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்படாத வகையிலும் நிர்வாகத்தில் சிரமம் இல்லாத வகையில் அவைகளை ஏற்படுத்த முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நெசவாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டும் திட்டம் சம்பந்தமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நெசவாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மாகாண ரீதியில் பார்க்கப் போனால் நம்முடைய மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய நெசவாளர்களுக்கு இந்த வீடுகள் போதா என்று நினைக்கிறேன். இன்னும் அதிகப்படியாகக் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்களுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கப்போவதெல்லாம் கிட்டத்தட்ட ஆயிரத்தி சொச்சம் வீடுகள் என்று நினைக்கிறேன். (கனம் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கட்டராமன்: 1,600 வீடுகள்) ஆயிரத்து அறுநூறு வீடுகள் என்று நினைக்கிறேன். இது மிகவும் குறைவு. நெசவாளர்களுடைய ஜனத்தொகை அளவுக்கு இத்தனை வீடுகள் மிகவும் குறைவு. மற்ற தொழிலாளர்களுக்குக் கட்டிக்கொடுக்கக்கூடிய அளவில்கூட நெசவாளர்களுக்குக் கட்டிக்கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே வீடுகள் கட்டுவதை இன்னும் அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக சர்க்காருடைய கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய தொழில்களைப் பப்ளிக் செக்டாரே ஓரளவு எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதில் பாதி ப்ரைவேட் செக்டாருக்கு வந்து விடும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சர்க்கார் அதில் ஊக்கம் கொடுக்கும் அளவில் வேண்டுமானால் அப்படி எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் ப்ரைவேட் செக்டாரில் அதிகப்படியான தொழில்களை நடத்துவதற்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். அதில் சர்க்காருடைய ஊக்கமும் இருக்க வேண்டும்.

20th March 1959] [Sri K. Ramachandran]

எற்கெனவே நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் கூட அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார். ஒரு தொழிலில் கான்சென்ட்ரேஷன் இருக்கக்கூடாது என்றும் அது பரவலாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். அதையே நானும் வற்புறுத்துகிறேன். நேருஜி சொல்வதுபோல் டிசென்ட்ரலைசேஷன் இருக்கவேண்டும், கான்சென்ட்ரேஷன் இருக்கக்கூடாது, எந்தத் தொழிலிலும் எந்த முறையிலும் பரவலாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக டெக்னிகல் எடுகேஷன். இப்பொழுது இது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். பாலி டெக்னிக் பள்ளிகளில் சாதாரணமாக அங்கே போகிற மாணவர்களில் 50 சத விதிக் மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைப்பதாக இல்லை. அதனால் அதை ஓரளவு அதிகப்படுத்த வேண்டும். தொழில் துறையில் மாணவர்களுக்கு நல்ல முறையில் பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய வாய்ப்பும் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இவைகளில் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : இனிமேல் பேசுகிற அங்கத்தினர்கள் பத்து நிமிஷங்கள் தான் பேசவேண்டும். கனம் மந்திரி அவர்கள் 12-45 மணிக்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பிப்பார்கள். அதற்கு முன்னதாக கனம் அங்கத்தினர் திரு. கே. அன்பழகன் அவர்கள் 12-30 மணிக்குப் பேச ஆரம்பிப்பார். இப்பொழுது ஸ்ரீ எ. மாரியப்பன் பேசுவார்.

SRI A. MARIAPPAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இந்த மானிய கோரிக்கையானது கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், மத்திய சர்க்கார் ரிபேட் பொறுத்தவரையில் சுமார் 92 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நமது மாகாண சர்க்கார் சுமார் 125½ லட்சம் ரூபாய் வரையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி அவர்கள் கொடுக்க வந்ததைக் கண்டு பாராட்டுகிறேன். இப்படி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே போதாது என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ரிபேட்டைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய மாகாணத்தில் மே மாதம் வரைக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுமார் ஒன்பது மாதங்களுக்கு ப்ரைமரி சொசைட்டிகளுக்கும் இன்னும் ரிபேட் போய்ச் சேரவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதனால் பல சங்கங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரிபேட் கொடுப்பதற்குக் காலதாமதம் ஆகிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து வரவில்லை என்பதற்காக இங்கே கொடுப்பதை நிறுத்தி வைக்கக்கூடாது. கூட்டுறவு சங்கங்களை நடத்துகிறவர்கள் ஏதோ சில இடங்களில் ரிபேட்டில் தவறு செய்கிறார்கள் என்பதற்காக ரிபேட் கொடுப்பதை தாமதப்படுத்தக் கூடாது. தவறு செய்யும் சங்கத்தின் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பதை வரவேற்கிறேன். அதனால் இதைக் கொடுக்காமல் இருந்தால் அவர்கள் ரொம்பவும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதைக் கனம் மந்திரி அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால் சில சங்கங்களுக்குத் தன் மூலதன அளவுக்கு ரிபேட் வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. புதிய சங்கங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அதனுடைய மூலதனத்திற்கு நான்கு மடங்குக்கு அதிகப்படியாகக்கூட ரிபேட் வர வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே ரிபேட்டுக்களை உடனடியாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கும்வரை காத்துக்கொண்டிருக்காமல் உடனடியாகக் குறைந்தது 50 லட்சம் ரூபாயாவது அட்வான்ஸாகக் கொடுத்தாக வேண்டும் என்றும் அதற்கு வேண்டிய வழி வகை செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri A Mariappan] [20th March 1959]

பொதுவாக 125 லட்சம் ரூபாய் மாகாணத்தில் ஒதுக்கியது போதாது. சுமார் இரண்டு கோடி அல்லது இரண்டரைக் கோடியாவது ஒதுக்கினால் இதைச் சமாளிக்கலாம். சென்ற வருஷம் ஒதுக்கியதை நடைமுறைக்கு எடுத்துக்கொண்டால் இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறார்கள். இதை சர்க்கார் இரண்டரை கோடியாக உயர்த்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக கூட்டுறவு சொசைட்டிகளில் நெசவாளர்களைச் சேர்க்கும் விஷயத்தில் இந்த வருஷம் 12,500 புதிய நெசவாளர்களைச் சேர்ப்பதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி 12,500 நெசவாளர்களை மட்டும் சேர்ப்பது போதாது. இன்னும் அதிகமாகச் சேர்க்க முன்வர வேண்டும். இப்பொழுது அதிகப்படியாக நெசவாளர்கள் கூட்டுறவு சொசைட்டிகளில் சேருவதற்கு முன் வருகிறார்கள். அந்த வகையில் அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த அளவுக்கு அதிகப்படியான பணத்தை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மூலதனம் கொடுக்கும் வகையில் சர்க்கார் நல்ல முறையில் ரிசர்வ் பாங்கு மூலமாகவும், ஸ்டேட் பாங்கு மூலமாகவும், கொடுத்து வருகிறார்கள். சேலம் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் ப்ரைமரி சங்கங்களுக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்து வருகிறார்கள். சில ஜில்லாக்களில் அந்தங்கே இருக்கக் கூடிய சென்டிரல் பாங்கு போதிய அளவு பணம் கொடுக்க முன்வருவதில்லை. அந்த அளவுக்கு இல்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் தாராளமாக மூலதனம் கடன் கொடுக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். அந்த அளவில் அந்த டிபார்ட்மென்டில் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடும் செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தவரைக்கும் நம்முடைய மாகாணத்தில் பேட்டு பொட்டி போன்ற நவீன உப கருவிகள் போதிய அளவு ஒதுக்கவில்லை. இப்பொழுது இரண்டு லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது போதவே போதாது என்று நினைக்கிறேன். இதற்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஒதுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக நெசவாளர்கள் காலனியைப் பொறுத்தவரையில், சுமார் 13 காலனிகள் இந்த மாகாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1,368 வீடுகள் கட்டுவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாகாணம் பொறுத்தவரையில் கைத்தறியை நம்பி வாழக்கூடியவர்களுக்கு—அவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள்—1,600 வீடுகள் கட்டியிருப்பது போதாது. நம்முடைய சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து அதிகப்படியான தொகை வாங்கி வீடுகள் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ரிபேட்டைப் பொறுத்தவரையில் கதருக்கு அகில இந்திய ரீதியில் கொடுக்கப்படுகிறது. மாகாணத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் நிதியிலிருந்து கைத்தறிக்கு ரிபேட் தரப்படுகிறது. கதருக்கு மத்திய சர்க்கார் நிதியிலிருந்து ரிபேட் தரப்படுவதைப்போல் கைத்தறி ஜவுளிகளுக்கும் கொடுக்கப்படும் ரிபேட் தொகை மத்திய சர்க்கார் நிதியிலிருந்து கொடுக்க முன்வர வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த முறையில் கொடுக்க மாகாண சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டு வாங்குவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாகப் பட்டு நெசவாளர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களுக்கு 500 ரூபாய் மூலதனக் கடனைக் கொடுக்கப்படுகிறது. அது போதாது. ஆயிரம் ரூபாயாக உயர்த்த வேண்டுமென்று பல நாட்களாக முறையீடு செய்து வருகிறார்கள். ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

20th March 1959] [Sri A. Mariappan]

நம்முடைய மாநிலத்தில் மூன்று நூற்பு ஆலைகளை ஏற்படுத்தத் திட்டம் இடப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளில் ஒன்று வேலை செய்து வருகிறது. மற்ற இரண்டையும் ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சேலத்தில் ஒரு நூற்பு ஆலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சேலத்தில் ஒரு நூற்பு ஆலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பல நாட்களாகக் கோரி வருகிறோம். இந்தியாவிலேயே நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள சேலம் ஜில்லாவில்தான் அதிகமாகக் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கு ஒரு நூற்பு ஆலையை ஏற்படுத்த சர்க்கார் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக, வீடுகளை ரிப்பேர் செய்து கொடுக்கக்கூடிய திட்டம் அகில இந்திய ரீதியில் அவ்வளவு நல்ல முறையில் வரவேற்கப்படவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வீடு கட்டிக் கொடுப்பது எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் ரிப்பேர் செய்யக்கூடிய திட்டமும். இதில் அதிக சிரமம் இருந்தாலும், இலாகாவைப் பொறுத்தவரை, உத்தியோகஸ்தர்களைப் பொறுத்தவரை அதிகத் தொந்தரவு இருந்தாலும் இது நல்ல திட்டம் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த இலாகாவின் காரியதரிசி கெய்வார் அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தைப் பார்வையிட்டிருக்கிறார். டைரக்டர் ஆப் ஹாண்ட்லர்ஸ் பார்வையிட்டிருக்கிறார். ரிப்பேர் ஸ்கீமைப் பொறுத்தவரை நல்ல திட்டம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அகில இந்திய ரீதியில் இந்தத் திட்டத்தை நிறுத்திவிட முயற்சி செய்கிறார்கள். அதை நம்முடைய மாகாண சர்க்கார் வலியுறுத்தி அந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. அதை 500 ரூபாயாகக் குறைக்க வேண்டுமென்று அகில இந்திய ரீதியில் முயற்சி செய்யப்படுகிறது. 1,500 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக நெசவாளர்கள் காலணிக்கு இனாமாக இதுவரை உத்தியோகஸ்தர்கள் டிபுடி ரிஜிஸ்ட்ராரும், பி.டபிள்யூ.டி. சூபர்வைசரும் கொடுத்து வந்தார்கள். பிப்ரவரி மாதம் 28-ம் தேதியிலிருந்து ப்ரமரி சங்கம் இரண்டு மடங்கும், சர்க்கார் ஒரு மடங்கும் இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் செய்திருக்கிறார்கள். சங்கங்கள் இவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. ஆகவே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இன்னும் 6 மாத காலத்திற்கு இந்தச் சலுகைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அத்தியாவசியமாக இருக்கிற காஸ்டிக் சோடா, ப்ளீச்சிங் பவுடர் ஆகியவைகளைத் தாராளமாக இறக்குமதி செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டும். எனைய அவசியமான பொருள்களையும் இறக்குமதி செய்யவேண்டும். குறிப்பாகச் சலவைத் தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான காஸ்டிக் சோடா, ப்ளீச்சிங் பவுடர், ராடிங் புளு சோடா ஆஷ் ஆகியவைகள் கிடைப்பதில்லை. இவர்கள் அவைகளின் விலையைப்போல் ஆஷ் வாங்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் ஏழைத் தொழிலாளர்கள். அதிகமாகப் பணம் கொடுத்து வாங்கினால் அவர்களுக்குக் கட்டுப்படி ஆகாது. உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் அவர்களுடைய தொழிலுக்குத் தேவையான உப பொருள்களும் உயர்ந்துகொண்டுபோனால் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுவிடும்.

சேலம் நகரிலும், சுற்றுப்புறங்களிலும் செங்கல் சூளைகள் ஆரம்பிக்கப் பட வேண்டுமென்று பல நாட்களாகக் கூறி வருகிறோம். அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த நிபுணர்கள் அதை ஆரம்பிக்க முடியாதென்றும், அதற்கான வசதி அங்கு இல்லையென்றும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் அங்கு நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளாக செங்கல்

[Sri A. Mariappan] [20th March 1959]

தொழில் நடந்துவருகிறது. ஹரிஜனங்கள் அந்தத் தொழிலை நம்பி வாழ்கிறார்கள். ஹரிஜனங்களின் நலனுக்காக சேலம் நகரிலோ அல்லது அருகில் உள்ள இடங்களிலோ செங்கல் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சேலத்தில் ஆரம்பிக்கப்போகும் அலுமினியத் தொழிற்சாலை, இரும்புத் தொழிற்சாலை ஆகியவைகளைச் சர்க்காரே ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்று கதர் சில்குக்கு நிறைய டிமான்ட் இருக்கிறது. சேலம் நகரில் பட்டு நெசவு செய்யக்கூடியவர்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கிறார்கள். இந்தக் கதர்ப் பட்டு நெசவை சேலம் ஜில்லாவில் அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதிகமான அளவுக்கு டிமான்ட் இருக்கக்கூடிய, மக்கள் அதிகமாக விரும்பி வாங்கக் கூடிய கதர் சில்கை உற்பத்தி செய்வதற்கான வசதியைச் செய்து கொடுப்பதன் மூலமாக சேலத்தில் உள்ள நெசவாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும் என்று கூற விரும்புகிறேன். இந்த இலாகாவைப்பற்றி மிகுந்த சிரமம் எடுத்து, தொழிலாளர்களுக்குப் பல நன்மைகள் ஏற்படுவதற்கு உதவி செய்திருக்கும் கனம் அமைச்சர் அவர்களையும், உத்தியோகஸ்தர்களுடைய, இலாகாவையும் பாராட்டி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI K. PONNIAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சின்கோனாவும், இண்டஸ்ட்ரிசும் என்ற தலைப்பின் கீழ் கொண்டு வந்திருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்து—குறிப்பாகச் சின்கோனாவைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

வால்பாறையில் சர்க்காருக்குச் சொந்தமான சின்கோனா தோட்டம் ஏறக்குறைய, 4,000 ஏக்கர் இருக்கிறது. கடந்த இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்தின்போது இந்தச் சின்கோனா மிகவும் உன்னதமான ஸ்தானத்தில் இருந்தது. நம்முடைய சைனியங்களுக்கும், மலேரியா போன்ற நோய்களைத் தீர்ப்பதற்கும் இது மிகப் பெரிய அமிர்தமாக இருந்தது. இந்தக் கொய்னாவைக் மார்க்கட் இல்லாததாலும், அப்படிப்பட்ட முருந்துகள் பல மார்க்கட்டுக்கு வந்ததாலும், சர்க்காருடைய மலேரியா தடுப்பு நடவடிக்கைகளினாலும் இதற்கு இன்று அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இல்லை. கொய்னாவைக் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இப்பொழுது இல்லையென்பதை சர்க்கார் உணர்ந்து, அந்தத் தோட்டத்தில் வாசனை திரவ்யங்கள் உள்ள “ட்ரக்ஸ்” களைப் பயிரிட ஆரம்பித்தார்கள். அவைகளுக்கு அந்நிய நாட்டார் கூட பெரும் அளவில் ஆர்டர் கொடுக்கிறார்கள். மிகவும் நல்ல ஸ்திதியில் உற்பத்தியாகிறது. ஏறக்குறைய 30 லட்சம் ரூபாயில் ஒரு “குவினைன்” பாக்டரியும், தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரியும் அந்தப் பிராந்தியத்தில் கட்டி இருக்கிறார்கள். அங்கு வாழும் தொழிலாளர்களைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

வால்பாறையில் உள்ள சின்கோனா தோட்டத்திற்கும், தேயிலைத் தோட்டத்திற்கும் இடையில் உள்ள தூரம் ஒரு பர்லாங். தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஆண்கள் ரூபாய் 1-12-6-வும், பெண்கள் ரூபாய் 1-5-0-வும் கூலி வாங்குகிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலேயுள்ள சின்கோனா தோட்டத்தில் வேலை பார்க்கிற ஆண்கள் ரூபாய் 1-9-0-வும், பெண்கள் ரூபாய் 1-2-6-வும் கூலி வாங்குகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு வருஷா வருஷம் போனஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. சின்கோனா தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு போனஸ் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவர்களுக்குப் போனஸ் கொடுக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. கூலியையாவது ஸ்பெஷல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் டிரிப்யூனல் கொடுத்த உடன்பாடு பிரகாரம் உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri K Ponnian]

[20th March 1959]

தேயிலைத் தோட்டத்தில் கடந்த நவம்பர் மாதத்தில் இருந்து மேஸ்திரி களை ஒழித்துக்கட்டி விட்டார்கள். அவர்களுக்கு சர்வீஸ் பணமும், நஷ்ட ஈடும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பின்னால் அவர்களை சூப்பர்வைசர்களாக வேலைக்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், சின்னோனா தோட்டத் திலிருந்து அந்த மாதிரி நீக்கப்படவர்களுக்கு செர்வீஸ் பணமும் கொடுப்பதில்லை, நஷ்ட ஈடும் கொடுப்பதில்லை. மறுபடியும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கண்டிப்பும் கிடையாது. இதையும் சர்க்கார் கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கடந்த மே மாதத்தில் ஊட்டியில் கூடின சின்னோனா மகாநாட்டில் தொழிலாளர்களுக்கு இரண்டு கம்பளியும், ப்ராவிடண்டு பண்டு அமுலும், போக்கு வரத்துக்கான வழிச் செலவும் கொடுப்பதாக சர்க்கார் உறுதி அளித்தார்கள். கடந்த ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு கூட் திருவாளர் வைத்தியநாதன் அவர்கள் சின்னோனா எஸ்டேட்டுக்கு விஜயம் செய்தபோது தொழிலாளர்களுக்கு வருஷத்திற்கு இரண்டு கம்பளியும், ப்ராவிடண்டு பண்டும், வழிச் செலவுத் தொகையும் அளிப்பதற்கு கவனம் செலுத்துவதாகச் சொன்னார்கள். எனக்கும் ஒரு கடிதம் வந்தது. இருந்தும் இதுகாறும் ஒன்றும் காரிய அளவில் செய்யப்படவில்லை. 1958-ம் வருஷத்திற்கே இரண்டு கம்பளிகள் கொடுத்தாக வேண்டும். இந்த வருஷம் முடியும் தருவாயில் இருக்கிறது. ஆகவே, 1958-ம் வருஷத்திற்காக இரண்டு கம்பளியும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த வருஷத்திற்கும் கொடுக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வொர்க்ஸ்மென் காம்ப்ன்ஸேஷன் அங்கே கொடுக்கப் படுவதில்லை. விபத்துக்கள் ஏற்பட்டுவிட்டால், அவர்கள் காஷுவல் லீவ், ஏர்ண்டு லீவ் எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதும், நோய் தீரா மல் அதை விட்டு வீட்டுக்குச் சென்று சும்மா இருப்பதாகவும் தான் இருக் கிறது. அங்கே காம்ப்ன்ஸேஷன் ஆக்ட் அமுலில் இல்லை. ஆனால் இந்தத் தோட்டத்திற்கு ஒரு ப்ராவிட் தள்ளி இருக்கிற தேயிலைத் தோட்டத்தில் வொர்க்மென் காம்ப்ன்ஸேஷன் ஆக்ட் அமுலில் இருக்கிறது. இங்கும் அமுல் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சின்னோனா தோட்டத் தொழில் மலைப் பிரதேசத்தில் நடக்கிறது. தொழிலாளர்கள் காலை 8 மணிக்குப் போனால் மாலை 6 மணிக்கு வீடு திரும்புகிறார்கள். அவர்களுக்கு ரெக்ரியேஷனுக்காகப் பொழுது போக்குக் காக—ரீடிங் ரூமோ, வீளையாட்டு மைதான வசதியோ ஒன்றும் கிடையாது. காலை முதல் உழைப்பது, இரவில் தூங்குவது, திரும்ப காலையில் உழைக் கப் போவது இப்படியான மனித உணர்ச்சிக்கு மாறாக அடிமை உணர்ச்சி ஏற்பட வேலை செய்து வருகிறார்கள் என்பதை அங்கு வசிக்கும் தொழி லாளர்களுக்கு உழியன் என்ற ஹோதாவில் சொல்லித் தீரவேண்டும். அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்குப் பொழுது போக்கு சாதனங்கள் செய்து தரப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DR. (SRIMATHI.) SATHIYAVANIMUTHU: சட்ட மன்றத்தலைவர் அவர் களே, தோழர் திரு ராமச்சந்திரன் கொண்டு வந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும்போது—நம் ராஜ்யத்தில் தொழில் துறை எவ்வாறு பெருகி இருக்கிறது என்பதை எடுத் துக் கூறும்போது ஐந்து ஆயிரம் தொழிற்சாலைகள் இருக்கி றன என்றும், அவைகளில் 800 தொழிற்சாலைகளில் 29 தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன வென்றும், இந்த 29 தொழில்களுக்கு 1957-ல் 86.97 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி செலவு செய்தார்கள் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இருபத்தி ஒன்பது தொழில்களுக்கு இவ்வளவுதான் தென்னகத்தில் மூலதனம் போடப்பட்டிருக்கிறது—அதுவும் தனியார் துறையில் இருப்பதையும் சேர்த்து என்பதை நினைக்கும்போது வேதனைப்படுகிறேன். வடக்கில் 1.4 து

[Dr. (Srimathi) Sathyavanimuthu] [20th March 1959]

தொழில்களுக்கு ஆரும் செலவு இங்கு முப்பது தொழில்களுக்கு ஆகிற தென்று புள்ளி விவரம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இன்னும் இப்போது கூட நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் மாவட்ட வாரியாக எடுத்துச் சொல் லக் கூடிய புள்ளி விவரத்திலும்கூட ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதாகச் சொன்னார்களே ஓழிய, எந்தத் தொழிலுக்கும் கோடிக்கணக்கில் ஒதுக்கி இருக்கிறோம் என்று சொல்லவில்லை. வடக்கிலே கனரகத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தி ருங்கள். பல கோடிக்கணக்கில் ஒதுக்கி தொழிற்சாலைகளை அங்கு ஆரம்பித்துக்கொண்டிருப்பதன் காரணமாக பல லட்சம் பேர்களுக்குமேல் வேலை பெறுவதற்கும் வாய்ப்பு அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. பலப்பல பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் நிலைமை உண்டாகிறது. அதன் காரண மாக அந்நாடு வளம் பெருகி முன்னேறும் வாய்ப்பு பெருகி இருக்கிறது. ஆனால் தென்னகத்தில் இன்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னாலும் கூட சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து—பூர்த்தியாகாமல் இருக்கிற நெய்வேலியைப் பற்றி யும், உரிமை ஏதுவுமே இல்லாமல் இருக்கிற பெரம்பூர் கோச் பாக்கிரியைப் பற்றியும் மட்டும்தான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. லாபம் தருகிற—கோடிக்கணக்கில் முதலீடு செய்து, பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிற வேறு தொழிற்சாலை எதையும் விரல் விட்டுக் கூடச் சொல்ல முடியவில்லை.

உதாரணமாகச் சொல்லப் போனால் வடக்கில் உர உற்பத்தி செய்கிற சிந்திரி தொழிற்சாலையானது 9 கோடி ரூபாய் முதலிடப்பட்டு நிர்வகிக்கப் படுகிறது. ஆனால் தென்னகத்திலே உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். இங்கு தேவைப்படுகிற உரத்தை இங் கேயே உற்பத்தி செய்துகொள்ள உர உற்பத்திச் சாலையை இங்கே ஏற்படுத் தக் கூடாதா? அப்படி ஒன்று ஏற்படுத்தினால் அதன் மூலம் உணவு உற்பத்தியாகும். அதுவும் கோடிக்கணக்கில் முதலீடு செய்து ஆரம்பத் தால் பல்லாயிரக்கணக்கான பேர்களுக்கு வேலையும் கிடைக்கும்.

அதே போன்று சென்னையில் இருக்கின்ற பெரம்பூர் கோச் பாக்கிரியை எடுத்துக் கொண்டால் இங்கே ரயில் பெட்டிகளை மட்டும் தான் கட்டுகிறார்கள். ஆனால் வடக்கே இருக்கிற சித்தரஞ்சன் தொழிற்சாலையை எடுத்துக் கொண்டால் கோடிக்கணக்கில் முதலீடு செய்யப்பட்டு அங்கே ரயில் என்ஜின் களை உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

அதே போன்ற—இந்துஸ்தான் ஆண்டி பாயாடிக்—பென்சிலின் தொழிற் சாலைக்காக இரண்டு கோடி ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள் நாஷனல் இன்ஸ்ட்ருமென்ட் இன்ஸ்டிடியூட்டுக்காக ஒண்ணே முக்கால் கோடி, உத்திரப் பிரதேசம் நீபா பேப்பர் தொழிற்சாலைக்காக இரண்டு கோடி, சிர்சில்— பட்டுத் தொழிற்சாலைக்காக இரண்டு கோடி என்று கோடிக்கணக்கில் செல விடப்படுகிறது. பிலாய், நூர்கேலா போன்ற உருக்குத் தொழிற் சாலைகள் என்று பல்வேறு தொழிற்சாலைகளை கோடிக்கணக்கில் நிறுவி இருக்கிறார்கள் வட நாட்டில்.

ஆனால் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய 1959-60-ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையிலே கிண்டி தொழில் பண்ணையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது சர்க்கார் இப்பண்ணைக்காக முதலீடு செய்திருக்கும் தொகை 70 லட்சம் ரூபாய் என்றும், இப்பண்ணையினால் 1,500 பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு ஏற்படும் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் குறிப்பிடுகையில் “வருடம் ஒன்றுக்கும் ரூ. 148 லட்சம் அளவிற்கு பல பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுமென எதிர்ப்பார்க்கப்படுகிறது. இங்கு தற்போது உற்பத்தி செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கும் பொருள்களில் பல இப்போது வெளிநாட் டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுபவை. ஆகவே இதன் மூலம் அன்னியச் செலாவணி நெருக்கடியை ஓரளவு தீர்ப்பதற்கும் வழி ஏற்படுகிறது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அப்படி லட்சக்கணக்கான மதிப்புடைய பொருள்கள்

20th March 1959] [Dr. (Srimathi) Sathiyavanimuthu]

என்ன என்ன அங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன என்று அவரும் சொல்லவில்லை. தொழில் அமைச்சரும் சொல்லவில்லை அதைப்பற்றி மற்றவர்களுக்கும் தெரியாது. எனவே தனிப்பட்டவர்கள் மூலம் நடத்தப்படுகிற தொழிற்சாலைகள் பற்றிய விவரம் தான் தொழில் அமைச்சர் கொடுத்திருக்கிற சுற்று அறிக்கையில் இருந்து தெரிகிறதே தவிர சர்க்கார் மூலம் எந்தப் பெரும் தொழில் நடத்தப்படுகிறது என்றோ, நடத்தப்படப் போகிறது என்றோ காணப்படவில்லை. தனிப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லும்போது ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தால் அதன் மூலம் பலருக்கு கோபம் உண்டாகிறது. அதிலிருந்து பல புகார்கள் வெளிவருகின்றன. இந்தப் புகார்களிலிருந்து நீக்கப்பட்டு யாராக இருந்தாலும் எப்பேர்ப்பட்ட தொழிலாக இருந்தாலும் சின்னஞ்சிறு தொழில் நடத்துவதற்குக் கூட உரிமை தரப்பட வேண்டும்.

1-30
a.m.

அதே போன்று சின்னஞ்சிறு தொழில்களின் மூலம் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய பொருள்கள் வீலை போவதில்லை. வீலைக்குப் போகாத பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதின் மூலம் லாபமும் இருக்காது. ஆகவே இத்தொழில் களின் மூலம் உற்பத்தியாகிற பொருள்கள் மக்கள் வாங்கக் கூடிய பொருள்களாக இருந்தால்தான் அதில் லாபம் காண முடியும். மக்களுக்குத் தேவைப்படுகிற பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதின் மூலம் லாபமும் காணலாம். மேல் நாட்டாருக்கும் அப்பேர்ப்பட்ட பொருள்களை அனுப்பிவைக்க முடியும். மேல் நாட்டிலிருந்து இயந்திரங்களை வரவழைத்து உற்பத்தி ஆகக் கூடிய பொருள்களை இங்கே ஏற்படுத்துகிறோம் என்று சொன்னால் ஏராளமான பணத்தை யந்திரங்களுக்காக மேல் நாட்டில் கொட்டிச் செல்விறுவதோடு மாத்திரம் அல்ல, அந்த நாட்டினரால் அந்த இயந்திரங்களில் எவ்வளவு தரத்தில் உயர்ந்த பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றனவோ அவ்வளவு தரம் உயர்ந்த பொருள்கள் நம்மால் செய்ய முடியாது. அதுபோல் அதிகப்படியாகனம் நம்மால் செய்ய முடியாது, எனவே மேல் நாட்டிலிருந்து இயந்திரத்தைக் கொண்டு வருவதைவிட இந்நாட்டுத் தொழில்களுக்கே இங்கே அதிக ஊக்கம் தந்து, வேலை தர வேண்டும். அதனால்தான் நாம் இந்தக் கதர்த் திட்டத்தை எவ்வளவோ லட்சக்கணக்கான பணத்தைச் செலவழித்து அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை கொடுக்கக் கூடிய முறையில் கொண்டு வருகிறோம் என்று சொல்லும்போது நான் சில யோசனைகளைக் கூற விரும்புகிறேன்.

கதர்த் திட்டம் இன்று தேவையற்ற திட்டம் என்று கூட அல்ல. அதனால் நாம் வெளி நாட்டிலிருந்து லாபத்தைப் பெற முடியாது. ஆனால் கைத்தறித்தணி மேல் நாட்டாரால் பெரும் அளவிற்கு விரும்பி வாங்கப்படுகிறது. கைத்தறி மூலமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிற லுங்கிகள் மலையா முதல், அமெரிக்கா வரையில் அனுப்பப்படுகிறதன் காரணமாக நமக்கு வருவாய் வருகிறது. ஆனால் நொண்டிப்பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு அந்தப் பிள்ளைக்கு நல்ல போஷாக்குத் தர வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்களே ஒழிய ஓடியாடி வருகிற பிள்ளையை—வளர்ந்த பிறகு நம்மையும் பாதுகாக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிற பிள்ளையை நன்றாக வளர்க்க வேண்டுமென்கிற அடிப்படையில் கைத்தறிக்கு எந்த வித வசதியும் கொடுக்கப்படவில்லை. (கனம் ஸ்ரீ ஆர் வெங்கட்ராமன்.—அதைவிட மில் துணி என்று மதி செய்தால் அதிக லாபம் வரும். கைத்தறிக்குச் சலுகை கொடுப்பதைவிட மில் துணிக்குக் கொடுக்கலாமா ?) மில் துணி என்று சொல்கிற போது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருப்பதை கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR: On a point of information, Sir.

MR. SPEAKER: The hon. Member cannot interrupt the Speaker.

[20th March 1959]

DR. (SRIMATHI) SATHYAVANIMUTHU :

அதாவது 1957-ம்

17-70 ஆண்டிலே 358 நூல் துணி மில்கள் இருப்பதாக கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த அறிக்கையிலே 1958-ம் ஆண்டிலே புதிதாக சேர்க்கப்பட்ட ஆறாய் ஆலைகளைச் சேர்த்து 134 ஆலைகள் சொல்லி இருக்கிறார். ஆனால் இதில் 26 ஆலைகள் காம் பாலிட் ஆலைகள் என்று சொல்லப்பட்டதால் மீதி இருக்கின்ற 108 ஆலைகள் நூற்பு ஆலைகள் என்றும் நம்முடைய தமிழகத்திலே—நூலை நூற்றுக் கொண்டுதான் வருகிறோம்—என்ற புள்ளி விவரம் காட்டுகின்றன. இதிலே கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த புள்ளி விவரம் ஒன்றுக் கொண்டு முரணாக இருக்கின்றது. ஆகையால் அதைவிட கைத்தறிதான் மக்களுக்கு வேலை தருவது மட்டும் அல்லாமல் மேல் நாடுகளுக்கும் அக்கைத்தறித் துணியை அனுப்பித் தரவும் முடியும். இதனால் இங்கிருந்து வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பும் பெருமை நமக்கு ஏற்படும்.

மேலும் பல மருந்து வகைகளை நாம் இங்கேயே உற்பத்தி செய்யலாம், பென்சிலீனையும் இங்கே உற்பத்தி செய்யலாம். இந்த மாநிலத்திலே கிடைக்கும் பாம்பு களாக்காய்கள் அமேரிக்காவிற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. அமேரிக்கர் அதிலிருந்து ரத்தக் கொதிப்புக்கு மருந்து தயாரிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அம்மாதிரி இங்கு கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு நாம் பலவகை மருந்துகளைத் தயாரிக்கலாம். தவிர கேரளா முதல் மந்திரி அவர்கள் ரஷ்யாவிற்குச் சென்றிருந்தபோது, நமது மாநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற தென்னங் கயிறு முந்திரிப் பருப்பு முதலிய பொருள்களை ரஷ்யர்கள் வாங்கும்படி ஒப்பந்தம் செய்து வந்ததாக நான் பத்திரிகையில் படித்தேன். அதுபோலவே நமது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அமேரிக்கா போன்ற வெளி நாடுகளுக்கு செல்லும் போது நமது மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களுக்கு மாரகட் தேடி வருமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவைகளை இங்கேயே தயாரிப்பதற்கு நமது அரசாங்கம் ஏன் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது? மீன், ஆட்டு இறைச்சி முதலியவற்றை பதம் செய்து வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பலாம். பழங்களைப் பதம் செய்து வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பலாம். இதில் கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அக்கரை காட்டவேண்டும்.

(The Speaker sounded the gong.)

DR. (SRIMATHI) SATHIYAVANIMUTHU : One minute more, Sir.

MR. SPEAKER : No. The hon. Member Sri Viswanathan will speak now.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : On a point of information, Sir.

MR. SPEAKER : The hon. Member can interrupt a speech only on a point of order. Point of personal explanation arises only when the speaker makes any reference to the hon. Member. How can the hon. Member now ask her a point of information? The hon. Minister will reply to the speech. Why should the hon. Member bother about it?

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : Just a clarification.

MR. SPEAKER : No. The hon. Member Sri Viswanathan will speak now.

SRI K. R. VISWANATHAN : கனம் சபைவர் அவர்களே, இந்தத் தொழில் மான்யக் கோரிக்கையின் மீது கருத்துக்களைச் கூற விரும்புகிறேன். நம் மாநிலத்தில் நமது அரசாங்கம் தொழில் துறையில் மிகவும்

20th March 1959] [Sri K. R. Viswanathan]

சிறப்பாக பணியாற்றி இருக்கிறது. இதைக் குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நெய்வேலி நிலக்கரித் திட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் 1955-56-ல் ஒரு கார்ப்பரேஷனை ஏற்படுத்தி அந்த ஆண்டிலே 189 லட்ச ரூபாய் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டது. பிறகு அந்தத் தொகை 424 லட்ச ரூபாய். 435 லட்ச ரூபாய், 650 லட்ச ரூபாய் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகமாக செலவு செய்யப்பட்டது. அவ்வாறு செய்யப்பட்டதினால் வேலைகள் துரிதமாக நடந்து கொண்டு வருகின்றன. 1957-வது ஆண்டில் இத்தொழில் துவக்கப்பட்டு திட்டப்படி வேலைகள் நடைபெறுவதால் 1960-ம் ஆண்டிலே நிலக்கரி வெளியே எடுக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அது மட்டும் அல்ல. இரஷ்ய அரசாங்கத்தின் உதவியைக் கொண்டு அங்கு மின்சார சக்தி உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஒரு சிட்டமும் நிறைவேற்றப்பட்டு மென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்ல. சீமை உரத்தைக் (fertilizer) தயார் செய்ய வேண்டிய பொறியையும் அங்கு அமைக்கப் போவது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறுகின்றன என்பதற்காக நமது அரசாங்கத்தை மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

(Sri S. A. M. Annamalai Odayar in the Chair.)

இன்றைக்கு 8 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் இந்த நெய்வேலி நிலக்கரித் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறார்கள், என்று நிலைமை பெப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கேட்பதற்குப் பெரு மகிழ்ச்சி தருகிறது. ஆனால் அங்கு வேலை செய்கிறவர்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு சில குறைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் குறைகளை சர்க்கார் கவனித்து நீக்க முன் வர வேண்டும். அதாவது அங்கு குறிப்பிட்ட ஒரு சமுதாயத்தாரையே அதிகமான அளவிற்கு அமைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்றும் மற்ற சமுதாயத்தினரை அவ்வளவு அதிகமாக அனுமதித்துக் கொள்ளவில்லை என்றும் வதந்தி உலவுகிறது. சர்க்கார் இந்த விஷயத்தைக் கவனித்து அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட குறிப்புப் பத்திரத்தில் கிருச்சிணப்பள்ளியில் “ஜிப்ஸம்” 37,572 டன்களும் லைம்ஸ்டோன் 438,683 டன்களும் “ஸ்பைர் கிளே” 4,721 டன்களும் 1957-ம் ஆண்டில் கிடைத்திருப்பதாக அறியப்படுகிறது. இங்கு திருச்சிணப்பள்ளி என்று கூறப்படுவது பொம்பலூர், உடையார்பாளையம் தாலுக்காக்களையே குறிக்கும். ஜிப்ஸம் பெருவாரியாகக் கிடைப்பதால் சீமை உரம் உற்பத்தி செய்ய அரியலூரில் ஓர் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துமாபடி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அன்றியும் இப்பகுதியில் எண்ணெய் கிடைக்கும் அறிகுறிகள் தென்பட்டுள்ளன. இங்கு எண்ணெயைத் தோண்டி கண்டுபிடிக்க விரைவான ஏற்பாடுகளை எடுக்க வேண்டுகிறேன்.

உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் பல கிராமங்களில் குடிசை அல்லது கிராமக் கைத்தொழில் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் இங்குள்ள மக்கள் எட்டு மாத காலம் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். கதர்த் தொழில் இன்றைக்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. இவ்வாண்டு கதர்த் தொழில் மூன்று இலட்சம் மக்களுக்கு வேலை கொடுக்க வல்லது என்பதைக் குறித்து கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் சுமார் 50,000 ஏக்கர் முந்திரிப் பயிர் விளைக்கப்படுகிறது. முந்திரிப் பழம் முரவதும் வீணே வீழ்ந்து அழிகின்றன. கொட்டை அங்கிருந்து வேறு நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு எண்ணெய் இறக்கப்பட்டு எண்ணெயிலிருந்து பல பொருள்கள் உற்பத்திச் செய்யப்பட்டு இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. ஆகையால் அங்கே கிடைக்கும் முந்திரிக் கொட்டையிலிருந்து எண்ணெய் இறக்கவும் முந்திரிப் பழங்களிலிருந்து சுவையான

[Sri K. R. Viswanathan] [20th March 1959]

பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யவும் தகுந்த குடிசைத் தொழில்களையும் ஆரம்பிக்க அவசியமான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் ஜயங்கொண்டசோழபுரம், தைய நத்தம் போன்ற இடங்களில் 30,000-க்கு மேற்பட்ட கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே நூறும் நம்பர் நூல் போன்ற நூல்களில் மிக அழகான ரகமான கைத்தறிச் சேலைகளும் வேஷ்டிகளும் நெய்யப்படுகின்றன. அங்கேயுள்ள கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் முறையில் அங்கே கைத்தறிக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை அமைத்து அவைகளில் அவர்களை உறுப்பினர்களாக்கி அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை உண்டாக்கித் தரவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்று எங்கே பார்த்தாலும், இரும்புக் கிடைப்பது மிக அரிதாக இருக்கிறது. கட்டிட வேலைகளுக்கும் மற்ற வேலைகளுக்கும் இரும்பு கிடைப்பது மிக அரிதாக இருக்கிறது. முக்கியமாக ஸ்தல அபிவிருத்தித் திட்டத்தில் மேலும் மேலும் பல வேலைகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அந்த வேலைகளுக்கு சர்க்கார் மான்யம்மார்க் பாதித் தொகை தான் கொடுக்கிறார்கள். மீதி பாதித் தொகை பொது மக்களிடமிருந்து வாங்கி செலவழிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு செலவழிக்கப்படும் தொகையில் இரும்பு வாங்கப்படும்போது அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அல்லாட்மெண்டில் கிடைத்தால்தான் அது குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும். அப்படி யில்லா விட்டால், அதைக் குறைந்த விலைக்குப் பெற முடிவதில்லை; குறித்த தொகைக்குள் வேலையை முடிக்க இயலுவதில்லை. இதன் காரணமாக ஸ்தல அபிவிருத்தித் திட்டத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பல வேலைகள் முடிக்கப்படாமலே இருக்கின்றன. உதாரணமாக பெரம்பலூர் தாலுகாவில் லப்பைக்குடிக்காடு என்ற இடத்தில் ஒரு உயர் நிலைப்பள்ளியைக் கட்டுவதற்கான வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது ஆரம்பிக்கப்பட்டு நான்கு வருஷம் ஆகிவிட்டாலும், இரும்பு கிடைக்காததால் இன்னும் முடிக்கப்படவில்லை. எனவே, ஸ்தல அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்கு வேண்டிய இரும்பு ஒதுக்கீட்டை மிக முன்னதாகச் (Top priority) செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

* SRI C. R. RAMASWAMI : மதிப்பிற்குரிய சபைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் தொழிலமைச்சர் பிரேரேபித்திருக்கும் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து இரண்டொரு கருத்துக்களைச் தெரிவிக்க முன் வந்துள்ளேன். இந்தக் கோரிக்கை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது ரெவின்யூ, காப்பிட என்ற இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரெவின்யூ தலைப்பில் 436 லட்சமும் செலவழிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ரெவின்யூ செலவாகிய 436 லட்ச ரூபாயில் 215 லட்ச ரூபாய் காதி, அம்பர் சர்க்கா அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழில்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையிலும் தனியாக இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். காதிக்கான செலவுக்குரிய மானியத்தைத் தனியாக ஒதுக்கினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். ஏனென்றால், தொழிலுக்காக 436 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்வதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதில் காதிக்கு 215 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கப்படுவதும் உட்பட்டிருப்பதால் காதிக்கான செலவு தெளிவாகக் காண்பிக்கப்படும் முறையில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தொழில் வளத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த இலாகாவை மிக நன்றாக நடத்தி வருகிறார்கள் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேக மில்லை. அவர் தொழில் அமைச்சராக வந்த பிறகுதான், தொழில்கள் நமது ராஜ்யத்தில் எவ்வாறு பெருகி வருகின்றன. அவைகளை எவ்வாறு பெருக்கலாம் என்பனவற்றை எல்லாம் விளக்கமாகக் கூறும் ஓர் அறிக்கை நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அறிக்கையை நாம் படித்தாலே போதும், தொழில் துறையில் நம் ராஜ்யம்

20th March 1959] [Sri C. R. Ramaswami]

எந்தத் துறைகளில் அபிவிருத்தி அடைய முடியும், எந்தெந்த தொழில்களை நாம் ஆரம்பிக்க முடியும், அரசாங்கத்தார் எந்தெந்த தொழில்களை ஆரம்பிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்ற விஷயங்களை எல்லாம் நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவர் இந்த இலாகாவை நல்ல முறையில் கவனித்து வருகிறார். அவர் தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதுடன் மட்டுமன்றி தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்திருக்கிறார். எனவே அவரை நான் பாராட்டுகிறேன்.

இந்த மானியத்தில் கவர்மென்ட் அண்டர்டேகிங்ஸிற்கு ஷேர்களாக 38 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தவிர, 98 லட்ச ரூபாய் இதர முதலீட்டுச் செலவுகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மாத்நிரம் போதாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழில் துறையில் அதிகமாகச் செலவழித்தால் தான் தொழில்கள் நன்றாக அபிவிருத்தியடையும். கனரகத் தொழில், பேசிக் இண்டஸ்ட்ரீஸ் ஆகிய தொழில்கள் அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமானால் அதிகமான பணம் ஒதுக்கி அவைகளை ஆரம்பித்து நடத்த அரசாங்கமே முன்வந்தால் தான் அது சாத்தியம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஸ்ரீமதி சத்தியவாணிமுத்து அம்மையார் சொன்னது போல இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு பெர்டிலைசர் பாக்டரி அமைக்கப்படவேண்டியது மிகவும் அவசியம். நெய்வேலித் திட்டம் நிலையாக இயங்க ஆரம்பித்த பிறகு இந்தத் தொழிற்சாலை இங்கே நிச்சயம் வரும் என்று நினைக்கிறேன். உரத்திற்கான மூலப் பொருள் நெய்வேலியில் கிடைக்கும் முக்கிய ஆதாரப் பொருள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். எனவே உரத் தொழிற்சாலையை இந்த ராஜ்யத்தில் அமைப்பதற்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் அரசாங்கமே செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இப்போது இரும்பைப்பற்றி எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். இரும்புத் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த வரையில் எனக்கு விஷயங்கள் தெரியும். இரும்புத் தொழிற்சாலையை அவ்வளவு சுலபமாக அமைக்க முடியாது. அதைச் சர்க்காரால் அமைத்துவிட முடியும் என்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்கிறார்கள். அதை அமைப்பதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதற்கான லோ ஷாப் ப்ரீனேஸ் சம்பந்தமாக நேஷனல் மெட்லர்ஜிகல் லாபாரேட்டரியார் ஆராய்ச்சிகள் செய்து வருகிறார்கள். அதில் தம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் பேசினேன். இகனமிக் கண்ணெட்டத்தில் பார்த்தால் அது அவ்வளவு நம்பிக்கை யூடுவதாக இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். மைசூரில் மின்சார சக்தியைக் கொண்டு பிக் அயர்ன் உருக்கி வருகிறார்கள். சில ஆண்டுகளாக. அது அவர்களுக்கு லாபகரமாகவும் இருக்கிறது. இந்த மாநிலத்தில் மின்சார சக்தி நிறைய இல்லாததால் அத்தகைய திட்டத்தை இங்கே ஆரம்பிப்பது பற்றி யோசிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தோம். ஆனால் இப்போது சேலத்திலும் நீலகிரிக்குப் பக்கத்திலும் கிடைக்கும் இரும்புக் கனிகளை உபயோகித்து இந்த ராஜ்யத்தில் பிக் அயர்ன் செய்யமுடியும். அவைகளை உபயோகித்து ஹைக் கரேட் காஸ்டிங்ஸ், அல்லைட் ப்ராடக்ட்ஸ் முதலியவை செய்து ஸ்பெஷலைஸ்ட் ஸ்டீல்களாக உபயோகிக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இரும்புப் பற்றாக குறை ரொம்ப அதிகமாக இருக்கிறது. நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் இரும்பு இல்லாமல் திட்டங்கள் நிறைவேற்ற முடியாது. இரும்பை அல்லாட் பண்ணிவிடுகிறார்கள். ஆனால் அது நமது மாநிலத்திற்கு சரியான அளவில் வந்து சேருவதில்லை. எவ்வளவு இரும்பு நமது மாநிலத்திற்கு வந்து சேரத் தருகிறது என்று கணக்குப் பார்க்கவேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தார் இரும்பை பேப்பரில் அல்லாட் பண்ணி விடுகிறார்கள். ஆனால் நமக்கு வந்து சேரும் இரும்பு மிகக் குறைவு. அதிகமான இரும்பு வந்தால் தான் நமது ராஜ்யத்தில் தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடையும். போது

[Sri C. R. Ramaswami]

[20th March 1959]

மான அளவில் நமது மாநிலத்திற்கு இரும்பு அலாட் செய்யப்படும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிமெண்டைப் பொறுத்த வரையிலும் நமது மாநிலத்தில் தொழில்கள் நிறையப் பெருகி இருக்கின்றன. உற்பத்தியும் பெருகி இருக்கிறது: சிமெண்டு வேண்டிய அளவிற்குக் கிடைக்கிறது.

மேலும் நமது ராஜ்யத்தில் சர்க்கரை ஆலைகளும் நன்றாக முன்னேறி வருகின்றன.

நமது ராஜ்யத்தில் ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று இந்த அறிக்கையில் கனம் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். இது மிகவும் முக்கியமானது. ஏனென்றால் இப்போது நமது ராஜ்யத்தில் பேப்பர் இல்லாத நெருக்கடி அதிகமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. புல்ஸ்காப் ஸைஸ் பேப்பர், க்ளேஸ் பேப்பர், பரிண்டிங் பேப்பர் ஆகியவைகள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவைகளையும் விலை ஏறியிருக்கிறது. மைசூரில் பேப்பர் மில்ஸ் என்ற காகிதத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தியுள்ள அதே முறையில் நமது ராஜ்யத்திலும் ஒரு பேப்பர் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தினால், நமக்குத் தேவையான பேப்பர்களை நாமே உற்பத்தி செய்து கொள்ளலாம். இதைச் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கனரகத் தொழிற்சாலைகளை எடுத்துக் கொண்டால், நமது ராஜ்யத்தில் அலுமினியத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். அது முக்கியமானது. அதற்கு வேண்டிய மூலப்பொருள்கள் நம் ராஜ்யத்தில் நிறையக் கிடைக்கின்றன. அந்தத் தொழிற்சாலையை இங்கே ஆரம்பித்தால் நமக்கு வேண்டிய அலுமினியக் கண்டக்டர்களையும் இதர பல அலுமினியச் சாமான்களையும் நாமே செய்துக் கொள்ளலாம். அதுவும் முக்கியமான தொழில். அதை இந்த ராஜ்யத்தில் ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

10-50
a.m. இரும்பு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சின்னச் சின்ன தொழிற்சாலைகள் எங்கெங்கெல்லாம் வைக்கலாம் என்பது பற்றி ஆலே சிக்க நியேகி அவர்களின் தலைமையில் மத்திய அரசாங்கம் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் ஒரு குழு நியமித்தார்கள். அதில் நானும் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்தேன். அப்பொழுது நான் வலியுறுத்திச் சொன்னேன், சென்னை மாகாணத்தில் டின் ப்ளேட் செய்யும் தொழிற்சாலை ஒன்றைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்களும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டார்கள். அப்படி டின் ப்ளேட் செய்யும் ஆலை ஒன்றை சென்னை மாகாணத்திற்குக் கொடுக்க அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாகாணத்திலிருந்து அதற்கு யாராவது முன் வந்தால் மத்திய அரசாங்கம் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, சென்னை நகரத்தில் ஒரு “ஷீட் ரோலிங் மில்” ஏற்படுத்தவேண்டும். அதனால், ஒட்டுத் தகடுகள் எல்லாம் செய்யலாம். அடுத்தபடியாக, இந்த இலாகா நல்ல முறையில் வேலைசெய்து கொண்டு வருகிறது என்று சொன்னேன். இந்த இலாகா டயரக்டர் அவர்கள் மிகவும் அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு காரியங்களைக் கவனித்து வருகிறார்கள். சமீபத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கிண்டி இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டை எடுத்துப் பார்த்தால், இந்த இலாகா எவ்வளவு திறமையாக காரியங்களை நல்ல முறையில் செய்துவருகிறார்கள், செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். அங்குள்ள ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையும் நன்கு அமைக்கப்பட்டிருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அங்கு ஏகப்பட்ட பேர்கள் வந்து சேர காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இடம்தான்

20th March 1959] [Sri C. R. Ramaswami]

கிடைக்கவில்லை. ஆக, அதற்காக நான் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகள் ஒவ்வொரு நகரத்திற்கும் அருகாமையில் ஏற்படுத்தப்பட்டால், பலர் வருவார்கள் தொழில்கள் அமைப்பதற்கு. ஆகவே, அதிகப்படியான இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகள் அமைப்பது—மிகவும் அவசியமாகும். அதற்கென்று, இந்த வருடம் 21 லட்சம் ரூபாய் அரசாங்கம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் அதிகப்படியான தொகையை ஒதுக்கி இம்மாதிரி இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்ஸ் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த இலாகா மிகவும் நன்றாக வேலை செய்து கொண்டு வருகிறது. இந்த இலாகாவினை நான் பாராட்டுகிறேன். அதோடு இன்னும் நாம் அதிகமாக பணம் செலவு செய்து நமது நாட்டில் தொழில் முன்னேற்றத்தையும், பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும் அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்று உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI M. JAGANNATHAN : Sir, I am one of those who welcome the establishment of industrial estates in our State. It is claimed and I think there must be some modicum of truth in that claim that these industrial estates are going to improve and develop the small scale industries in our State. The Hon. Minister for Industries has circulated a printed copy of the review of the Industrial Department in Madras State for the year 1958-59. If you turn to page 20, you will see there several places mentioned where these industrial estates have been established. I will read the names of those places. They are : Guindy, Virudhunagar, Erode, Madurai, Pettai, Marthandam, Tiruchirappalli and Tanjore. If you take the industrial estate at Guindy you will see that this industrial estate is functioning very well. All the factory units envisaged have been constructed. They have all been allotted and occupied. This industrial estate at Guindy has won the admiration of one and all. I remember that even some foreigners who visited the estate have paid encomiums on the functioning of this industrial estate. But when you turn to the other industrial estates in the State, you will see, particularly at Virudhunagar,—it has been constructed at a cost of Rs. 1.53 lakhs, which is a very big sum for that place in my humble opinion—the factory units which have been constructed have not yet been fully allotted. Even those that have been allotted have not yet been occupied. Recently I had the good fortune of visiting that place as a Member of the Industrial Institute Selection Committee. Then I saw to my great disappointment that there was no sign of life whatsoever in that place. There was no buzzle of activity as you will see in the industrial estate at Guindy. That place looks almost deserted. I do not know even to this day the reason why this particular place, Virudhunagar was selected for the establishment of an industrial estate. We all know that at Madurai there is one industrial estate. It is not far away from Virudhunagar. The distance between them will be less than about 50 miles or so. In these days of modern communication I say that that distance is not a very great distance. If I may be permitted to use the expression, Madurai and Virudhunagar are juxtaposed. I do not know the reason why when we have got a beautiful industrial estate established already at Madurai we

[Sri M. Jagannathan] [20th March 1959]

should go all the way and spend about two lakhs of rupees for nothing in a place like Virudhunagar where the potentialities for the development of small scale industries are next to nothing.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is replying to the hon. Member Sri Ramachandran.

* SRI M. JAGANNATHAN : That may be so. I say the considerations that might have weighed with the Government are questionable. It may be that Virudhunagar might be a place of pilgrimage for the new-congressmen but on that account public funds should not have been frittered away, should not have been wasted in the manner in which it has been done in the case of the establishment of the industrial estate at Virudhunagar. Similarly the industrial estate at Marthandam in Kanyakumari district stands to be condemned because the people who come from that area tell me and there is no reason why I should not believe their statements, that that area is also an area where the potentialities for the development of small scale industries are almost next to nothing. At best you can have small cottage industries in Marthandam. That is all. No small scale industry worth the name can come up there and the Government still thought it best to spend some lakhs of rupees in that area for the establishment of an industrial estate.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not want to interrupt the hon. Member. But I think when specific points are made, I had better give the reply immediately. The idea of having industrial estates at Marthandam is in pursuance of the idea of having rural industrial estate in order to develop rural industries. This place has been selected for small units being put up there in order to encourage people to come and start industries. If the hon. Member's suggestion is, only places where industries can be started, or the potentialities are already there, should be the site for the location of industrial estates, then it would run counter to the criticism that there is no proper dispersal of industries throughout the State.

* SRI M. JAGANNATHAN : Even from that point of view of development of rural cottage industries as such, I am told the scope there is not much. Therefore, in my humble opinion, the establishment of an industrial estate at Marthandam is rather uncalled for and unwarranted. So much for the industrial estates.

I would like now to touch upon another important matter, and that is the establishment of a match factory at Madras, the Government match factory for the manufacture of "Sudar" matches. I fear that this match factory is again running at a loss. I do not know the reason why a concern like this established by the Government should run at a loss. It is not producing to its full capacity I am told. The reasons are not known. When we have got established match factories in the private sector in places like

20th March 1959] [Sri M. Jagannathan]

Sivakasi and Sattur, I do not know the reason why Government have thought it best to establish a match factory in a place like Madras where it is working at a loss. Here again is an instance where Government are wasting public funds.

11
a.m.

Therefore, I strongly criticise the Government and particularly the Industries Department for having incurred this kind of wasteful expenditure and it is high time that they come forward to revise their industrial policy as such.

Sir, before I conclude, let me speak something about the Technical Education imparted in our State. I have been, as I mentioned earlier, a Member of the Industrial Institute Selection Committee and, in that capacity, I had toured almost every district of Tamil Nad and selected candidates for the various trades in the Government Industrial Institutes. I have noticed that for some trades, the number of candidates who came for selection was so overwhelming that most of them had to go back disappointed. Sir, it was heart-rending to see several hundreds of candidates appearing before the Selection Committee—most of them young chaps in the flower of their age—and shedding tears of sorrow just in front of the members of the Committee when they come to learn that they are not going to be selected. If only the Hon. Minister was a member of this Selection Committee, I am sure, he too would have been moved to tears like the members of the committee. This is a very sorrow state of affairs. How can we afford to allow the flower of our country, the youth of our country, to go disappointed because of the fact that they are going to be unemployed and consequently face starvation and suffering? This is a very sorry state of affairs which do not speak well of our Government. But on the other hand the Hon. Minister for Finance came forward with a surplus Budget and goes about gloating over it, and certainly it is a thing which I fail to comprehend. Therefore, I earnestly appeal to the Government on this occasion, to come forward to increase the strength of the various trades in the Government Industrial Institutes so that a large number of unemployed young candidates could be admitted and imparted training and later when they go out, they may be usefully employed.

Sir, I do not want to take the time of the House but I would like to appeal to the Government that they should not carelessly and capriciously handle the public funds, the tax-payers' money, in establishing industrial estates where there are no great potentialities of development so far as small scale industries are concerned. I confidently hope, while supporting the cut motion, that the Government will come forward to take a serious note of my criticisms and try to mend matters. Otherwise, they will only regress and will not progress.

DR. (SRIMATHI) T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN :

சுபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கைத்தொழில், சிங்கோனா மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். முதன் முதலாக நம்முடைய மந்திரி அவர்கள் கொடுத்த

[20th March 1959]

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandaan]

அறிக்கையில் இருந்து சிறு கைத்தொழில், கிராமக் கைத்தொழில் கணிசமான அளவில் முன்னேறி வந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய நாட்டு மக்கள் அதிகமாக இம்மாதிரி கைத்தொழில் களிலே சிரத்தை கொள்ளவேண்டும். அதிகமான பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்க இதுதான் நம்முடைய கருவி. பெரிய கைத்தொழில்களை பொது மக்களும் ஆரம்பித்து, சர்க்காரும் ஆரம்பித்தாலும், இந்தத் துறையில் நம்முடைய நாடு பின்தங்கித்தான் இருக்கிறது. சர்க்கார் எல்லாவற்றையும் எடுத்து நடத்துவது என்பது தற்சமயம் முடியாத காரியம். எதிர்காலத்தில் முடியுமாக இருக்கலாம். ஆகவே, நம்முடைய மக்கள் அதிகமாக உற்பத்தி தொழில்களில் ஈடுபடுவதில் நாம் எல்லோரும் அக்கரை கொள்ள வேண்டும்.

இப்பொழுது இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகளைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் பேசினார்கள். சில இடங்களில் ஏற்கெனவே கைத்தொழில்கள் நடந்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுக்க அங்கே இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் வைக்கலாம். சில இடங்களில், அதுவும் வரண்ட பிரதேசமான இடங்களில் கைத்தொழில்கள் சிறு சிறு அளவிலே பரவலாக சிதறிக் கிடக்கலாம். அங்கேயும் இதன் மூலம் வேலை வாய்ப்பு தரமுடியுமானால் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகள் வைக்கவேண்டியது அவசியம். அதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பக்கத்தில் இருக்கிற தின்னடுக்கலை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இன்னும் மற்ற இடங்களிலும் வரண்ட தாலுக்காக்கள் இருக்கின்றன. எந்தக் காலத்திலாவது பகிர்தன் கங்கையை கொண்டுவந்தது போல், தண்ணீர் கொண்டுவந்தாலொழிய நிச்சயமாக அங்கே பல இடங்களுக்கு பாசன வசதி கிடையாது. அம்மாதிரி இடங்களிலே கைத்தொழில்கள் ஆரம்பிக்கவேண்டியது அவசியம். அதோடு இம்மாதிரி இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுகள் ஏற்படுத்தி கிராம கைத்தொழில்கள், சிறு என்ஜினியரிங் கைத்தொழில்களுக்கு வாய்ப்பு செய்து கொடுப்பது அவசியம். அப்பொழுது தான் நாம் பரவலான முறையிலே கைத்தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்ய முடியும். ஆகவே, அந்த விஷயத்தில் திரு ஜகன்னாதன் அவர்கள் சொன்னதை, அதாவது ஏற்கெனவே இண்டஸ்ட்ரியல் இருக்கிற இடத்தில்தான் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் வைக்கவேண்டும் என்று சொன்னதை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

சர்வே செய்வது பற்றி பேசுக வந்தது. இன்னும் அதிகமாக தீவிரமாக சர்வே நடத்தவேண்டும். கனிப்பொருள்கள், புகற்பப்பொருள்கள் இவைகள் பற்றி தீவிரமாக சர்வே நடத்துவதோடு அல்லாமல், தண்ணீர் எங்கே இருக்கிறது என்பதைப் பற்றியும் தீவிர சர்வே நடத்துவது அவசியம். எங்கே நல்ல லேயர்கள் இருக்கும், எங்கே ஆழக் கிணறுகள் தோண்டினால் அதிகமான தண்ணீரைப் பெற முடியும், அதாவது “கிரௌண்டு வாட்டரைப் பற்றி நம்முடைய இண்டஸ்ட்ரியல் டிபார்ட்மெண்டு தீவிரமாக சர்வே செய்து அதன் மூலம் பல இடங்களில் பவர் டிரில் வைத்து தண்ணீர் கிடைப்பதற்கு வழி செய்யவேண்டும். ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் இதற்காக இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, சர்க்காரே கிணறுகளை வெட்டிப் பம்பு செட்டுகளை வைத்து, அதற்கு எவ்வளவு மின்சார சார்ஜ் ஆகிறதோ, அதற்கு சர்க்காரே ஓரளவு “ஸப்ஸிடி” கொடுத்து, பெரிய அளவிலே அணைக்கட்டுகளை கட்டும்போது செய்வது போல், இதிலும் சர்க்காரே ஓரளவு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். “அள்ளுகுமிக் ஹோஸ்டிங்” வைத்திருக்கிற இடங்களில், அதாவது $\frac{1}{2}$ ஏக்கர், 1 ஏக்கர் வைத்திருக்கிற இடங்களிலும், புதியதாக நிலத்தை “ரெக்லமேஷன்” பண்ணவேண்டிய இடங்களிலும் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் சிறு நீர்பாசன வசதிகள் என்ற முறையில் சர்க்காரே சில கோடி ரூபாய் செலவழித்தால் ஒழிய, நாம் உணவுப் பொருள்களின் உற்பத்தியை கணிசமான அளவு அதிகரிக்க முடியாது. ஓரளவுக்கு உணவு உற்பத்தி அதிகரித்திருப்பதைப் பற்றி நாம் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். நல்ல சிறந்த முறையில் “கிரௌண்டு வாட்டர்” எங்கெல்லாம் கிடைக்கும் என்பதை தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்து, சர்க்காரே கிணறுகள் வெட்டி

20th March 1959]

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

பம்பு செட்டுகள் வைத்து, “மெமின்டயின்” செய்து, தண்ணீரை உபயோகப் படுத்துகின்ற விவசாயிகளிடமிருந்து ஓரளவுக்கு “பெட்டர்மெண்டு லெவி” வசூலித்து, பாசனத்திற்காக எவ்வளவு மின்சார சக்தி செலவாகிறதோ, அதில் ஓரளவு ஒரு ஏக்கராவுக்கு இவ்வளவு என்று கிஸ்தி மாதிரி விவசாயிகளிடமிருந்து வசூலித்து பாசன வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு ஒரு திட்டம் போட்டால் தான் நாம் உணவு உற்பத்தியில் கணிசமான அளவு முன்னேறலாம். அயல்நாட்டு தண்ணீரை நம்பி வாழாமல், நம்முடைய நாட்டுத் தண்ணீரையே நம்பி வாழ்ந்து, உணவு உற்பத்தியை அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராமக் கைத்தொழில்கள் பற்றி நான் பேச ஆசைப் படுகிறேன். எல்லோரும் எல்லா கைத்தொழில்கள் பற்றியும் பேச முடியாது. முதல் முதலில் சிறு கைத்தொழில்களை, கிராமப் புறங்களில் இருக்கும் கைத்தொழில்களை நாம் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும். அதற்கு நமக்கு நல்ல மார்க்கெட்டு வேண்டும். அது ஒரு கஷ்டமான காரியம். பேப்பர் தொழிலை எடுத்துக்கொண்டால். காந்திக் கிராமத்தில் சர்க்கார் யூனிட் ஒன்று நடந்துகொண்டிருக்கிறது. என்னுடைய சொந்த அனுபவத்திலிருந்து நான் சொல்ல முடியும். நாம் தயார் செய்யும் பேப்பருக்கும், மில்லில் தயார் செய்யப்பட்ட பேப்பருக்கும் விலையில் 5 அல்லது 10 சத விசிதத்திற்கு மேல் வித்தியாசம் இல்லை. இன்னும் நல்ல முறைகளைக் கையாண்டு இந்தத் தொழிலைச் செய்வோமானால், நாம் முதல் தரமான பேப்பரை உற்பத்தி செய்ய முடியும். அந்த பேப்பரை நாம் “காம்பெடிடில் பிரைஸுக்குக்” கூட விற்க முடியும். அம்மாதிரி நாம் நிச்சயமாக நடத்தக்கூடிய சாத்தியக்கூறு இருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் 20,000, 30,000 டன் பேப்பர் வரையில் அவசியமாக இருக்கிறது. பெரிய பெரிய முதலாளிகள் அம்பாசமுத்திரம், மேட்டுப்பாளையம் முதலிய இடங்களில் சர்க்கார் லைசென்ஸ் கொடுப்பதாக இருந்தால் கூட காகித ஆலைகளை தொடங்குவதற்கு முன்வரவில்லை. அம்மாதிரி தொடங்காதது நல்ல சகுனம் என்று நினைக்கிறேன். எங்கெங்கே தண்ணீர் இருக்கிறதோ அந்த இடங்களில் ஜில்லா தேவைக்கு வேண்டிய அளவு காகிதத் தொழிலைச் செய்தால், அதனால் வேலை வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. 30, 50 பேர்கள் வேலை செய்யக் கூடிய சிறு சிறு யூனிட்கள் ஏற்படுத்தலாம். ஜில்லாவுக்கு ஒன்று, இரண்டு சர்க்கார் தரப்பிலே மட்டும் வைக்காமல், தனியார் துறை யிலும் “காட்டேஜ் அண்டு வில்லேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் கமிஷன்” கொடுக்கின்ற சலுகைகளை உபயோகப்படுத்தி காகிதத் தொழிலை நடத்துவதற்கு ஊக்கம் கொடுத்தால், நம்முடைய ராஜ்ய தேவையை நாமே பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவிலே இந்தத் தொழிலை வளர்க்க முடியும் என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்தால் நாமே நம்முடைய சுயதேவையை பூர்த்தி செய்து கொண்டு விட முடியும்.

அடுத்தபடியாக கதரைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக கதர் இப்போது இருப்பதை விட இன்னும் அதிகமாக 11-10 a.m. முன்னேற்றமடைந்து வரவேண்டுமானால் சில முக்கியமான அம்சங்களை நாம் கவனிக்கவேண்டும். எனக்கு மில் நூல் நெசவாளர்களிடம் அனுதாபம் கிடையாது என்று யாரும் கருத வேண்டாம். காந்தி கிராமத்தின் பக்க திலேயே சுமார் 7,000 மில் நூல் நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இதற்காக முழு நேர வேலையும் செய்து வருகின்றோம். அது ஒரு பக்கத்திலேயே இருந்தாலும் இதற்காக நாட்டில் ஒரு பக்கம்பல நபர்கள் இதனுடைய முன்னேற்றத்திற்காக வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் நான் தனியாக, பிரத்தியேகமாக கதரைப் பற்றி சொல்ல விரும்புகிறேன். கதர் நெசவு செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாம் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களைப் போன்றவர்கள் தான். இதில் முக்கியமாக நாம் கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், ஒரு மில் நூல் கைத்தறி நெசவின் மூலமாக ஒரு குடும்பம் பிழைக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் கதர் நூல் வாங்கி நெசவு செய்வதில், அம்பர் ராட்டை என்றால் 8 பேர்களும்,

[20th March 1959]

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

சாதாரண கிசான் ராட்டை என்றால் 15 முதல் 20 பேர்களும் பிழைக்க முடிகிறது. ஆகவே கதர் திட்டங்களை விஸ்தரிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெண்களை எடுத்துக் கொண்டால் பலரும் இம்மாதிரி வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நூற்றுக் கணக்கான பெண்கள் கதர் நூற்பு வேலையிலும் நெசவு வேலையிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இதில் இப்போது இருக்கிற குறை என்னவென்றால் மில் நூல் நெசவாளர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய சலுகை கதர் நெசவாளர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. மில் நூல் நெசவாளர்களுக்கு எல்லாம் பல விதங்களிலும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களை கூட்டுறவு சங்கங்களில் இணைப்பதற்கு வசதியாக பல வழிகள் இருக்கின்றன. அதே வசதிகள் எல்லாம் கதர் நெசவாளர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்கு அம்பர் சர்க்காக்களை அதிகமாக வாங்குவதற்கோ அல்லது அது சம்பந்தமாக எந்த நடவடிக்கை எடுப்பதற்கும் அவர்களுக்கு தகுந்த படி ஒரு நல்ல ஆர்கனைசேஷன் கிடையாது. இதற்காக கமிஷன் சரீப்பத்தில் பல திட்டங்களை கொடுத்திருக்கிறது. இதில் எந்த விதமான ஒத்தாசைகளை எல்லாம் செய்து கொடுக்கலாம் என்பதைப் பற்றி நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். இதில் பல முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்காக சர்வ சேவா சங்கம் வேலை செய்து வருகிறது. ஆனால் இப்போது தேக்கம் எங்கே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், நூற்ற நூல் எல்லாம் துணியாகாமல் நூல்கள் எல்லாம் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. இதற்கு காரணம் மில் நூல் நெசவுகளுக்கு கொடுக்கப்படும் சலுகைகள் எல்லாம் கதர் நெசவுக்கு கொடுக்கப்படாமல் இருப்பது தான். இதற்காக காதி கமிஷன் ஒரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறது. அதில் சில மாறுதல்கள் தேவையாக இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். நல்ல முறையில் நாம் இதற்கு ஒத்தாசை கொடுப்பதாக இருந்தால் நமது தமிழ் நாட்டில் மட்டும் கதர் 20 கோடிக்கு உற்பத்தி செய்ய முடியும். அதாவது இப்போது மில் நூல் நெசவு தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு வேண்டிய பல வசதிகளையும் அதற்கென்று தனியாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற கூட்டுறவு சொசைட்டிகள் மூலம் பெற்றுக் கொள்ள முடிகிறது. இதற்காக பல கூட்டுறவு சங்கங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் கதர் நெசவைப் பொறுத்த வரையில் நல்ல முறையில் கூட்டுறவு சங்கங்கள் இல்லை. மேலும் நூல் நெசவைப் பொறுத்த வரையில் பல சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதே முறையில் கதரை அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கும் அதை முன்னேற்றுவதற்கும் தகுந்தபடி தீவிரமான முறையில் பல சலுகைகளை கொடுக்க சர்க்கார் முன் வர வேண்டும். பஞ்ச முதலியவை எல்லாம் வாங்குவதில் கதர் நெசவில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு அதிகமான கஷ்டம் இருக்கிறது. அதே போன்று கதர் நெசவுக்கு வேண்டிய பட்டைகள் போன்றவைகளும் எளிதாக கிடைப்பதற்கு வசதி யில்லை. இம்மாதிரி வசதிகளை எல்லாம் கதர் நெசவுக்கும் செய்து கொடுத்தால் அது மிகவும் உதவுபடியாக இருக்கும். இவ்விதம் செய்வதின் மூலமாக கதர் நெசவு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை ஓரளவு அதிகப்படுத்துவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதையும் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இதில் கூட்டுறவு சங்கங்களை அமைக்க வேண்டும் என்று தனிப்பட்ட முறையில் பலவிதமான முயற்சிகள் செய்து பார்த்தோம். அதில் பல விதமான கஷ்டங்கள் இருப்பதை என்னுடைய சொந்த அனுபவத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு தான் நான் இவற்றை இங்கு சொல்லுகின்றேன். காதி கமிஷனின் திட்டப்படி கதர் கைத்தறிக்கு 500 ரூபாய் வரை கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறது. இவ்விதம் கொடுப்பதில் அவர்களே கணக்கு போட்டுக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். இதில் கைத்தறியை ஏற்படுத்தும் போது பலவிதமான செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இதிலிருக் கின்ற கஷ்டங்களைப் பற்றி காதி கமிஷன் தலைவர் வைகுந்தலால் மேத்தா அவர்களிடம் எடுத்துச் சொன்னேன். இதற்காக பிரத்தியேகமாக State Board for Khadi and Village Industries என்று தனியாக அமைக்கப்போகிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அவர்கள் இதைப் பற்றி நன்றாக பரிசீலித்துப் பார்ப்பார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகவே

20th March 1959]

[Dr. (Srimathi) T. S. Soundaram Ramachandran]

இதை முன்னேற்றுகின்ற முறையில் கதர் கைத்தறி நெசவுக்கும் தனியாக கூட்டுறவு ஸொஸைட்டிகள் ஏற்படுத்துவதற்கும் வழி வகை செய்ய வேண்டும். கிராமத்தில் சரிக்கு சரியாக பெண்களும் இந்த தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இங்கு பல தடவை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தத் தொழிலில் மட்டுமல்ல, சாயம் போடுவது, அச்சப் போடுவது, போன்ற பல தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு எல்லாம் முறையில் வசதி அளிக்கவேண்டும். அதற்குத் தடையாக இருக்கின்ற பல குறைபாடுகளை (பாட்டில் நெக்) நீக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, இதற்கு இப்போது ஒதுக்கியிருக்கும் ஒரு கோடியை ஐந்து கோடியாக உயர்த்தவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் கதரை முன்னேற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளில் சர்க்கார் தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI K. RAMACHANDRAN : On a point of personal explanation, Sir. The Hon. Minister stated that the hon. Member Sri Jagannathan was opposing me when he said that the Industrial Estate at Virudhunagar should be removed. It is only lending support to me as I was saying that the Industrial Estates should be established only in backward areas; Virudhunagar is a most developed area, industrially. Mr. Jagannathan is only lending support to me, Sir.

* SRI N. MAHALINGAM : சபைத் தலைவர் அவர்களே, சர்க்கார் தொழில் இலாகாவிற்கு கேட்டு இருக்கும் மான்யத்தை ஆதரிக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் இந்த இலாகாவை ஏற்றுக்கொண்டது முதல் இதை மிகச் சிறந்த முறையில் செயல்படுத்தி வருகிறார்கள் என்கிற முறையில் அமைச்சர் அவர்களுக்கும், அந்த இலாகாவில் இருக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் முதலில் என்னுடைய பாராட்டுதலை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கிண்டியில் அமைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் இந்த தொழில் இலாகா எவ்வளவு திறமையாக வேலை செய்து வருகிறது என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. முன்னால் நமது மாகாணத்தில் இல்லாத பல புதிய தொழில்களிலும் ஈடுபடுவதற்கு தகுந்த முறையில் பல சாமான்கள் செய்யப்பட்டு வருகிறது என்பது நமது மாகாணத்திற்கு பெருமைக்குரிய காரியமாகும். அதோடு இவைகள் எல்லாம் நமது மாகாணத்திற்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதே போல் மற்ற ராஜ்யங்களை விட நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் நடத்துபவர்களுக்கும், தொழில் செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கும் இருக்கின்ற உறவு—சமூகமாகவும் நல்லெண்ணத் துணு—இருந்து வருகிறது என்பதற்காக இந்த சர்க்காரை நான் பாராட்டுகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இன்னும் அதிகமான அளவில் தொழில் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்த முடியாமல் இருப்பதற்கு காரணம் அதிகமான அளவில் இரும்பு கிடைக்காமல் இருப்பதுதான். நம்முடைய ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனத்தொகையை எடுத்துக்கொண்டால் சதுர மைலுக்கு 620 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். கேரளாவுக்கு அடுத்தபடியாக நமது நாட்டில் ஜனத்தொகை அதிகமாக இருக்கிறது. பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய மைசூரில் சதுர மைல் ஒன்றுக்கு 240 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆந்திராவை எடுத்துக் கொண்டால் 220 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே விவசாயத் துறையில் அதிகமாக மக்கள் ஈடுபடாமல் தொழில் துறையில் அதிகமாக ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். மேலும் இம்மாதிரி தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கு இரும்பு கிடைப்பதில்லை. மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து கிடைக்கிற கோட்டா மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. கோட்டா கிடைத்தாலும் கூட அதை வியாபாரிகளிடமிருந்து வாங்குவதற்கு ஆறு மாதம், ஒரு வருடம் என்று காலமாகி

[Sri N. Mahalingam] [20th March 1959]

11-20
a.m.

விடுகிறது. சில சமயங்களில் கோட்டா கிடைத்தாலும் கூட வாங்க முடியாமல் கோட்டா வாபஸ் ஆகி விடுகிறது. இந்த மாதிரி கஷ்டம் இருப்பதை அவசியம் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து இன்னும் அதிக அளவு நம் மாகாணத்திற்கு கேட்டு வாங்க வேண்டும். அதிகம் கிடைப்பதோடு கூட, காலா காலத்தில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சிறு கைத்தொழில்கள் நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இரும்புப் பற்றுக் குறை அவசியம் நீங்க வேண்டும். அப்போது தான் சிறு கைத்தொழில்கள் நல்ல முறையில் நடக்கும். நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னர் தொழில் உற்பத்தியாளர்களுக்கு கொடுத்து கோட்டா இருக்கிறது. அந்த கோட்டாவை சில பிரதேசங்களில் சரிவர உபயோகப்படுத்தாமல், மார்க்கெட்டில் பார்த்தால் இரும்பு கிடைக்கிறது. சிறு தொழில் செய்பவர்கள் மார்க்கெட்டில் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அயல் நாட்டு இரும்பும் மார்க்கெட்டில் கிடைக்கிறது. உள் நாட்டு இரும்பும் அதிக விலைக்கு கிடைக்கிறது. கோட்டா இருப்பவர்கள் தொழிலில் உபயோகப்படுத்தாமல் வெளியிலே விற்று விடுகிறார்கள். ஆகையால் தொழில் செய்பவர்களுக்கு இரும்பு கிடைக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆக, நம் ராஜ்யத்தில் தொழில் துறையில் அமைதி இருக்கிறது என்று சொன்னால் சரியான காலங்களில் இருக்கக்கூடிய தகராறுகளை தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்பி அந்த தொழில் கோர்ட்டுகளின் தீர்ப்புகளை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்துவதில் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளும் நடவடிக்கை தான் அதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. தொழில் கோர்ட்டு நடவடிக்கைகள் சரியானபடி தொழிலுக்கு பாதகமில்லாமல் அமைந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். சமீப காலங்களில் சில முக்கிய தொழில்களில் ஏற்பட்ட தகராறுகளை தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்பியதில் தொழில் கோர்ட்டு முடிவுகள் என்ன என்று பார்த்தால், சில முடிவுகள் தொழிலை பாதிக்கக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கின்றன. இறுதியாக அந்தத் தொழிலில் எந்த அளவுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க முடியும் என்பதைத் தொழிலாளர்களே ஒத்துக் கொண்டு, கோர்ட்டினுடைய தீர்ப்பை விடக் குறைந்த அளவு சம்பளம் வாங்கிக் கொள்வதாகச் சமாதானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சர்க்காருக்குத் தெரியும். இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முன்பு தேயிலைத் தோட்டங்கள் சம்பந்தமாக ஒரு பிரச்சினை இருந்தது. அந்தப் பிரச்சினை கோர்ட்டுக்குப் போயிற்று. கோர்ட்டிலே பழைய 4 வருஷ பாக்கிகளைக் கொடுக்கவும், புதிய சம்பள விகிதம் நிர்ணயித்தும் தீர்ப்பு ஆயிற்று. அந்தத் தீர்ப்புப்படி பார்த்தால் அந்தத் தொழிலில் அந்த அளவுக்குக் கொடுக்க முடியாது. அப்படிக் கொடுத்தால் தொழில் நசித்துவிடும். தேயிலைத் தோட்டங்களை விற்றுத் தான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்று எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதற்குப் பிறகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், தொழில் பிரதிநிதிகள், தொழில் நடத்துபவர்கள், தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் கூப்பிட்டு வைத்துப் பேசி புதிதாக ஒரு சம்பள வீதத்தை நிர்ணயித்தார்கள்.

அதே மாதிரி கோவையில் என்ஜினியரிங் துறையில் சிறு என்ஜினியரிங் தொழில்கள் நல்ல முறையில் நடக்கின்றன. அதைக் குறித்து—சம்பள வீதம் குறித்து—தொழில் கோர்ட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டது. தொழில் கோர்ட்டினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சம்பள வீதம் மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. அநேக தொழிற்சாலைகளில் அந்த அளவுக்கு கொடுக்க முடியாது இருந்தது. இதை தொழிலாளர்களும் உணர்ந்தார்கள். தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளும் மற்றவர்களும் சேர்ந்து தொழில் கோர்ட்டுடன் உத்தரவை விடக் குறைவான அளவு வாங்கிக் கொள்வதாகச் சம்மதித்து சமாதானமாக முடித்துக்கொண்டார்கள்.

20th March 1959] [Sri N. Mahalingam]

அதே போல அகில இந்திய துறையில் எடுத்துக்கொண்டால் பத்திரிகைத் துறையில் அதே நிலை இருக்கிறது. பத்திரிகைத் துறையில் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளம் என்ன என்பதைக் குறித்து வ்வகாரங்கள் நடக்கின்றன.

ஆக, சில துறைகளில் சம்பளம் கொடுக்க முடியாத அளவுக்கு டிரிப்யூனலில் முடிவு செய்து விடுகிறார்கள் என்று சொன்னால், அவர்களுடைய இறுதியான முடிவு தொழில் அபிவிருத்திக்குச் சாதகமாக இல்லை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். டிரிப்யூனல் நீதிபதிகளுக்கு ஒரு தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால் அந்தத் தொழிலில் பொருளாதாரம் என்ன, அந்தத் தொழிலுக்கு ஆகக் கூடிய செலவு என்ன, அதில் வரக்கூடிய வருவாய் என்ன, எந்த அளவுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க முடியும் என்று சரியாக நிர்ணயித்துச் சொல்ல கால்டு அக்கவுண்டண்டஸ் போன்ற தொழில் பொருளாதாரம் பற்றி சொல்லக் கூடிய நிபுணர்களை நியமித்து அவர்களின் உதவி கிடைக்கமாறு செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். கால்ட் அக்கவுண்டண்டஸ் என்பவர்களின் அவதியம் என்ஜினியரிங் துறையில் இப்போது நன்றாக உணரப்பட்டு வருகிறது. தொழில் துறையில் அபிவிருத்தி ஏற்படவேண்டுமானால், அதில் செலவு எவ்வளவு ஆகிறது, எவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்க முடியும் என்று பார்த்துச் சொல்ல அவர் டிளுடைய உதவி அத்தியாவசியமாக இருக்கும். அவர்களுடைய உதவி கரிப்பூனலுக்குக் கிடைத்தால் தொழில் அபிவிருத்திக்கு உதவிகரமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழில் துறையில் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு மின்சாரம் அந்தத் தேவையாக இருக்கிறது. சென்ற 8 அல்லது 9 ஆண்டுகளாக அவ்வப்போது வெட்டு வருவதும், தொழிற்சாலைகளில் க வ லடைப்பு ஏற்படுவதும், பார்ஷியல் க்ளோஷர் ஏற்படுவதும், அதனால் தொழில் அமைதிக்குறையும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஆண்டு மின்சார வெட்டு ஏதும் இருக்காது என்று மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் பெரிய தொழிற்சாலைகள், எலெட்ரோ-கெமிகல் இண்டஸ்ட்ரிஸ் ஏற்பட வேண்டுமென்று சொன்னால் மின்சார வெட்டு ஏற்படாமல் இருப்பது அவசியம். அதனால் நாம் ஒன்றும் மின்சார உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். வ்வசாயத் துறையில் மின்சாரம் உபயோகப்படுத்துவதில் நாம் முன்னேறி இருக்கிறோம். தொழில் துறைக்கும், விவசாயத் துறைக்கும் மின்சாரம் வேண்டுமென்று சொல்லும் இப்போது, நாம் மின்சாரம் அதிக அளவு உற்பத்தி செய்யவேண்டும். போதுமான அளவு உற்பத்தி இருக்கிறதா என்று சொன்னால் இல்லை. ஹைட்ரோ-எலெக்ட்ரிக் பிராஜெக்ட்ஸ் எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்து விட்டோம். இன்னும் குந்தாத திட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பரம்பிக்குளத் திட்டம் நடக்கப் போகிறது. இதைத் தவிர நமது ராஜ்யத்தில் வேறு திட்டம் ஒன்றும் இல்லை. தொல் ஸ்டேஷன் வைத்து நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னால், கல்கத்தா விலிருந்து நிலக்கரி கொண்டு வந்து வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் மின்சார உற்பத்தி வீலை அதிகமாக ஆகிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் நமது நாட்டில் அடாமிக் பவர் ஸ்டேஷன்கள் வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளுல் ஒன்று நம் ராஜ்யத்திற்குள் கிடைக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். அதை ஏற்படுத்தினால் நம் ராஜ்யத்தில் மின்சார பற்றாக்குறை நீங்கும் என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இரும்பு உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தை நீண்ட நாட்களாக எல்லோருமே சொல்லி வருகிறோம். இரும்பு ஆலை ஒன்றை நம் ராஜ்யத்தில் அமைக்கவேண்டும். அம்மாதிரி ஒரு ஆலையை சேலத்தில் அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம். சேலத்தில் இருக்கக் கூடிய இரும்பை விட அதிக அளவு கனிப் பொருள் நீல்கிரி மலையில், 64 சத வீதம் இரும்பு இருக்கக் கூடிய கனிப் பொருள் இருக்கிறது. அதைத் தாண்டி கண்டிசில் கம்பெனி எடுத்துக்கொண்டு வந்து

[Sri N. Mahalingam]

[20th March 1959]

50 டன் வரையில் இரும்பை அவர்களுடைய தொழிற்சாலையில் உபயோகித்து வருகிறார்கள். இப்போது அங்கே இரும்பு ஆலை ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு கனிப் பொருள் இருக்கிறது. அதை உபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் கோவையானது பெரிய ஆலைத் தொழில் பிரதேசம். இப்போது ஜவுளித் தொழில் மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை நமது தேசத்தில் இருக்கக்கூடிய பொருளாதார நிபுணர்கள் அறிவார்கள். வேலைப் பளுவானது 1948-ம் வருஷத்தில், யந்திரங்கள் யுத்தகாலத்தில் நன்றாக உபயோகிக்கப்பட்ட பிற்பாடு மிகவும் மோசமான நிலையில் இருந்த போது தொழில் பளு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இப்போது பெரிய பெரிய யந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டு பல பெரிய தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேலை நல்ல முறையில் நடப்பதற்காக இப்போது ஜவுளி ஆராய்ச்சி நிலையம் இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு சரியான முறையில் பளுவை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்பதற்காக மறுபடியும் சர்வே நடத்த வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். 1948-ம் வருஷத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியே இருக்கிறது. சரியான வேலைப் பளுவும், சரியான சலியும் நிர்ணயிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

* SRI A. GOVINDASAMY : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நண்பர் ராமசந்திரன் அவர்கள் கொண்டு வந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்தும், நான் கொடுத்திருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணை பற்றியும் சில கருத்துக்களை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

நம் ராஜ்யத்தில் கனரகத் தொழில்களை இன்னும் அதிகமாக ஏற்படுத்துவதற்கு அதிக அக்கரை எடுத்துக் கொள்ளாத நிலைமையைப் பார்க்கும் போது, சர்க்காரை நான் குறை சொல்லாமல் இருப்பதற்கில்லை. இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கவேண்டும். ஆண்டு தோறும் திருப்பித் திருப்பி அவர்கள் காட்டுகிற பெரிய கனரகத் தொழில்களெல்லாம் நெய்வேலியும், கோச் பாக்கடரியும் தான். நெய்வேலியிலே 8,000 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நிதி நிலை அறிக்கையைப் படிக்கும் போது பெருமையாகக் குறிப்பிட்டார்கள். 8,000 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுவதே சந்தேகத்திற்குரிய புள்ளி விவரம். இவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்களா என்பதே சந்தேகம். அங்கே கட்டியிருக்கக் கூடிய அதிகாரிகளின் வீட்டு எண்ணிக்கையும், தொழிலாளர்களுடைய வீட்டு எண்ணிக்கையையும் பார்க்கும் போது மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஏதோ ஒரு புள்ளிவிவரம் 8,000 பேர்கள் என்று இடையிலே வேலைக்கு அமர்த்தி நீக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையையும் சேர்த்துக் கொடுத்திருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. இந்த நெய்வேலியிலே ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினருக்குத்தான் வேலை கிடைக்கிறது என்று ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்—ஜெயங்கொண்டான் தொகுதியைச் சேர்ந்த திரு. விஸ்வநாதன் அவர்கள்—குறிப்பிட்டார்கள். குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் என்று சொன்னதை எந்த சமூகத்தினர் என்று சொன்னால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று அப்படித் குறிப்பிட்டார்கள்.

11-30
a.m.

ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர், ஜாதி, மதம் இல்லை என்று சொல்கிற கட்சியைச் சேர்ந்தவர், இன்றையதினம் மறைமுகமாக, சூசகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இதைப்பற்றி நம்முடைய அரசாங்கம் அவரை விசாரிக்காலை எந்தச் சமூகம் என்பதை, அந்த ரகசியத்தை, தனியாக அமைச்சரிடத்தில் சொல்வார்கள். அவரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டு, நல்ல நடவடிக்கை எடுத்து, எல்லோருக்கும் பரவலாக உத்தியோக வாய்ப்புக் கிடைப்பதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். அங்கே என்

20th March 1959] [Sri A. Govindasamy]

அந்த நிலைமை ஏற்படவேண்டும்? நெய்வேலித் திட்டம் நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கு உரிமை இல்லாத காரணத்தாலும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு உரிமை இருக்கிற காரணத்தாலும் இந்த உத்தியோக நிலைமையிலே கூட அந்தச் சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கே அதிகாரிகளுக்கு பெரிய பெரிய மட மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் போன்ற நல்ல பங்களாக்களைக் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். நெய்வேலித் திட்டத் திலே வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு மிகமிக மோசமான வீடுகளைத்தான் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். கண்டிராக்கர்கள் கொள்ளை லாபம் அடித்திருக்கிறார்கள். தொழிலமைச்சர் ஒரு முறை நெய்வேலிக்குப் போனால் தயவு செய்து தொழிலாளர்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கிற வீடுகளைப் பார்க்கட்டும், சிறிய அதிகாரிகள் தங்குவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடுகளையும் பார்க்கட்டும். கதவுகள் இருக்கும் லட்சணத்தையும், சுவர்கள் இருக்கும் லட்சணத்தையும் பார்த்தால் கனத்த நான்கு மழை பெய்தால் அந்த வீடு தாங்காது, என்பதைக் காண்பார்கள். நெய்வேலித் திட்டம் விரைவில் நிறைவேறி வருவதாக நாம் சொல்கிறோம். நெய்வேலித் திட்டத்தை மத்திய அரசாங்கம் எடுத்து நடத்துவதைவிட ராஜ்ய அரசாங்கமே எடுத்து நடத்தலாம் என்று சொன்னால், “ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் குறைத்துவிடுவார்கள்” என்று சமாதானம் சொல்கிறார்கள். நான் இந்தச் சபையில் அரசாங்கத்திற்கு ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நெய்வேலித் திட்டத்திற்காக செலவு செய்யவேண்டிய பணத்தை மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நாம் கடனாக ஏற்றுக்கொண்டு, அண்டுக்கு கொஞ்சம் கோபுரபாயாகத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியும். “கொடுக்கவேண்டிய பணத்தை எப்பொழுது நாம் கொடுத்தாலும், திட்டத்தை நம்மிடம் ஒப்படைப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்” என்று நாம் காலம் கடத்துவதிலே பிரயோஜனம் இல்லை. நம் மாநில சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

நெய்வேலித் திட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகளுக்குப் போதுமான நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவில்லை. 1947-ம் ஆண்டிலே நிலத்திற்கு என்ன விலை கிடைத்ததோ, அதைத்தான் நெய்வேலிப் பகுதியில் சட்டப் பிரகாரம் நில ஆர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட நிலங்களுக்காக நஷ்ட ஈடு கொடுக்கிறார்கள். இந்த சர்க்கார், நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கம் குறைந்த விலையில் வாங்கி, மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் ஒப்படைக்கிறார்கள். அங்கே பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகளுக்குப் போதுமான நஷ்ட ஈடு தரப்படவில்லை. நெய்வேலியில் நெல் அறைக்கும் இயந்திரம் இருக்கிறது. அதை அப்புறப் படுத்தவேண்டுமென்று நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். ஹைகோர்ட்டிலே தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நில ஆர்ஜிதச் சட்டத்தினால் நெய்வேலிப் பகுதியிலே இருந்த மக்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், கொடுமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்து, நல்ல திட்டம் நிறைவேற்றும் போது, அந்தப் பகுதி மக்களுக்குச் சௌகரியம் செய்து தரவேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பு ஆகும் என்று நான் வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நெய்வேலியிலே நாம் உண்டாக்கப்போகிற உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகளை தனியாருக்கு விட்டுவிடக்கூடாது. அரசாங்கமே எடுத்து நடத்தினால் தான் அரசாங்கத்திற்கு நல்ல ஆதாயம் கிடைக்கும். தனியார் என்றால், சலுகை காட்டும் முறையிலே தான் அரசாங்கம் இருக்கிறது. அரசாங்கமே இத்தகைய தொழில்களை எடுத்து நடத்தாமல், தனியார்களுக்கு விட்டு விடுவதால், லாபம் பூராவும் அரசாங்கத்திற்கு வராத நிலையில், மக்கள் பல வரித் தொல்லைக்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது என்பதை இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

சேலத்திலே இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையை உடனடியாக ஏற்படுத்தவேண்டும். அலுமினியம் தொழிற்சாலையும் சீக்கிரமாக வேலை துவங்குவதற்கு, நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி செல்கிற போது, அலுமினியம் நாம் வெற்றிகரமாக கொண்டுவந்தோம் என்று

[Sri A. Govindasamy] [20th March 1959]

அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு நான் பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கிறேன். அதுபோலவே தான், இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையிலேயும் அதிகம் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வட நாட்டிலே பார்க்கும்போது, பெரிய பெரிய இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் வைக்கிறார்கள். ஆனால், இங்கே பார்க்கிறோம்—கனியாகுமரி ஜில்லாவில் குண்டிசி தொழிற்சாலையை, நீலகிரி மலையில் தையல் ஊசித் தொழிற்சாலை வருகிறது, கனியாகுமரியில் குண்டிசி தொழிற்சாலை, தஞ்சாவூரில் பொம்மை செய்யும் தொழிற்சாலை இப்படித்தான நமக்கு? வடக்கில் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். பஞ்சாபிலுள்ள லூதியானா தொழிற்சாலையைப் போல் சென்னையிலும் லூதியானா நகரங்கள் ஏற்படுத்தியாகவேண்டியது அமைச்சர் அவர்களின் கடமை. வெளிநாடுகளுக்கு அவர் அடிக்கடி சென்று வருவதால், இது விஷயத்தில் அவர் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏதோ “கதிரே வேண்டாம்” என்று நாங்கள் சொல்வதுபோல், தவறான அபிப்பிராயத்தை வைத்துக்கொண்டு இங்கே அடிக்கடி பேசுகிறார்கள். நாங்கள் கேட்பது—ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் சொல்வதுபோல், கதருக்குக் கொடுக்கக்கூடிய ரிபேட் தொகை அளவுக்கு கைத்தறிக்கும் கொடுக்கவேண்டும் என்பது. அந்த அளவுக்கு இப்பொழுது கைத்தறிக்கு கொடுக்கவில்லை. அந்த அளவு ஒதுக்கவேண்டும் என்று தான் நாங்கள் கேட்கிறோம். கதருக்கு மூன்றாண்டு ரிபேட் இருக்கிறது. கைத்தறிக்கு ஒன்றையனு ரிபேட் தான் இருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நூற்பதற்கு ஒன்றையனாவும், நெய்வதற்கு ஒன்றையனாவும் என்ற கணக்கில் கதருக்கு மூன்றனு ரிபேட் கொடுக்கப்படுகிறது. கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையில், நெய்வது மாதிரி நபப்பதால், நெய்வதற்கென்று ஏற்பட்ட ஒன்றையனு ரிபேட் கொடுக்கப்படுகிறது.

* **SRI A. GOVINDASAMY :** எப்படியிருந்தாலும் கைத்தறிக்கு கொடுக்கக்கூடிய ‘ரிபேட்’ தொகையின் அளவு கதருக்கு உள்ளது போலவே இருக்கவேண்டும் என்பது எங்களுடைய கருத்து. அவ்வளவு கொடுக்க முடியாவிட்டால் ஏன் இரண்டனு அளவுக்காவது இருக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன். ஏற்கெனவே கொடுத்துக்கொண்டிருந்ததையும் குறைத்துவிட்டீர்களே என்று நான் சொல்கிறேன். அமைச்சர் கனம் திரு. வெங்கடராமன் அவர்களுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருக்கிறது. அவர் சண்டை போட்டால் வாங்கிவர முடியும். ஒருவேளை பயந்துகொண்டு வந்து விடுகிறாரோ என்று நான் நினைக்கிறேன். வலுவாக சண்டை போடவேண்டும். இது விஷயத்தில் நெய்த தொழிலாளர்கள் உங்கள் பக்கம் இருக்கிறார்கள். சண்டை போட்டு, எப்படியாவது கதருக்குக் கொடுக்கப்படுகிற அளவுக்கு ரிபேட் கைத்தறிக்கும் வாங்கிதரவேண்டும் என்பது எங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“கைத்தறியைப்பற்றிப் பேச இவருக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?” என்று ஒரு பெண் அங்கத்தினர் கேட்டார்கள். நான் கைத்தறித் துணி கட்டுகிறேன். எங்கள் கட்சியிலுள்ளவர்களும் கைத்தறித் துணி கட்டுகிறார்கள். ஆனால், “யோக்கியதையைப் பற்றி குறிப்பிட்டுப் பேசினாலும், பெண் அங்கத்தினராக இருப்பதால், அதைத் திருப்பிச் சொல்ல விரும்பவில்லை. இருந்தாலும், அவர்கள் குறிப்பிட்டது எந்த அளவுக்கு தவறு என்பதை அவர்களே உணர்ந்து, சபாநாயகரிடத்தில் தெரியாமல் அவசரப்பட்டு சொல்லிவிட்டேன்” என்று சொன்னார்கள்.

கைத்தறிக்குக் காட்டும் சலுகை குறைவு என்பது தான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். கைத்தறிக்கு என்ன கொடுக்கிறார்கள்?

20th March 1959] [Sri A. Govindasamy]

கதருக்கு 140 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கைத்தறிக்கு 126 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஏன் இந்தத் தொகையிலேயே வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும்? கதருக்காக ஒதுக்கிய தொகை அளவே ஏன் கைத்தறிக்கும் ஒதுக்கக்கூடாது? என்று நாங்கள் கேட்கிறோம்.

கதருக்காக ஒதுக்கப்பட்ட 140 லட்சம் ரூபாயை எப்படிச் செலவு செய்யப் போகிறோம் என்று புள்ளிவிவரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கைத்தறிக்காக ஒதுக்கப்பட்ட 126 லட்சம் ரூபாயை எப்படிச் செலவு செய்யப்போகிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, ரிசர்ச் செய்யப்போகிறோம், வித்தியாசம் நடத்தப் போகிறோம், என்று இப்படியாகப் புள்ளிவிவரம் கொடுக்கிறார்கள்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

கைத்தறித் துணிக்கு உபயோகிக்கும் சாயம் இம்பீரியல் கெமிகல் இன்டஸ்ட்ரியிலிருந்து ரூ. 1-8-0-க்கு ஒரு பவுண்டு கிடைக்கிறது. அது நல்ல சாயமாக இருக்கிறது. ஆனால், போதுமான சாயம் கிடைக்கவில்லை. இந்திரா கம்பெனி போன்ற சார்புக் கம்பெனிலிலிருந்து ஒரு பவுண்டு ஐந்து ரூபாய்க்குத்தான் கிடைக்கிறது. இந்த நிலைமை ஏன் ஏற்பட்டது? சாயத்தை இருக்குமதி செய்வதற்கான அதிகாரம், அதற்கான வேசன்ஸ் பம்பாயிலுள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏன் சென்னை ராஜ்யத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அந்த உரிமை கொடுக்கக்கூடாது? இருக்குமதி செய்யும் கொடுத்தால் நெசவாளர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கும். அதன் மூலம் இந்தப் பிரச்சனை திருவதற்கு முடியும்.

திருநெல்வேலியில் ஒரு நூற்பு ஆலை ஏற்படுத்தியிருப்பதாகப் பெருமையாகச் சொல்கிறார்கள். இயந்திரங்கள் வந்தும், ஒரு பகுதி வேலை செய்யாமல் இருக்கிறது. அமைச்சர்கள் போய்ப் பார்த்திருக்கிறார்கள். திறப்பு விழாவுக்கு மின்சார அமைச்சரும் முதல் அமைச்சரும் போனார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கொடுத்தாய்விட்டது.

* SRI A. GOVINDASAMY : மின்சாரம் கொடுத்தது பற்றி சந்தோஷம். எஸ்டிமேட் கமிட்டி அங்கு சென்றிருக்கபோது வேலை செய்யாமலிருந்தது. அதைப்பார்த்து வருத்தப்பட்டோம். இப்பொழுதாவது கொடுத்ததுபற்றி சந்தோஷம். அம்மாதிரி துரிதமாக எல்லாவற்றிலும் நடந்து கொண்டால் உங்களை நிசந்தரமாகப் பாராட்டுவார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை என்ற அபிப்பிராயத்தையும் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இலங்கையிலிருந்து வருகிற தமிழர்களுக்கு ஒரு நூல் ஆலை வைத்துக் கொடுக்கப்போவதாகச் சொன்னார்கள். அந்த அளவுக்காவது அரசாங்கம் அளவுக்காவது அரசாங்கம் முன் வந்ததே என்பதற்காக எங்களுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கின்றோம். இது போதான கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் பேர்கள் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஆலை திறந்துவிட்டால் இந்தப் பிரச்சனையே தீர்க்கவிட முடியாது. ஆனால், வட நாட்டிலே அகதிகளுக்காகப் பரிபடாபதில் எவ்வளவோ வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தேன். டிஸ்ட்ரிக்டு பதினாறுவது மைலில் முப்பதாயிரம் ஜனத்தொகையுள்ள இடத்தில் முப்பது தொழிற்சாலைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நாம் இங்கே அப்பளத் தொழிற்சாலை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? அங்கே மைக் செய்கிறார்கள். ரேடியோ செய்யும் தொழிற்சாலை வைக்கிறார்கள். சிறு ரகத் தொழில் என்ற பெயரில் வைத்திருக்கிறார்கள். இங்கே என்ன நிலைமை? விடிவைகள் நடத்தக்கூடிய தொழிலை சர்க்கார் நடத்துகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தொழில்களைத்தான் அரசாங்கம் நடத்திக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? வத்திப்பெட்டியும், செருப்பும், அப்பளக் கூட்டும் வைத்துக்கொண்டுதான் வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறவர்களுக்குக் காட்டிக்கொண்டிருப்பது? இவைகளைப் பார்த்துத்தானே அவர்கள் நம்மைப் பற்றி பெருமையாக நினைத்துக்கொள்ளப்போகிறார்கள்? இதெல்லாம் பெருமை அளிக்காது. ஆகவே, தொழிலுக்காக அதிகத் தொகை ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri A. Govindasamy] [20th March 1959]

நெசவாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பார்ப்பும்போது உண்மையிலேயே வயிறு எறியும்படியான நிலைமை தான் ஏற்படுகிறது. ஏன் நெசவாளருக்குப் பரவலாக வீடு கட்டித் தரவில்லை? தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலும், வடாற்காடு மாவட்டத்திலும், கைத்தறி நெசவாளர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள். காஞ்சீபுரம் பகுதியிலும் அதிகம் பேர் இருக்கிறார்கள். ஏன் அங்கே ஒரு வீடு கூட நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை? ஒரு வீடு கூட கட்டிக்கொடுக்காததற்குக் காரணம் என்ன? என்ன சமாதானம் சொல்லப் போகிறார்கள்? அங்கு இருப்பவர்கள் நெசவாளர்கள் இல்லையா? ஆளும் கட்சியார் வந்திருக்கக்கூடிய பகுதிகளுக்குத்தான் சலுகை, மற்றப் பகுதிகளுக்கு ஒன்றும் இல்லையா என்று நான் கேட்கிறேன். நெசவாளர்களுக்கு உண்மையிலேயே அரசாங்கம் பரவலாக வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் திட்டத்தைக் கையாண்டால் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் நெசவாளர் பகுதி எது எது என்று அவர்கள் தெரிந்தெடுத்திருக்கவேண்டும். காஞ்சீபுரத்திலும் நெசவாளர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அங்கே பட்டுச் சேலைகள் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். சிறுவந்தாட்டிலும் பட்டுச்சேலை அதிகம் உற்பத்தியாகிறது, விழுப்புரத்தில் அனந்தபுரம், புலவன்கிரி, கைத்தறியாளர்கள் அதிகமாக இருக்கும் பகுதி.

இப்பொழுது தொழில் இலாகாவிலே காரியதரிசியாகப் பணியாற்றுகின்ற திரு. கைவார் அவர்கள் எங்கள் மாவட்டத்தில் கலெக்டராக இருந்தார். அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவரைக் கேளுங்கள், என்ன தொழிற்சாலையை எங்கெங்கே உண்டுபண்ணலாம் என்று. இதையெல்லாம் குறித்து அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க முன்வராதபோது எதிர் தரப் பிலிருந்து பராட்டை எப்படி அவர்கள் எதிர் பார்க்கமுடியும் என்று நான் கேட்கிறேன்.

(Mr. Speaker sounded the gong.)

SRI A. GOVINDASAMY : இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்களில் முடித்து விடுகிறேன்.

MR. SPEAKER: I will give the hon. Member one minute more.

SRI A. GOVINDASAMY : தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலே வளவனூரில் கூட்டுறவு முறையில் சர்க்கரை ஆலையொன்று ஆரம்பிக்க வேண்டுமேன். அதுபோலவே சர்க்காரே ஒரு சர்க்கரை ஆலை ஒன்று பெண்ணடைத்திலே வைத்து நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். வனஸ்பதி ஆலையை சோப் தொழிற்சாலையாக நடத்தப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதையும் கைவிடப்போவதாக தெரிகிறது. சோப் ஆலை வைப்பதற்காகப் பரிசீலனை செய்வதற்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து, அதுவும் பாழாய்ப்போய்விட்டதைப் பார்க்கும்போது வயிறு எரிகிறது. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கமுடியும். மணிலாக்கொட்டை ஜில்லா என்று தென்னாற்காடு வடக்கேப்படுகிறது. அந்த மாவட்டத்தில் மணிலாக்கொட்டையை வைத்துக்கொண்டு, வனஸ்பதி உண்டாக்குவதற்காக அரசாங்கம் பத்து லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறது. வனஸ்பதி தொழிற்சாலையை நடத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சோப் தொழிற் சாலை நடத்தவேண்டும். தனியார் துறையில் எடுத்து நடத்துவதாக திரு. ஜி. டி. நாபுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். அவருக்கு விடவில்லை. ஏன் சர்க்காரே நடத்தக்கூடாது? சர்க்கார் இம்மாதிரி விஷயங்களில் பின்வாங்கக்கூடாது. தொழிலமைச்சருடைய திறமையில் அனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லுகிற. அங்குள்ள தொழிலாளர்களுடைய நிலையைப் பார்க்கிறார். கதர் கட்டுபவர்களை வாழவைக்க நினைக்கிறார்கள். அதற்காக கதர் உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு இலவசமாக பணம் கொடுக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

20th March 1959] [Sri A. Govindasamy]

கதர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களை வாழவைக்கவேண்டுமென்று இவர்கள் நினைப்பதைப்போல், கைத்தறி நெசவாளர்களும் வாழவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தால், ரிபேட் கொடுக்கக்கூடிய சலுகையை இவர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டும், இங்கே உண்டாக்கும் கைத்தறி துணிகளுக்கு நல்ல மார்க்கெட்டுகளை தேடித்தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. R. VISWANATHAN : On a point of personal explanation, Sir. தலைவர் அவர்களே, திருவாளர் கோவிந்தசாமி அவர்கள் பேசும்போது ஏதோ நெய்வேலி திட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினை மட்டும் நியமிக்கிறார்கள் என்கிற புகாரை எழுப்பிய ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த நான் கனம் அமைச்சரிடம் சென்று ரகசியமாக அந்த குறிப்பிட்ட சமூகத்தினர் யார் என்று தெரிவிக்கவேண்டுமென்று சொன்னார். அங்கே சென்று நான் ரகசியமாக பேசவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அங்கே இப்படிப்பட்ட ஒரு குறை இருப்பதன் காரணமாகவும் இத்தகைய வதந்தி பரவுவதற்கு ஒரு வேளை குறுகிய நேரக்கூடைய சில அதிகாரிகள் காரணமாகலாம் என்றும் அப்படி இடம் கொடுக்காமல் அதை பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்பதாகவும் கனம் அமைச்சர் அவர்களிடம் கூறினேனே தவிர எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் மாதிரி அந்த வதந்தியை வெளியில் பேசி சட்டசபையில் எடுத்துச் சொல்ல அஞ்சும் நிலைமையில் இல்லாமல் இத்தகைய வதந்தி வருவதை ஆராய்ந்து பார்த்து, ஒரு முடிவு செய்யவேண்டும் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று உணர்ந்து அதை குறிப்பிட்டேன். இதில் ரகசியம் ஒன்றும் இல்லை என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR : கனம் சபைத்தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது கனம் மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இன்டஸ்ட்ரிஸ், சின்கோனா மான்யத்தை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல முன் வருகிறேன். நம்முடைய கனம் மந்திரி அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கக்கூடிய பல திட்டங்கள் நடைமுறை வருஷத்தில் நம்முடைய மாகாணத்தில் நடைபெற இருப்பதற்கு மிக பெருமை கொள்ளுகிறேன். அதோடு கூட மற்ற ராஜ்யங்களில் வட தேசத்தில் அதிகப்படியான ஆலைகள் இருப்பதாகவும் இங்கே குறைவான ஆலைகள் இருப்பதாகவும், இன்னும் நமது ராஜ்யத்தில் எடுத்து நடத்தக் கூடிய அதிகப்படியான செலவு செய்யக்கூடிய பெரிய பெரிய திட்டங்கள் இருக்கிறது என்றும் அவைகளை எடுத்து நடத்தவில்லை என்றும் பல அங்கத்தினர்கள் குறைப்பட்டுக்கொண்டார்கள். வாஸ்தவத்தில் நம்முடைய மாகாணத்தில்கூட ஒரு சில ஜில்லாக்களில் பல வசதிகள் இருந்து அந்த இடங்களில் பல தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள், சில இடங்களில் அப்படியப்பட்ட தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி நடத்தவில்லை என்றும் குறை கூறலாம். அரசாங்கம் ஒரு ஜில்லாவில் ஒரு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பது என்று சொன்னால் அங்கே இருக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகளைப் பார்த்துத்தான் ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஒரு ஜில்லாவுக்கு ஒரு ஜில்லா பாரபட்சம் காட்டுவது என்பதல்ல. நல்ல எண்ணத்துடன் தான் செய்கிறார்கள். எந்த எந்த சாத்தியக் கூறுகள் எங்கே இருக்கின்றனவோ அதன்படியேதான் அவர்கள் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கிறார்கள். சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்ற முறையில்தான் அப்படி ஆரம்பிக்கிறார்களே தவிர பாரபட்சமாக செய்யவில்லை. அந்த முறையில்தான் மத்திய சர்க்காரும் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து நடத்துகிறார்கள். பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டுமானால் எங்கே இருப்பு பொருள்கள் இருக்கின்றனவோ எங்கே நிலக்கரி இருக்கிறதோ அங்கேதான் பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கிறார்கள். வடக்கே மூன்று இடங்களில்தான் பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பெரிய யந்திரங்களை வைத்து இருப்பு தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கக் கூடிய ஏ ராஜ்யம், பி ராஜ்யம், சி ராஜ்யம் எல்லா இடங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

[Sri M. R. Kandaswami Mudaliyar] [20th March 1959]

அதோடு நம்முடைய ராஜ்யத்தில் கூடுமானவரையிலும் பெரிய தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நெய்வேலித்திட்டம் அமுல் நடத்தக்கூடிய அளவில் வந்திருக்கிறது. அங்கே அதற்கு வேலைகளும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய சென்னையில் கோச் பாக்டரியை ஆரம்பித்து நடத்தி வருகிறார்கள். தொழில் அபிவிருத்தி பண்ணை ஒன்று கிண்டியில் அமைக்கப்பட்டு நடைபெற்று வருகிறது. சேலம் ஜில்லாவில் இரும்பு தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்க வசதி இருக்கிறது. அலுமினியம் தொழிற்சாலையையும் ஆரம்பிக்க வேண்டிய வாய்ப்பும் இருக்கிறது. பேப்பர் மில் இக்கே ஏற்படப்போகிறது. இப்படி பல தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடைபெற்று வருகின்றன. இன்னும் பல வேலைகள் பரிசீலனையில் இருந்து வருகின்றன. கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்லிய படி இன்னும் பல பகுதிகளில் தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. விருதுநகர், திருச்சி, மதுரை போன்ற இடங்களில் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வேலை நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதே மாதிரி நமது மாகாணத்தில் எந்த எந்த துறையில் எந்த எந்த வசதிகள் இருக்கின்றனவோ அவைகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அந்த அந்த இடங்களில் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அதற்காக நான் இந்த அரசாங்கத்தை மனமார் பாராட்டுகிறேன். நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையில், திறமையான பணம் லட்சியாற்றி வருகிறார் என்பதைப் பற்றி நான் பெருமை கொள்கிறேன்.

கைத்தறி விஷயமாகச் சிறிசெலி விஷயங்களைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசும்போதுகூட சொன்னார்கள். கதர் நொண்டிக் குழந்தைக்குச் சமான்ம் என்று சொன்னார்கள். கதர் நொண்டிக் குழந்தைக்குச் சமான்ம் என்று சொன்னாலும்கூட அதுதான் நாட்டின் ஜீவ நாடியாக இருந்தது. சமார் பத்து ஆண்டு களுக்கு முன்னதாக அரை வயிற்றுக் கண்சிக்குக்கூட வழியில்லாதவர்களுக்கு, பட்டினி கிடந்தவர்களின் பட்டினியைப் போக்கி அரை வயிற்றுக் கண்சிக்கு வழி செய்தது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். கதரானது இப்பொழுது நம் நாட்டில் பல லட்சக் கணக்கான மக்களுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கிறது. கனம் மந்திரி அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய புள்ளி விவரங்களிலிருந்து இதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். மற்ற எல்லா மில்களிலும் வேலை செய்யக்கூடியவர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 1,53,818 பேர்கள். ஆனால் கதர் ஒன்றில் மட்டும் என்று லட்சம் பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அதுவும் பரவலான முறையில் எல்லோருக்கும் வேலை வாய்ப்பு கிடைத்து வருகிறது. இந்த கதர்த் தொழில் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் வேலையில்லாத சமயம் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடியவர்களுக்கு தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு போதுமான வருமானம் கிடைக்கக்கூடிய உப சிறு குடிசைத் தொழிலாக இது இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அதோடு கைத்தறி நெசவுத் தொழிலில் 5½ லட்சம் நெசவாளர்கள் இருப்பதாக புள்ளி விவரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் என்னுடைய அபிப்பிராயம் அதில் சுமார் ஏழு லட்சம் பேர்கள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இத்துடன் இந்த நெசவாளருக்கு உதவியாக சுமார் 50 லட்சம் பேர்கள் உப தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். இது சம்பந்தமான உப தொழிலிலும் இவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவு செய்தாலும் அவர்களுக்கு வேறு வேலை வாய்ப்பு தேடித்தர முடியாது. கைத்தறி மூலம்தான் அவர்களையே பொருளாதார பிரச்சினையைத் தீர்க்கக்கூடிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அரசாங்கத்திற்கு யாதொரு கஷ்டமும் கொடுக்காமல் யாதொரு சிரமத்தையும் அரசாங்கத்திற்கு கொடுக்காமல் வேலை செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் மில்களில் வேலை செய்யக்கூடிய 1½ லட்சம் பேர்களும் அரசாங்கத்திற்கு தொந்திரவுகள் கொடுத்துக் கொண்டும்

20th March 1959] [Sri M. R. Kandaswami Mudaliar]

அனுவசியமாக செலவுகளை உண்டுபண்ணிக்கொண்டும் வேலை செய்து வருகின்றார்கள். மில்களில் ஏற்படக்கூடிய ஸ்ட்ரைக் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் எவ்வளவோ செலவு செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதன் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவாகிறது. ஆனால் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் மூலமாக அப்படிப்பட்ட செலவு கிடையாது. கமட்டி ஸ்ட்ரிக்சியும் சேஷலிஸ்ட் கட்சியும் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் எல்லா தொழில்களையும் அரசாங்கமே எடுத்து நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதன் காரணம் என்னவென்றால் தங்களுடைய கட்சிகளை பலப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். சாக்காரே தொழிலை நடத்தினால்தான் தொழிலாளர்களிடையே ஸ்ட்ரைக்குகளைத் தூண்டி விட்டு அவர்களுடைய கட்சிகளை பலப் படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் எல்லா தொழில்களையும் அரசாங்கமே எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். நாட்டில் குடிசைத் தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்தால் தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாட்டிலிருந்து நீங்கும். அந்த முறையில் குடிசைத் தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு நாட்டிலுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் கோவிந்தசாமி அவர்கள் இலங்கை அகதிகளுக்கு ஒரு நூற்பு மில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்றார். நான் அதை மறுக்கிறேன். காரணம் நூற்பு மில் ஆலையில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியாது. அதற்குப் பதிலாக 16 கதிர் கொண்ட ஜப்பானிய நூற்பு யந்திரத்தை வாங்கிவைத்து கொடுக்கலாம். அதன் மூலம் கிராமங்களில் எல்லாம் பரவலான முறையில் குடிசைத் தொழில் வளரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் நீங்கும். நெசவாளரும் தங்களுக்கு வேண்டிய நூலை உற்பத்தி செய்துகொள்வார்கள்.

கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வீட்டு வசதிகளையும் கல்லூரிவரை இலவசக் கல்வி வசதியையும் கொடுக்கவேண்டும். கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய பிள்ளைகள் கல்லூரிவரையில் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும். ரிபேட் தொகை இப்பொழுது கொடுப்பது போன்று அப்படியே நீடித்துக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதை அப்படியே நீடிக்கவேண்டி மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கக்கூடிய தொகையை குறைக்காமல் இன்னும் அதிகப்படியாக கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இப்படி அவர்களுக்கு அதிகப்படியான சலுகைகளைக் கொடுத்தால்தான் கைத்தறி நெசவுத் தொழில் மற்ற குடிசைத் தொழில்கள் போல் அபிவிருத்தி அடைய முடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது துணி அதிகமாக தேங்கியிருக்கிறபடியால் அரசாங்கம் அதைக் கொள்முதல் செய்து விற்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மற்றும் குடிசைத்தொழில் அபிவிருத்திக்கும் நெசவாளர்களுக்கும் வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். ஜப்பானிய இயந்திரங்கள் மூலமாக சலபமாக நூல்நூற்க முடியும். அந்த இயந்திரத்தை வாங்கி நெசவாளர்கள் இருக்கும் பிரதேசங்களுக்குக் கொடுத்தால் ஆங்காங்குள்ள நெசவாளர்கள் அவர்களுக்கு வேண்டிய நூலை அவர்களே நூற்றுக்கொள்ள வசதி ஏற்படும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* SRI A. VEDARATHNAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத்திட்டத்தின் போது கனம் அமைச்சர் அவர்களை, தஞ்சாவூர் ஹில்லாவில் ஒரு தொழில் பண்ணை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும், தீக்குச்சித் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும், சைக்கிள் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டேன். அவற்றை யெல்லாம் அடுத்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்திற்கு

[Sri A. Vedarathnam] [20th March 1959]

முன்னதாக அவர்கள் ஆரம்பிக்க முன்வந்ததற்கு நான் அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இப்பொழுதும் மேலும் சில யோசனைகளை அமைச்சர் அவர்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன்.

தஞ்சை ஜில்லாவில் கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் ஏராளமான தென்னை மரங்கள் இருக்கின்றன. அங்கு தென்னை நார் உற்பத்தி செய்வதற்கு வசதி இருக்கின்றன. கேரளம் நம்முடைய ராஜ்யத்துடன் சேர்ந்திருந்த போது இருந்த “காயர் இன்டஸ்டிரி” இப்பொழுது கேரளத்திற்குப் போய் விட்ட காரணத்தினால் அந்த மாதிரிப் பெரிய தொழிற்சாலை நம்முடைய மாநிலத்தில் இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. தஞ்சையில் பெரும் பாலும் தென்னை மட்டைகள் உரத்திற்காகத்தான் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே, அங்கு “காயர் இன்டஸ்டிரி” ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களுக்கு யோசனை சொல்லுகிறேன்.

வேதாரண்யத்தில் சமீபத்தில் ஏராளமான உப்பு, நல்ல உப்பு, தரமுள்ள உப்பு, 98.7 சதவிகிதம் சோடியம் க்ளோரைடு உள்ள உப்பு 20 லட்சம் டன் அளவுக்குத் தானாக உற்பத்தி ஆகிறது. அதைச் சர்வே செய்து ஆராய்ச்சி செய்து ஒரு ஜிப்சம் பாக்கிரி ஆரம்பிக்கலாம். இந்தத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வெளி நாட்டு பலர் தொகை ஒன்றும் தேவையில்லை. பெரும் பாலும் “எர்த் ஓர்க்” தான் இங்கு செய்யப்பட வேண்டும். இங்குள்ள பம்பிங் யந்திரங்களை வைத்து ஆரம்பித்தால் போதும். மூன்று கோடி ரூபாய் மலத்தன்ம போட்டால் 3 கோடி ரூபாய் வருமானம் வரும் என்று நிபுணர்கள் கூறி இருக்கிறார்கள். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். “ஜிப்சம்” இப்பொழுது பல இடங்களில் கிடைக்கின்றது. ஆகவே அதை அவ்வளவு செலவு செய்து உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை” என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். மூன்று கோடி ரூபாய் மலத்தன்ம போட்டால் ஆண்டுக்கு ஒன்றுக்கு 3 கோடி ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடிய தொழிலாக இருக்குமானால் ஜிப்சத்தை எந்த அளவுக்கு குறைவாக விற்கும்தம் நஷ்டம் ஏற்பட்டு விடாது. அதிலிருந்து சோடியம் குளோரைடு, மக்னீஷியம் ஸல்பேட் ப்ரொமைன் அயோடின் போன்றவைகளும் கிடைக்கின்றன. இந்தோனேஷியா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளுக்கு வெளி நாடுகள் இந்த உப்பை எந்த விலைக்குக் கொடுக்கிறதோ அதைக் காட்டிலும் மிகக் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க நமக்கு வசதி இருக்கிற காரணத்தினாலும், மத்திய அரசாங்கம் இதில் அக்கரை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதன் காரணத்தாலும் நம்முடைய அரசாங்கம் அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்து அந்தத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க முன் வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தத் தொழிற்சாலையை அரசாங்கம் ஆரம்பிக்க முன்வருமானால் “நம்முடைய தென் பகுதியில் கரைகத் தொழில் இல்லை” என்று கூறுவோர் களின்சூற்று வெறும் கூற்றாக சரியான வாய்ப்பாக இருக்கும். மேலும் ஏராளமாக தொழிலாளருக்கு வேலை கிடைக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று நான் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

இரும்பு விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறினார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் முன்னைக் காட்டிலும் இப்பொழுது 50 சதவிகிதம் அதிகமாக இரும்பு கோட்டா அதிகரித்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது. அப்படி இருந்த போதிலும்கூட ஏராளமான பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்கள் மற்றப் பல கட்டிடங்கள் எல்லாம் சுவர்கள் வரையில் எழுப்பப்பட்டு கர்டர்கள் போட வேண்டிய கட்டத்தில் வருஷக் கணக்காக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அவற்றுக்கு என்ன மாதிரி சைஸ் கர்டர்கள் தேவையோ அந்த மாதிரிக் கர்டர்களை அனுப்ப வேண்டுமென்று மத்திய இரும்பு உற்பத்தி ஸ்தாபனத்திற்கு அறிவித்து அந்தக் குறிப்பிட்ட ரகங்களைத் தருவித்துக் கொடுத்தால் எத்தனையோ கட்டிடங்களை வருஷக் கணக்காகப் பூர்த்தியாகாமல் இருக்கும் கட்டிடங்களைப் பூர்த்தி செய்யமுடியும் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

20th March 1959] [Sri A. Vedarathnam]

சணல் மூலமாக பல சிறு கைத்தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒரு சில இடங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. வேதாரண்யத்தின் பக்கத்தில் இந்த “சன் ஹெம்ப” நன்றாக உற்பத்தியாகிறது. இப்பொழுது இதைப் பசுந்தான் உரத்துக்காகப் பயன் படுத்துகிறார்கள். நெல்லைக் காட்டிலும் அதிக விலை அதன் விதை விற்கிறது. அந்த நார் சிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு ஏற்றுமதியாகிறது. அதைப் பயன் படுத்தி அந்த இடத்தில் சிறு கைத்தொழில்களை ஆரம்பிக்க வசதி இருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். அந்த மாதிரி சிறு தொழில்கள் ஆரம்பித்தால் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் உபயோக கரமாக இருக்கும். விவசாயிக்கு ஒரு வருஷ காலத்தில் 4 முதல் 8 மாத காலந்தான் விவசாய வேலை இருக்கும். பாக்கி நேரத்தில் அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கச் செய்வது மிகவும் முக்கியமான விஷயம். 4 மாதம் 6 மாதம் வேலை செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தை வைத்தும் கொண்டு ஆண்டு முழுவதும் வாழ்க்கையை நடத்துவது என்பது மிகவுல் கஷ்டமான நிலைமையாகும். அதன் காரணமாகத்தான் கரநதியடிகள் கதர்த் திட்டத்தை அப்பொழுது ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு உப தொழில் இல்லாமல் இந்த விவசாயிகள் குடும்பம் நல்ல முறையில் வாழ முடியாது. இந்தக் கதர்த் திட்டத்தை எதிர்க்கிறவர்கள், கதருக்கு அதிகச் சலுகை கொடுக்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறவர்கள் இந்த விவசாயிகளுக்கு ஒரு மாற்றுத் திட்டத்தைச் சொல்லவேண்டும். “அது கூடாது, இது கூடாது” என்று சொல்லுவது சலபம். “கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் சர்வீஸஸ்” கொடுக்க வேண்டும். விவசாயிகளுக்காக அவர்கள் ஒரு லாபமான தொழில், சலபமான தொழில் இருக்கிறது என்று யோசனை கூறுவார்களானால் அதைச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அப்படி ஒரு தொழிலைக் காட்டும் வரையில் இந்தக் கதருக்கு அதரவு கொடுக்காவிட்டாலும் எதிர்க்காம லாவது இருக்கவேண்டும். விவசாயிகள், விவசாயக் காலம் போக மீதி இருக்கிற நேரத்தில் செய்யக்கூடிய எளிய தொழில். அதிக மூலதன் தேவை இல்லாத தொழில். இதைப் போல் வேறு ஒரு தொழில் கிடை யாது. இந்தத் தொழிலைப்பற்றித் தாக்கக் கொண்டிராமல் அதற்குப் பதிலாக இன்னின்ன தொழில்கள் இருக்கின்றன என்று காட்ட முற்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம் நாட்டின் எதிர்கால இலட்சியம் சமதர்ம சமுதாயத்தை சிருஷ்டிப் பது என்று வரையரை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்தக் கொள்கையை நாடு முழுவதும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படிச் செய்வதற்கு இந்தக் கதரைத் தவிர வேறு எந்தத் திட்டத்தினாலாவது சோஷலிச சமுதாயத் தைக் கொண்டுவர முடியும் என்று அவர்கள் நம்புவார்களேயானால் அவர்களைத் தயவுசெய்து அழைக்கிறேன், அந்த மார்க்கத்தை இங்கே விளக்கிக் கூறவேண்டுமென்று. மில் ஆலை இருக்கிற வரைக்கும் மில் முதலாளிகள் இருப்பார்கள். அவர்களுடைய போட்டியும் இருக்கத் தான் செய்யும். அதற்கு வரி போட்டோ, வேறு எந்த வகையிலோ சம தர்ம சமுதாயத்தை சிருஷ்டிப்பதற்கு நாம் பல முறைகளைக் கையாண்டாக வேண்டும். ககர்த்திட்டம் ஒன்றில்தான் இந்த நாட்டில் பட்டினி, பசி, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்கிற கஷ்டங்களுக்கே இடமில்லாமல் தீர்த்து விட முடியும் என்கிற விஷயத்தை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். கடைசி யாக மகாத்மா காந்தி கூறிய ஒரு வார்த்தையை நினைப்பூட்டுகிறேன் “நான் நூற்கும்போதெல்லாம் ஒவ்வொரு இழையும் சுயராஜ்யம் நம்மை நெருங்கி வந்து கொண்டிருப்பதாகவே செய்து அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை என் உள்ளத்தில் ஏற்படுகிறது” என்று சொல்லியிருக்கும் படியான அந்த திட்டத்தையே போல சமதர்ம சமுதாயத்தை அமைப்ப தற்கு வேறு திட்டம் இருந்தால் இங்கே சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்லா விட்டாலும் இதை எதிர்க்காமல் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு பேச வாய்ப்பு அளித்த அவைத்தலைவர் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

12-00
noon!

[20th March 1959]

* SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, நமது ராஜ்ய சர்க்கார் அனுஷ்டித்து வருகிற தொழில் கொள்கை இன்றைய சமுதாயத்திலே முதலாளிகளுக்கு இருக்கிற பிடிப்பை இன்னும் வலுவாக்குவதற்கு உதவுகிறது என்று நான் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். சமதர்மக் கொள்கையை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. சமதர்மக் கொள்கை என்பது கிணன் என்று கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் எடுத்துக் கூற வேண்டியது இல்லை. நீண்ட காலமாக தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பணி புரிந்து தொழிலாளர்களுடைய உள்ளக்கிடக்கையையும், அங்கே ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிற முதலாளிகளுடைய ஆதிக்க மனப்பான்மையையும், சரண்டல் தன்மையையும் அவர் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறவர். அப்பேர்ப்பட்டவர் இன்றைக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிற வேளையில் தாமே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கொள்கையை, நாட்டு மக்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் விரும்பி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற கொள்கையை, அமுலாக்குவதற்குப் பதிலாக முதலாளிகளின் கையை வலுப்படுத்துவதற்கு ஏன் தமது அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி வருகிறார்கள் என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். அலுமினியம் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவதற்குத் தாம் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு உதவிபுரிந்திருப்பதாக தொழில் மந்திரி சொல்கிறார். ஆனால் அப்படி மிகவும் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு அவர் அமைக்க இருக்கிற அலுமினியம் தொழிற்சாலை மக்களுடைய சொத்தாகவா இருக்கப் போகிறது? தனி முதலாளியின் சொத்தாக, அவனது தனி உடைமையாக அமைக்கப்படப்போகிறது. அவன் தொழிலாளர்களை மட்டும் அல்ல, சமூகத்தையே சரண்டுவதற்கு ஆக்கம் தரும் தொழிலாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரயான் தொழிற்சாலையை எடுத்துக்கொண்டால் 10 கோடி ரூபாயில் அமைக்கப்பட இருக்கிறது. அதுவும் யாரிடம் போகிறது? மிகுந்த தலைகனம் படைத்த முதலாளிகளிடத்திலேயே ஒப்படைக்கப்போகிறார்கள். சுதந்திர நாட்டில் சமதர்மத்தைப் பேசுகின்ற சர்க்காரே இந்தத் தொழில்களை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார்களானால் சர்க்கார் வேதாத்தினம் பிள்ளை போன்றவர்களுடைய மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இவர்கள் யாரிடத்தில் ஒப்படைக்கிறார்கள்? தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடத்தில் ஒப்படைக்கிறார்கள். இதே போன்று மிகப் பெரிய தொழிற்சாலைகள் எல்லாம், சமதர்மத்தை நிறை நாட்டுவதற்கு ஆதார சக்தியாக விளங்குகின்ற நல்ல தொழிற்சாலைகளை எல்லாம் இப்படி தனிப்பட்டவர்களிடத்தில் ஒப்படைப்பதற்குப் பெயர்தான் சமதர்மமா? தாங்கள் கற்றுக்கொண்ட சமதர்மம் இதுதான் என்று இவர்கள் சொல்ல விரும்புகிறார்களா? நான் மிகவும் பரிதாபப்படுகிறேன். நமது தொழில் மந்திரி அவர்களுக்கு இதைவிடக் கடுமையான தண்டனையை ஆளும் கட்சியினரால் கொடுக்கமுடியாது. அவர்களுடைய கையினாலேயே தொழிலாளர்களுடைய நீண்ட நெடுநாளைய உள்ளக்கிடக்கையை யெல்லாம் அமுலாக்காமல், முதலாளிகளுடைய கையை வலுப்படுத்தும் காரியங்களைச் செய்யப்படுபடியாகச் செய்திருப்பது—ஆளும் கட்சியினரின் திறமையைக் காட்டுகிறது. இதற்காக அவர்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

புதியதாக சர்க்கார் எவ்வித தொழிலையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. பழைய தொழிற்சாலைகளும் ஏதோ சிலசில காரணங்களினால் மூடப்பட்டு வருவதைத் தவிர்க்கவும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. காளேஸ்வர ஆலை மூடப்பட்டது, ராஜபாளையத்திலும், பொன்னாச்சியிலும், கோவையிலும் (இதுபோன்று ஆலைகள் மூடப்பட்டன. இப்படி மூடப்படுகிற ஆலைகளுக்கு உடனடியாக இன்வெஸ்ட்மெண்டு கார்ப்பரேஷன் என்று சொல்கிறார்களே அதிலிருந்து பண உதவி செய்யப்பட்டதா? அதிலிருந்து உதவி செய்து அவ்வாறு மூடப்படாதிருக்க ஏன் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கக் கூடாது? அதற்கு அமைச்சருடைய பதிலில் போதிய விளக்கம் தரப்பட

DEMAND XXXIX—CAPITAL OUTLAY
ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT

20th March 1959] [Sri P. S. Chinnadurai]

வேண்டும். பல ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையை இழப்பதும், அதனால் உற்பத்தி பெரும் அளவு பாதிக்கப்படுவதும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அரசாங்கத்திற்கு அக்கறை கிடையாதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். இதில் பல சிக்கல்கள் இருப்பதாகச் சொல்லலாம். அவற்றைத் தவிர்க்கும் சமாளிப்பதற்கு நம் சர்க்காருக்கு அதிகாரம் கிடையாதா? வசதியும் கிடையாதா? என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்ல முன்வர வேண்டும். காளையாபுரம் மில் மூடப்பட்டதற்குக் காரணம் நஷ்டம் ஏற்பட்டது என்பது அல்ல. இரண்டு முதலாளிகளுக்கிடையே உண்டான பேராசையின் மோதல் காரணமாக அங்கே இன்று பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் பலியாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அவர்கள் பலியாக வேண்டுமா? அல்லது சமூகம் பலியாக வேண்டுமா? என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் தக்கதொரு நிரந்தரமான கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு இண்டஸ்ட்ரியல் இன்வெஸ்ட்மெண்டு கார்ப்பரேஷன் மூலம் அவற்றை நடத்துவதற்கு வேண்டிய உதவிகளை அளிக்க வேண்டுமென்று இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று. இங்கே ரைஸ் மில்களுக்கு தாராளமாக லைசென்சு வழங்கப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ரைஸ் மில்களுக்கு அதிகமாக லைசென்சு வழங்குவதற்குப் பதிலாக ஏன் கைக்குத்தல் அரிசிக்கு ஆக்கம் அளிக்கக்கூடாது? ஏதோ சர்க்கார் ஓரிரு இடங்களில் கைக்குத்தல் அரிசி தயார் செய்துகொண்டால் போதாது. பரவலான அடிப்படையில் கைக்குத்தல் அரிசி பரவுவதற்கு வகை செய்யவேண்டும். கதர் திட்டம் எப்படி ஏழை மக்களுக்கு உதவினதோ அதுபோலவே கைக்குத்தல் அரிசி திட்டம் அதிகமாக வேலை வாய்ப்பை அளிக்கும். விவசாயிகளுக்கு இன்றைய தினம் பாதி நாட்களுக்கு வேலை இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அதவும் தஞ்சை போன்ற பகுதியில் நஞ்சை வெள்ளாமைப் பகுதியில் கைக்குத்தல் அரிசித் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டால் பெரும் உதவியாக இருக்கக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன். திட்டமாக இத்துறையில் முயற்சி செய்யாது சில வேளை ரைஸ் மில்களுக்கு லைசென்சு வழங்க மறுப்பதும், சில வேளை தாராளமாக அளிக்கிறோம் என்று சொல்வதுமாகிய கொள்கைத் தடுமாற்றத்தைப் போக்கவேண்டும். ஏதாவது ஒரு கொள்கையை திட்டவாட்டமாகக் கடைப்பிடிப்பார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னும் கதர் திட்டம் சம்பந்தமாக 2 கோடி ரூபாய் இந்த ஆண்டில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தினுடைய தொழில் கொள்கையின் விசித்திரத்தைப் பார்ப்போம். தொழிலைச் சர்க்கார் நடத்தாது; தனியார் நடத்த முன் வந்தால் எல்லாவிதமான உதவிகளையும் சர்க்கார் அளிக்கும் என்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் சுதந்திர போராட்ட காலத்தில் இருந்து கதர் திட்டத்தை அகில பாரத சர்வ சேவா சங்கம் எடுத்து நடத்திக்கொண்டிருந்தது. அதை அவர்களிடத்திலிருந்து தாங்கள் வாங்கி நடத்துவதற்கு தண்ணீர்த்தானே அரசாங்கம் ஈடுபடுத்திக் கொண்டது. அதற்கு அவசியமே இருக்கவில்லை. கதர் திட்டத்தை அரசாங்கம் நடத்தாமல் இவர்கள் செலவிறுக்கிற தொகையை அகில பாரத சர்வ சேவா சங்கத்திற்குக் கொடுத்து உதவி செய்திருந்தால் இதைவிடத் திறமையாக நடத்தியிருப்பார்கள் என்று நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். கார்தியடிகளால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்தாபனம் அது. அந்த ஸ்தாபனம் செய்திருக்கக்கூடிய அளவு இவ்வளவு பணத்தைச் செலவிட்டு இவர்கள் செய்யவில்லை. நாம் எப்படிப் பணத்தைச் செலவிறுக்கிறோம்.

யாரோ ஒன்றிரண்டு உயர்தர அதிகாரிகள் வேண்டுமானால் இந்தக் கதர் திட்டத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலும் கதர் திட்டத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள், கதர் அணியாதவர்கள், உத்தியோகத்திற்குப் போட்டுக்கொண்டாலும் லீட்டிலே சென்று

DEMAND XXXIX—CAPITAL OUTLAY
ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT

[Sri P. S. Chinnadurai] [20th March 1959]

கூட்டி எறிந்து விடுபவர்கள், வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு கதர் வாங்கிக் கொடுக்க விருப்பம் இல்லாதவர்கள்—இதை அணிந்துகொள்வதே இழிவு என்று கருதக்கூடியவர்களை எல்லாம் அதிகாரிகளாக பல்வேறு உத்தியோகங்களுக்கு தாராளமாக இந்த இலங்காவில் சர்க்கார் நியமித்திருக்கிறார்கள். பட்டம் பெற்றவர்களாக மட்டும் இருந்தால் போதுமா? கதர் திட்டத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களைப் பொருவதனால் இது வெற்றி அடையுமா? இதையும் கவனிக்க வேண்டும். நேரம் இல்லாததால் ஒரு விஷயம். சலவைத் தொழிலாளர்கள் ஒரு லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உப்பு கிடைப்பது இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு சரியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நூறு டன் தான் இப்போது விநியோகிக்கப்படுகிறது. முன்னூறு டன்னாவது விநியோகிக்க வேண்டும் என்று கோருகிறார்கள். அவர்களுக்கு உரிய முறையில் உதவி செய்ய முன்வர வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்திய சர்க்காரின் தொழிற் கொள்கையை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். இந்த நாட்டில் இருக்கும் பொதுத் துறையை வலுவாக்குவதற்காக இந்த நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி களை சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்வது மிகவும் நல்லது. சர்க்காரின் தொழிற் கொள்கைப் பிரகாரம், ஏற்கெனவே பொதுத் துறையில் சில தொழில்களை எடுத்துக்கொள்வது, தனியார் துறையிலும் லேட் இண்டஸ்ட்ரிளை எடுத்துக்கொள்வது என்ற முறை இருந்து வந்தது. ஆனால் சமீபத்தில் நாக்பூரில் தீர்மானித்தபடி பொதுத் துறையை வலுவாக்குவதுடன் மட்டுமன்றி, பல தொழில்களையும் அரசாங்கமே எடுத்து நடத்தி தங்கள் வருமானத்தை அதிகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று ராஜ்ய அரசாங்கங்களுக்கு பைக்கிவல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் ஏற்கெனவே சர்க்கார்களின் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. எந்த அளவிற்கு வரி போட முடியுமோ அந்த அளவிற்குத்தான் வரி போட முடியும். ஆகவே இன்னும் அதிகமான தொழில்களை சர்க்காரே எடுத்து நடத்த வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இது வரையில் 128 கோடி ரூபாய் வரை செலவுபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நெய்வேலித் திட்டத்தைத் தவிர வேறு என்ன அடிப்படையான தொழில்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? பொதுத் துறை எந்த அளவிற்கு இங்கே வலுவாக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று நன்றாகக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். சர்க்கார் இண்டஸ்ட்ரியல் ரெஸல்யூஷனில் அலுவலியம் இண்டஸ்ட்ரி கெமிகல் இண்டஸ்ட்ரி ஆகிய இரு தொழில்களும் பொதுத் துறையில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று இருந்தது. ஆனால் இன்று அது தனியார் துறைக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமன்றி தனியாருக்கு வேண்டிய பண உதவியும் செய்திருக்கிறார்கள். மேலும் நெய்வேலியில் கிடைக்கும் உப பொருள்களிலிருந்து கண்டக்டர்ஸ் போன்ற உப பொருள்களைச் செய்யும் தொழில் சேஷசாயி போன்ற கம்பெனிக் காரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் அலுவலியம் இண்டஸ்ட்ரிளை இங்கே ஆரம்பிக்கப் போவதாக கனம் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த நாட்டின் வருமானத்தாலும் இந்த நாட்டிலுள்ள மனித சக்தியை உபயோகப்படுத்தி உண்டாக்கின்ற செல்வத்தைக் கொண்டு ஏன் தனிப்பட்டவர்கள் லாபமடைய வேண்டும்? அந்த லாபத்தை சர்க்கார் ஏன் பயன்படுத்திக்கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். நாட்டிலுள்ள வருமானத்தின், சொத்தின் முழுப் பலனையும் மக்கள் அடைய வேண்டுமே தவிர, குறிப்பிட்ட சில தனிப்பட்டவர்கள் அடையக் கூடாது. தொழில்கள் எப்படியாவது வளர்ந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்றால் சர்க்கார் பொதுத் துறையைப்பற்றிப் பேச வேண்டியது அவசியமேயில்லை.

மேலும் இப்போது பைனான்ஸ் கார்ப்பொரேஷன் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இது சர்க்கார் தொழில்களுக்கு எந்த அளவிற்கு உதவி செய்கிறது? ஒரு கம்பெனிக்கு 5 லட்சமும் இன்னொரு சிமெண்டுக் கம்பெனிக்கு,

20th March 1959] [Sri N. K. Palanisami]

10 ஸ்டீல் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் இவர்களுக்குக் கொடுப்பதில் நமக்கு என்ன ஆதாயம்? ராஜ்யத்தில் ஸ்டீல் செய்யப்படுகிறது, ரீ ஸ்டீல் செய்யப்படுகிறது. இங்கேயுள்ள இயற்கை வளம் நமக்கு ஏற்கெனவே தெரியும். எல்லாக் காரியங்களையும் உடனடியாகச் செய்து இங்கே ஏதாவது தொழில்களை சீக்கிரம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்திய போதிலும் மத்திய சர்க்கார் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை? ஸ்ரீ டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அங்கே மந்திரியாக இருந்தபோது சேலத்தில் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது ஸ்டீல் பாக்டரியை ஏற்படுத்துவதாகச் சொன்னார். 'மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வரப்போகிறது. அதைப்பற்றி இப்போது ஒரு பேச்சையும் காணோம். அங்கே ஒரு ஸ்டீல் பாக்டரியை அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நமது மாநிலத்தில் பொதுத் துறையில் அதிகப்படியான தொழில்கள் ஏற்படாததற்குக் காரணம், இங்கே பொதுத் துறைக்கு பலத்த எதிர்ப்பு இருப்பதுதான் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதற்கு இவ்வளவு எதிர்ப்புகள் இருக்கும்போது, ஆனால் கட்சியினர் இந்த சபையிலும் வெளியிலும் பொதுத் துறையை உபெண்ட் பண்ணிப் பேசுகிறார்களா? பொதுத் துறைதான் எங்கள் கொள்கை என்று ஆட்சியாளர்கள் ஏன் திட்டவட்டமாகச் சொல்லக்கூடாது. தொழில்களை தேசியமயமாக்க வேண்டும். நாம் ஏன் பொதுமக்களின் சொத்துக்களைக் கரைத்து வெளிநாடுகளிலிருந்து கார்களை இறக்குமதி செய்து அவைகளை தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள்? மசல் என்னெனக்கு வரியை உயர்த்தியவுடன் வியாபாரிகள் கார் சார்ஜின் விலையை ஒரேயடியாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இரண்டாண்டு இந்த சார்ஜ் 5 அணுவாகவும், 14 அணு சார்ஜ் ரூ. 1-6-0 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. விலையேற்றத்தைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். ஜனநாயகத்தைப் பற்றி அழகாகப் பேசுகிறார்கள். நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. இன்றைய தினம் முதலாளி பொருள்களின் விலைகளை ஏற்றினால் அதைக் கட்டுப்படுத்த சர்க்காருக்கு சக்தி இல்லை. ஆட்சியாளர்கள் சோஷலிஸம் பேசுகிறார்கள். ஆனால் முதலாளிகள் மக்களைச் சரணடுவதைத் தடுக்க சர்க்காருக்கு சக்தி இல்லை. நமது தமிழ் நாட்டில் டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரீஸில் பெரிய அளவில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இருக்க, இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள கைத்தறி நெசவாளர்களைக் காக்க சர்க்கார் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை? நூல் விலையைக் குறைக்க ஏன் சர்க்காரால் முடியவில்லை? இந்த ராஜ்யத்தில் ஏராளமான மில்கன் ஏராளமான ஸ்பின்னர்களையும் நூல்களையும் உற்பத்தி செய்கின்றன. எனவே அவை குறைந்த விலைக்கு கொடுக்கமுடியும். ஆனால் அவைகள் நெசவாளர்களுக்கு குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்கு சர்க்காருக்கு சக்தி இல்லை. இன்று விவசாயி உற்பத்தி செய்துள்ள பொருள்களுக்கு விலைக் கட்டுப்பாடு கொண்டுவர நமக்கு சக்தி இருக்கிறது. ஆனால் நூல் விலையைக் குறைக்க சர்க்காருக்கு சக்தி இல்லை. கைத்தறி நெசவாளர்கள் படும் துயரங்களுக்காக அனுதாபத் தீர்மானம் போடுவதோ, கைத்தறி வாரம் கொண்டாடுவதோ பிரயோஜனமில்லை. சர்க்கார் சில ஸ்பின்னிங் மில்களை எடுத்துக்கொண்டு கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நூல் குறைந்த விலையில் கிடைக்க செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் சர்க்காருக்கும் வருமானம் வரும், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும் நூல் குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும்.

கிண்டி எஞ்சினியரிங் இண்டஸ்ட்ரி மிகவும் வரவேற்கத் தக்கதுதான். அங்கே மெகனஸைட் இண்டஸ்ட்ரியும், புதிய தொழில்களும் செய்கிறார்கள். ஆனால் இதற்கெல்லாம் போதுமான ஸ்டீல் இல்லை. அதிகப்படியான ஸ்டீல் இறக்குமதி செய்ய வேண்டும். லக்ஷ்னாய்ஸ் பில்டிங்கு களுக்காக அதிகப்படியான ஸ்டீல் உபயோகிக்கக் கூடாது என்று ஸ்ரீ நேருவே சொல்லியிருக்கிறார். தொழில்களுக்கு அதிகமான ஸ்டீல் கோட்டா கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri N. K. Palanisami] [20th March 1959]

நிலக்கரியை எடுத்துக்கொண்டால் தொழில்களுக்கு “ஹார்ட் கோக்” கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. அதுவும் போதிய அளவு கிடைக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

ஐந்து லட்ச ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட தொழில்களுக்கு மத்திய சர்க்காரின் லைசென்ஸ் வேண்டும். அந்த லைசென்ஸை மத்திய சர்க்கார் இன்டிஸ்க்ரிமினேட்டாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஐந்து லட்ச ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட பெரிய தொழில்களை நமது ராஜ்யத்தில் அதிகப்படியாக ஆரம்பிக்க நம் சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்த வேண்டும்.

சென்ற வருஷம் சிங்கோனாவில் சர்க்காருக்கு 50,000 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. இந்த வருஷம் இதில் 6 லட்ச ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாயிரம் ஏக்கர் நிலம் தரிசாகக் கிடக்கிறது. சிங்கோனா விற்பனையாகாதது ஒரு காரணம். மேலும் அங்கே ஒரு டைரக்டர் இருக்கிறார். அவருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம். அவருடைய பிரயாணப் படியே (டி.ஏ) நிறைய ஆகியிருக்கும். அவர் ஊட்டியிலிருந்து வால் பாறைக்குப் போய்வருவதில் எவ்வளவு ரூபாய் டி.ஏ-யாக செலவாகியிருக்கிறது என்று கணம் அமைச்சர் பார்க்க வேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவர் வால்ப்பாறையிலிருந்து ஊட்டிக்குப் போய்வந்தாலும் அதே செலவுதானே ஆகும்?

*** SRI N. K. PALANISAMI :** அங்கே தரிசாகக் கிடைக்கும் 2,000 ஏக்கரில் உடனடியாக 12 ப்ளான்ட்ஷென் வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

ட்ரான்ஸ்போர்ட் வில்ஸ்டத்தில் கார்ப்பொரேஷன் வைத்திருந்தாலும் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் பல்கள் வெளியூர்களுக்குப் போயிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு தொழில் துறையை ஒட்டி நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் ஒதுக்கியிருக்கிற தொகையைக் குறைக்கவேண்டுமென்ற கருத்துப்பட, அது இன்னும் பல மடங்கு உயர வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் இந்த வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து நான் பேச முற்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையாகவே தொழில் துறையில் நம்முடைய சென்னை மாநிலம் எந்தளவிற்கு பின்தங்கியிருக்கிறது என்பதற்குச் சான்றுகள் இன்றைய தினம் தேவைப்படவில்லை. வேண்டுமானால் இரண்டு ஆண்டு காலமாக, இன்றைய தினம் தொழில் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிற அமைச்சர் அவர்கள் எந்தெந்த புதிய தொழில்களை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள் என்ற பட்டியலைச் காட்டி அதன் மூலம் இந்த நாட்டில் அமைச்சர் அவர்கள் தமது கடமையைச் செய்திருப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளலாமே தவிர இந்த நாடு எந்தளவு பின்தங்கியிருக்கிறது, அந்த நிலையை மாற்றிக்கொள்ளக் கூடிய அளவு தொழில் துறையில் வளம் ஏற்படவில்லை என்பதை நான் வலியுறுத்திக்கூற முடியும். அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கும் அறிக்கையிலுள்ள புள்ளி விவரங்களை வைத்துக்கொண்டே. அதிலும் இந்த ஆண்டு குறிப்பாக தொழில் துறைக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற நிதியில் ஒரு பெரும் பகுதி கதர் திட்டத்திற்கும், அம்பர் சர்க்காத் திட்டத்திற்கும் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. பட்ஜெட் மொமான்டத்தில் தொழில்துறைப் பகுதியில் தரப்பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கிற நேரத்தில் ஏறத்தாழ இரண்டு கோடிக்குமேல் கதர் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு வருத்தமில்லை. ஆனால் இந்த அரசாங்கம் அடிக்கடி தொழில் துறையைப்பற்றிச் சொல்லும்போதெல்லாம் அதனால் பெரிதான ஷன், பின்விளைவு ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று கவனித்துத் தான் தொழில்துறையில் பணம் ஒதுக்க முடியுமே தவிர, நீண்ட காலப்

12-00
p m.

20th March 1959] [Sri K. Anbazhagan]

பலன் விளைவிக்கக்கூடிய திட்டங்களில்தான் பணம் போட முடியுமே தவிர அப்படி அல்லாதவைகளுக்கு பணம் ஒதுக்க விரும்பவில்லை என்று கருத்து சொல்வதார்களே. நான் கேட்கிறேன், கதர் திட்டத்திற்கு இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவழிப்பதால் அதனால் பின் விளைவு ஏற்படுமென்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? இந்த கதர் திட்டம், இண்டன்வீவ் காதி ஸ்கீம், எக்ஸ் டென்வீவ் காதி ஸ்கீம், அம்பர் சர்க்கா ஸ்கீம் போன்றவைகளுக்கு ஒதுக்கும் தொகையை இந்த அரசாங்கத்தால் செலவழிக்க முடியுமா என்று கூட நான் சந்தேகப்படுகிற அளவுக்கு இன்றைய தினம் நிலை இருக்கின்றது. உண்மையாகவே சென்ற ஆண்டும் அதற்கு முன்னரும் கதர் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை அவ்வளவும் நல்ல பலன் தரத் தக்க முறையில் செலவழிக்கப்பட்டதா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சற்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருக்கிற வேதரத்தனம் போன்ற பெரும் தலைவர்கள், உத்தமர் காந்தியடிகள் தந்த திட்டங்களில் எல்லாம் போக ஒன்றை ஒலத்தது கொண்டிருக்கிறோம், மற்றவைகளை விட்டு விட்டபோல இதையும் ஒட்டு விட்டது இத்தயாவது வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம், காந்தியடிகளுக்கும் அவர்களுக்கும் தொடர்பாக என்று நினைக்கலாம். அல்லது கதர் கட்டை அணிந்திருப்பவர்கள் தான் தமது இயக்கத்திற்குத் தேவை என்று கதர் திட்டத்திற்காக அதிகத் தொகை ஒதுக்கி வருகிறோம். நான் தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன், இந்த அரசாங்கத்தின் தொழில் கொள்கையின் திட்டவட்டமான முன்னோக்கத்திற்கு இந்த கதர் திட்டம் எந்த வகையில் துணை செய்வதாயிருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சற்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கதர் திட்டம் நூற்று நூற்று என்னக்குப் பற்றுகிறது. கதர் நூல் நூறும் எல்லா மக்களிடம் எனக்கு அக்கரையுண்டு. அந்த ஏழை மக்கள் இந்தத் தொழிலை மட்டும் நம்பியிருப்பார்களேயானால் எந்தக் காலத்தில் அவர்களை விமோசனத்திற்கு அழைத்து வருவது? அங்கத்தினர் கந்தசுவாமி முதலியார் அவர்கள், ஏறத்தாழ 50 லட்சம் மக்கள் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாம்.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR : On a point of personal explanation, Sir . . .

MR. SPEAKER : The hon. Member may raise his point after the hon. Member Sri Anbazhagan has finished his speech.

SRI K. ANBAZHAGAN : நான் சொல்கிறேன், அவர்களின் ஆசை அந்த அளவிற்கு இருந்தால் நாம் முன்னேறு. இன்று அந்த தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் 3, 4 லட்சம் மக்கள் இயல்பாகவே அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் அல்ல. இயல்பாகவே ஒரு தொழிலில் மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களாயிருந்தால், அந்தத் தொழில் எவ்வளவு பின் தங்கியிருந்தாலும் சரி அதை ஆதரிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். ஆனால் மக்கள் அப்படி இயல்பாகவே ஈடுபடாத நிலையில் நமது அரசாங்கம் கதர் திட்டத்திற்கு பணம் ஒதுக்குவது என்றால், மேலும் பலரை அந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுத்துவது என்றால் அது பின்னோக்கிச் செல்லும் அரசாங்கத்தின் அடையாளமே தவிர முன்னோக்கிச் செல்லும் அரசாங்கத்தின் ஒரு அடையாளமல்ல. இதே அவையில் நிதியமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கதர் திட்டத்தைப்பற்றிக் கூறியபோது, “எனக்கு இதில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை இல்லை, ஆனால் இடைக்காலத்தில் அந்தத் தொழிலை நம்பி வாழ்கிற மக்கள் பலர் இருப்பதால் கதர் திட்டத்திற்காக இந்த மான்யத்தை ஒதுக்குகிறோம்” என்று சொன்னார்கள். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறபோது, கதர் திட்டத்திற்காக தொகை ஒதுக்குவது தானம் தருவது போலாகும் என்றார்கள். அதுபற்றி நான் எனது கருத்தைத் தெரிவித்தால், “தானம் கொடுத்த பசுவின் பல்லை என்னுமின்றிகளே” என்று சொல்லக் கூடும். அப்படிக் கொடுப்பதா

[Sri K. Anbazhagan] [20th March 1959]

யிருந்தால் எவ்வளவு காலத்திற்கு இந்த அரசாங்கம் அப்படிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? இந்த அரசாங்கம் என்ன அவ்வளவு வள்ளல் களைப் பெற்ற அரசாங்கமா? அல்லது இந்த அரசாங்கத்திற்கு அவ்வளவு வுக்குப் போதுமான நிதியிருக்கிறதா? அல்லது அவ்வளவு நிதியைத் திரட்டுவதற்கான ஆற்றலாவது இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறதா? ஆகவே இன்றைய தினம் கதர் திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்களின் பசியைப் போக்குவதற்கு இந்த இரண்டு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினாலும் நாளடைவில் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்களுக்கு வேறு தொழில் துறைகளில் வேலை வாய்ப்பு கிடைப்பதற்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்கி, அவர்களை வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுத்தியாக வேண்டும். வேதரத்னம் அவர்கள் கேட்கக் கூடும், விவசாயத் துறையில் ஆறு மாதங் கள் வேலை செய்பவர்களுக்கு மீதி ஆறு மாதங்களுக்கு அவர்களை எந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுத்துவது என்று. கதர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்கள் விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் அல்ல. ஆனால் இன்று கதர் திட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களை வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுத்த முடியும். தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை, செருப்புத் தொழிற்சாலை போன்ற தொழிற்சாலை களை ஏற்படுத்துவதின் மூலம் இவர்களுக்கு வேறு வேலை தேடித் தர முடியும். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பல தொழிற்சாலைகளை அமைத்து, இப் பொழுது கதர்த் திட்டத்தை நம்பி இருப்பவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அரசாங்கத்தின் நல்லெண் ணத்தை நம்பி நான் தெரிவித்துக் கொள்வேன், கதர் திட்டத்தில் ஈடு பட்டிருக்கும் மக்களுக்கு வேறு எந்தத் தொழில் தரலாம் என்பதுபற்றி ஆராய்வதற்கு ஒரு ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த கதர்த் திட்டத்தில் ஆண்டுதோறும் இரண்டு கோடி ரூபாய் கொட்டிவிட்டு, அதனால் வருமானம் ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் அதில் ஈடுபட்டிருக் கிற மக்களின் பசி மட்டுமே போகிறது என்று சொன்னால், பசியைப் போக்கும் பெரும் கடமை நமக்கு இருந்தபோதிலும் நாளடைவில் அதில் ஈடுபட்டிருக் கும் மக்கள் முன்னேறுவதற்கு நாம் தொழில்கள் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். அதற்காக ஏதாவது ஒரு திட்டத்தையோ அல்லது சில திட்டங் களையோ அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் என்றால் கதருக்கு என்றே ஒரு அமைச்சர் இருப்பார். ஆனால் இன்று தொழில் துறைக்கும் சேர்ந்து ஒரு அமைச்சர் என்ற நல்லதொரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கதர் திட்டத்தில் வேலை செய்பவர்களையும் சமுதாயத்தி லுள்ள ஒரு பகுதியினராக எடுத்துக் கொண்டு சமுதாயத்திலுள்ள அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதற்கு அரசாங்கம் வழி வகை செய்யவேண்டும். உதாரணமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன், இன்று ரிக்ஷா இழுத்துப் பிழைப்பவர்களின் துன்பத்தை நாம் காண்கிறோம். அவர்களை நாம் வேறு துறையில் ஈடுபடுத்த விரும்புகிறோம். ஆனால் அவர்களை வேறு துறைகளில் ஈடுபடுத்துவதற்கு முடியாத காரணத்தினால் அவர்கள் அந்தத் தொழிலைச் செய்வதற்கு அனுமதி தந்திருக்கிறோம். அரசாங்கம் ஏதாவது முறைகளைக் கையாண்டு அவர்களை வேறு தொழிலில் ஈடுபடுத்தச் செய்ய வேண்டுமென்ற சொல்வதுபோல் இன்று இந்த கதர் திட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு வேறு துறைகளில் வேலை செய்வதற்கு வேலை வாய்ப்பு தேடித் தருவது அரசாங்கத்தின் கடமை யாகும். அப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கக் கொள்கிறேன். ஆக, இன்று கணன்றம் கம்பியடியாக வாடி, வதங்கிக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு தேடித் தருவது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும் என்பதைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினராகிய நாங்கள் வலியுறுத்திச் சொல்கிறோம். கதருக்கு ஏற்று மதி இல்லை, கைத்தறிக்கு ஏற்றுமதி இருக்கிறது, அதைவிட ஆலைத் துணிக்கு ஏற்றுமதி யிருக்கிறது. ஆகவே ஆலைத் தொழிலைக் கைக் கொள்ளக் கூடாதா என்று கேட்டார்கள். கதரை விட கைத்தறி மேல், கைத்தறியை விட ஆலைத்துணித் தொழில்முறை வளர்ச்சியில் சிறந்தது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை, திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அதை மறுக்க வில்லை. ஆனால் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பெரும் பாலோர் இருக்கிறார்கள், குடும்பம் குடும்பமாக. அவர்களுக்கு வேறு

20th March 1959] [Sri K. Anbazhagan]

வேலை வாய்ப்பு தேடித் தரமுடிந்தால், “ஆல்டர்னேட்டிவ் ஜாப்ஸ்” தேடிக்கொடுக்க முடிந்தால் கைத்திறியைவிட ஆலைகள் வளர்வதுபற்றி நான் குறைப்படமாட்டேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அதே போல் “ஆல்டர்னேட்டிவ் ஜாப்ஸ்” கதர் நூற்கக்கூடியவர்களுக்கும் கிடைத்தால் அதை விட்டு விடலாம்.

SRI K. ANBAZHAGAN : நன்றி. கதரை விட்டு விடலாம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதை விட்டு விடுவதற்காக வகைகளை தேடித் தர வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். தொழில் வளருகிறது என்று சொல்பவர்கள் ஏன் அதற்குத் திட்டமிடக் கூடாது? தொழில் துறைக் கொள்கை பற்றி ஏற்கெனவே நிறைவேற்றியிருக்கும் தீர்மானப் பிரகாரம் எல்லாப் பகுதிகளும், எல்லா வட்டாரங்களும் சமமாக முன்னேற வேண்டும். எந்த ஒரு ஆட்சித்திட்டம் பெரும் தொழில்கள் குவிந்துவிடக் கூடாது. எந்தத் தனிப்பட்டவரிடமும் ஏராளமான தொழில்கள் சேர்ந்திருக்கக்கூடாது என்று அகில இந்திய ரீதியில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. என்றுதான் தமிழ்நாடு பிற மாநிலங்களுக்கு சமமாக வருவது? கசர்த் திட்டத்தின் மூலம் பல ஏழை மக்களுக்குக் கஞ்சி வார்க்கிறோம். அப்படிக்கஞ்சி வார்த்து அந்த ஏழைமக்கள் சோற்றிலேயைக் காண்ப் பரிதாபத்தை உண்டாக்கி விடாதீர்கள். கஞ்சி கிடைப்பது பசி இருக்கும்போது நல்லதென்று சொன்னாலும் சோறு அளிக்கும் திட்டத்தை அவர்களுக்கு நாம் செய்து கொடுக்கக் கடைம்பபட்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாடு தொழில் துறையில் பின்தங்கி இருக்கிறது. இன்றைய தினத்தில், சராசரி வருமானம் தமிழ் நாட்டில் தான் குறைவு, வேலை வாய்ப்பு பெற்றவர்களும் தமிழ் நாட்டில் தான் குறைவு. தொழில் துறையில் முடக்கப்பட்டிருக்கும் மூலதனத்தைக் கணக்கிப்பால் “பெர்காப்பிட்டா” இன்கம்-மும் தமிழ் நாட்டில் தான் மிகக் குறைவு.

தமிழ் நாட்டிலே மிகக்குறைவாக தொழில் துறையிலே பணம் போட்டிருக்கிற நேரத்தில் எங்கிருந்து நம்முடைய மக்களுக்குத் தேவையான அளவு வசதியைத் தேடித்தர முடியும்? மூலதனத்தை அதிகமாகப் போடவேண்டுமென்று சொன்னால், போடுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதா? இந்த நாட்டில் தனியார் துறையில் ஓரளவு சில தொழில்களைச் செய்வதற்கு முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் அமைச்சர் அவர்கள் நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கும் தொழில் வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்ற நேரத்தில் அலுமினியம், மாக்னீஸைட், சர்க்கரை ஆலை, பேபர் இண்டஸ்ட்ரி, ரயான் பல்ப், கெமிகல்ஸ் என்ற தலைப்புகளில் தனியார் துறையில் பலர் பல தொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கு முன்வந்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டி, அடுத்த ஆண்டு நல்ல காலம் வருகிறது, அதற்கடுத்த ஆண்டில் தொழில்கள் பெருகிடும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நான் தெரிவித்துக்கொள்வேன், இந்த அளவு சில பேர்கள் இந்தத் தொழில்களில் ஈடுபட முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் இது மிகக் குறைவு. ஒரு நாட்டில், 300 லட்சம், 312 லட்சம் மக்களைக் கொண்ட வட்டாரத்தில், இந்தத் தொழில்கள் போதுமானதல்ல. இதை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்றால், அரசாங்கம் திட்டவடமான ஒரு கொள்கையை மேற்கொள்ளவேண்டும். எப்படி அதிகப்படுத்துவது? தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும், எவ்வித தொழில் துறையிலும் பணத்தைப் போடுவதற்கு தனி முதலாளிகள் மிகுதியாக வருவதில்லை. இதைத் தொழில் அமைச்சர் அவர்களே பல தடவை கூறியிருக்கிறார்கள். இது பொதுத் துறைக்கு உரியது அல்ல, தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கப்படாது என்று அப்படி ஒதுக்கப்பட்ட தொழில்களில் ஈடுபட தனிப்பட்ட முதலாளிகள் ஆர்வத்தோடு முன் வராத காரணத்தினால், தமிழ் நாடு பின் தங்கியிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை தமிழ் நாட்டில் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? இன்று காலையில் என்று கருதுகிறேன்—விழுப்புரத்திலுள்ள

12-30
p.m.

[Sri K. Anbazhagan] [20th March 1959]

வனஸ்பதி ஆலையைப்பற்றிக் கேள்வி கேட்கப்பட்டபொழுது, அந்த வனஸ்பதி ஆலையை வளர்ப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லை, யாரும் அந்தத் தொழிலைச் செய்ய முன்வரவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சோப்புத் தொழிற்சாலையையாவது அங்கு நடத்தினால் என்று என்று திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்கள் கேட்டபொழுது, அது கூட போட்டி தாங்காது என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். எந்தப் போட்டியைத் தாங்க முடியாது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள்? லீவர் பிரதர்ஸ் தயாரிக்கிற சோப்போடு கூட விழுப்புரம் வனஸ்பதி ஆலையில் சோப் தயாரித்தால் அது போட்டிக்கு நிற்காது, அந்த வியாபாரத்தில் இருக்கிற போட்டியை நம்மால் சமாளிக்க முடியவில்லை. நம் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சோப்புத் தொழிற்சாலை அந்தப் போட்டியைச் சமாளிக்க முடியவில்லை என்று சொன்னால், தனியார் துறையில் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கு மிக ஆர்வத்தோடு எப்படி முன் வந்து விடுவார்கள்? போட்டி இன்றைக்கு வட நாட்டில் பெரிய தொழிற்சாலைகள் நடத்துகிறவர்களுக்கும், தென் நாட்டிலே பத்திராகத் தொழிற்சாலைகள் தொடங்குகிறவர்களுக்கும் இடையே ஏற்படுகிறது. போட்டியைச் சமாளிக்கக்கூடிய ஆற்றல் தனியார் துறையிலே புதியதாக வருபவர்களுக்கு இல்லை. இந்த ராஜ்யம் ஒரு தனி ராஜ்யமாக இருந்தால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தாராகிய நாங்கள் சொல்வது போல் இந்த நாட்டிற்கு ஒரு தனி அரசு இருக்குமானால், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க, அல்லது அவர்களுக்குத் தேவையான அளவுக்குத் தொழில் துறையில் போட்டியைச் சமாளிக்க வசதி செய்ய முடியும். இன்றைய தினம் அந்த நிலைமை இல்லை. அந்த நிலைமையை அரசாங்கம் விரும்புகிறதோ, இல்லை யா என்று எனக்கு ஒரு பெரிய ஐயம் இருக்கிறது. அந்த நிலையில், இப்படி தனியார் தொழிலில் பணம் போட்டு ஈடுபடுவதற்கு முன் வராத நேரத்தில், அரசாங்கத்தின் பெரிய கடமை என்ன? அரசாங்கம் தன் பொதுத் துறையில் அந்தத் தொழிலில் மேற்பட்டுச் செல்வதற்கு முன் வரவேண்டும். பொதுத் துறையிலே செய்கின்றபொழுது நஷ்டம் ஏற்படுமானால், மத்திய அரசாங்கம் அந்த நஷ்டத்தை ஈடுகட்டித் தர வேண்டும். ஏனென்றால் போட்டி மத்திய சர்க்கார் வட்டியாக்கின்ற பல்வேறு மாகாணங்களிலிருந்து நம் மீது வந்து மோதுகிறது. பம்பாய், மேற்கு வங்காளம், யு.பி. ஆங்காங்கு உள்ள தொழில் காரணமாக, அவைகள் நம் மீது மோதுகின்ற காரணத்தினால், நாம் பொதுத்துறையிலே தொழிலில் ஈடுபட்டு நமக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டால், அதனால் ஏற்படுகின்ற நஷ்டத்தை மத்திய அரசாங்கம் தரும்படி கேட்கக்கூடிய உரிமையைப் பெற்றவர்களாலோம், அவர்கள் அப்படித் தரவில்லை என்று சொன்னாலும், சென்னை அரசாங்கம் பொதுத்துறையிலே தொழில் தொடங்குவதற்கு அவர்களுடைய கொள்கைப்படியே முன் வரவேண்டும். நண்பர்கள் சின்ன துரை, என். கே. பழனிசுவாமி அகியோர்கள் அலுமினியம் தொழிற்சாலை யைக் கூட தனியார் துறையிலே விட்டு விட்டார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்த அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கைப்படி பொதுத் துறையிலே பல தொழில்களைத் தொடங்க வேண்டும். சோஷலிஸத்தைக் காண்பதாக இருந்தாலும் சரி, தொழிலுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கம் பொதுத் துறையிலே தொழிலைத் தொடங்க வேண்டும். பொதுத் துறையிலே தொடங்கலாம். அலுமினியம் தொழிற்சாலையைத் தனியார் துறையிலே விட்டுவிட்டாலும், வேறு பல தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கு முன்வரவேண்டும். அப்படித் தொடங்குவதற்கு முன் வரவேண்டுமானால், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் திட்டவட்டமாக நமக்கு அதிக நிதி ஒதுக்கும்படி மத்திய சர்க்காரை வலியுறுத்தவேண்டும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்காக பிளானிங் கமிஷன் ஏற்படுகின்ற நேரத்தில், இந்த மாநிலத்தின் சார்பில் ஏற்கெனவே உள்ள குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி எந்த அளவுக்குப் பின்தங்கி இருக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு அதிகப் பங்கு தரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தவேண்டும். பின் தங்கியிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகையில், நான் மனப்பி சொன்னது போல், நம்முடைய சராசரி வருமானம் குறைவு, தொழில் துறையில் ஈடுபடுவதற்கு பணம் குறைவு என்பதையும், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லை என்பதையும், நாட்டு மக்களின் எண்ணிக்கையை எடுத்துக் காட்டி

20th March 1959] [Sri K. Anbazhagan]

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நமக்குப் பெரும் நிதி ஒதுக்கும்படி செய்தால் அன்றி, நாம் தொழில் துறையில் முன்னேற முடியாது. எனவே இந்தப் பொதுக் கொள்கையை அரசாங்கம் வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்க விரும்புகிறேன். நம் நாட்டில் எந்தக் கனரகத் தொழிலையும் அரசாங்கம் மேற்கொண்டு செய்யவில்லை. அது மிக மிக வருந்தத் தக்கது. கனரகத் தொழில் இல்லையானால், பிற தொழில்கள் வளர முடியாது. நெய்வேலியைக் காட்டலாம். நெய்வேலியைப் போன்று இன்னும் மத்திய சர்க்கார் என்னென்னவோ நல்ல காரியங்களைச் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம் என்று சொல்லலாம். இவை எல்லாவற்றையும் விட நம் சென்னை ராஜ்ய சர்க்கார் கனரகத் தொழிலில் ஈடுபட முன் வரவேண்டும். அதற்கு உதாரணமாக, மத்திய சர்க்கார் எந்தெந்தத் துறையில் நமக்கு இன்றியுமில்லை ஆர்வத்தோடு உதவி செய்ய முன் வரவில்லையோ, அந்தத் துறையிலே கனரகத் தொழில்களில் ஏதாவது ஒன்றின்படிச் சென்னை சர்க்கார் தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டும். அதற்கு சென்னை சர்க்கார் பெரிது மக்களிடமிருந்து பெரிய கடன் தொகைக் கிரேக்க முடியும். இந்த நாட்டிலுள்ள பாங்குகளெல்லாம், இங்கு கிடைக்கின்ற பெரிய லாபத்தை, முதலீட்டை வடநாட்டில் பெரிய தொழில்களில் முதல்குன்றி காரணத்தினால், சென்னை ராஜ்ய சர்க்கார் இந்த ராஜ்யத்தில் தொழிலிலே பணம் போடுவதற்கு பாங்குகளின் மூலதனத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கைக் கேட்டுப் பெறலாம். இன்னொன்றைக் கம்பெனிகள் பெறுகின்ற தொகையிலே சென்னை ராஜ்ய சர்க்கார் பெரிய தொகையைக் கேட்கலாம். இப்படி 10 கோடி, 20 கோடி ரூபாய் சென்னை சர்க்கார் கடன் தொகை பெற்று ஏதாவது கனரகத் தொழிலில் பணத்தைப் போடுவதை மூலம் பிற தொழில்களெல்லாம் வளர்வதற்கு வழிவகை காணவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, என்னுடைய வெட்டுத் தீர்மான ஆதரவு உரையை நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : The Hon. Minister may now reply.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR : Sir, on a point of personal explanation . . .

MR. SPEAKER : Yes, Yes. I have agreed to give the hon. Member a chance to raise his point.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR : நண்பர் கனம் அன்பழகன் அவர்கள் பேசும் பொழுது சுக நூல் நூற்பு தொழிலில் 50 லட்சம் பேர்கள் வேலை செய்வதாக நான் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. கைத்தறி நெசவிலே 5½ லட்சம் பேர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், அதற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடியவர்கள் ஒரு நெசவுக்கு 10 பேர்கள் வீதம் 50 லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும் சொன்னேனே தவிர, கதர்க் தொழிலில் மாத்திரம் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் தனியாகப் பிரித்துச் சொல்லவில்லை.

SRI. K. G. PALANISWAMY GOUNDER : நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இந்த நூற்பு வேலையிலே ஈடுபடவில்லை என்று சொன்னார்கள். தங்கள் மூலம் நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவது என்னவேன்றால், எங்கள் தாராபுரம் தாலுகாவில் கதர் நூல் நூற்கக்கூடியவர்கள் அத்தனை பேர்களும் விவசாயிகள் என்பதுதான்.

MR. SPEAKER : This cannot be a point of personal explanation.

[20th March 1959]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கைதான் நமது ராஜ்யத்திற்கு முதுகெலும்பு போன்ற ஒரு முக்கியமான கோரிக்கை. இந்தக் கோரிக்கையை விவாதிப்பதற்கு இன்னும் அதிகமான அவகாசம் ஒதுக்கியிருந்தாலும்கூட, என்னைப் பொறுத்த அளவில் நான் இன்னும் சந்தோஷம் அடைந்துருப் பேன். இந்தக் கோரிக்கை சம்பந்தமாக பல அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய நல்ல சிறந்த கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியதற்கு முதலில் நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால், நமது ராஜ்யம் தொழில் துறையிலே முதன்மையாக இருக்கவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்தில் யாருக்கும் கருத்து ேற்றுமை இருக்கவே முடியாது. எந்தக் கட்சியினராக இருந்தாலும் சரி, எந்த அரசியல் வித்தியாசத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் சரி, ராஜ்யம் நிச்சயமாக தொழில் துறையில் முதன்மையாக இருக்கவேண்டும், முன்னேற்றம் அடையவேண்டும் என்கின்ற ஒரு சிறந்த கொள்கையில் எந்தவிதமான மனவேற்றுமையும் இல்லை. அதை எவ்வாறு செய்வது, எந்த வகையில் செய்தால் நம்முடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியும் என்பதில் தான் நமக்கு இப்பொழுது பல விதமான அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கின்றன. இந்தத் தொழில்களை யெல்லாம் சர்க்காரே எடுத்து நடத்தினால் சீக்கிரமாக நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தொழில் வளம் முன்னேற்றம் அடைந்துவிடும், அந்த முறையை அனுஷ்டிக்காமல் தனியார் துறைக்கு சலுகைகளை எல்லாம் கொடுத்து அவர்களை ஊக்குவிக்கிறார்களே, இது தவறு என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். முக்கியமாக நம்முடைய நண்பர் கனம் சின்னதுரை அவர்களும், இன்னும் எதிர்க்கட்சியில் பேசியவர்கள், ஏறக்குறைய எல்லாக் கட்சியினரேமே ஏன் சர்க்கார் துறையிலே அதிகமாக தொழில்களை ஆரம்பிக்கவில்லை, சர்க்கார் துறையிலே தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்தினால் பெரிய முன்னேற்றம் கிடைக்கும் என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த அளவில் நாம் சர்க்கார் துறையிலே பெரிய தொழில், கனரகத் தொழில் ஆரம்பிக்க வில்லை என்பது உண்மை. அது போல பிற ராஜ்யங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெரிய கனரகத் தொழில்களை எல்லாம் மத்திய சர்க்காரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டனவே அல்லாமல், ராஜ்ய சர்க்கார்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டவையல்ல.

இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட அமைப்பின்படி பெரிய கனரகத் தொழில்களை மத்திய சர்க்கார் நடத்துவது என்றும், சிறிய தொழில்களை ராஜ்ய சர்க்கார்கள் நடத்துவது என்றும் அதற்கான உதவியை மத்திய சர்க்கார் அளிப்பது என்பதும் தான் முறை. அவ்வாறு நமது வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதின் மூலமாகத்தான் சிறந்த முறையில் வேலைகளை எல்லாம் செய்வதற்கு அவசாயமும் கிடைக்கும், ஊக்கமும் கிடைக்கும். அதோடு ராஜ்ய சர்க்கார்கள் சிறிய தொழில்களைச் செய்யக் கூடிய திறமையும் பெற முடியும். இப்போது எந்தெந்த இடத்தில் மத்திய சர்க்கார் பெரிய தொழில்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் ஒரு சில பெரிய தொழில்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை நம்மால் சொல்ல முடியும். இதெல்லாமல் சென்னையை மட்டும் ஒரு பக்கம் வைத்துக்கொண்டு மற்ற 13 ராஜ்யங்களுக்கும் மற்றொரு பக்கம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பார்த்து மற்ற ராஜ்யங்களில் எல்லாம் மத்திய சர்க்கார் அதிகமாக பெரிய தொழில்களை ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அது சரியாகாது. மற்ற ராஜ்யங்களில் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்து, நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மத்திய சர்க்கார் எந்தெந்த முறையில் பெரிய தொழில்களை ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்பதுதான் நல்லது. அதெல்லாமல் மற்ற 13 ராஜ்யங்களில் ஆரம்பித்திருப்பது நிச்சயமாக அதிகமாகத்தான் இருக்கும். ஒவ்வொரு நாட்டிலுள்ள தொழில்களை ஒப்பிட வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்தையும் தனியாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பது வேண்டும். அதெல்லாமல் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பது சரியல்ல. வங்காளத்தை எடுத்துக் கொண்டால் சித்தராஞ்சன் தொழிற்

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

சாலை இருக்கிறது, பம்பாயை எடுத்துக்கொண்டால் பிம்பிரி மருந்து தொழிற் சாலை இருக்கிறது, பீகாரை எடுத்துக்கொண்டால் சிந்திரி தொழிற்சாலை இருக்கிறது என்று சொல்லி அதையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பார்க்கக் கூடாது. அவைகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே மற்ற ராஜ்யங்களை எல்லாம் சேர்த்து நம் ராஜ்யத்தோடு ஒப்பிடுவது என்பது அவ்வளவு சரியான முறை அல்ல என்பதைத்தான்

SRI A. GOVINDASAMY : உத்திரப் பிரதேசத்தில் 69 சர்க்கரை ஆலைகளும், பீகாரில் 22 சர்க்கரை ஆலைகளும் ஆரம்பித்து இருக்கும் போது சென்னை ராஜ்யத்தில் மட்டும் ஐந்து சர்க்கரை ஆலைகளை ஆரம்பிக்க முடிவு செய்திருக்கிறது. இதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் என்ன பதில் சொல்லுகிறார்கள்?

*** THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** இந்த விஷயத்திற்குப் பின்னால் வருகிறேன். இப்போது அதைப் பற்றிப் பேசினால் குழப்பம் உண்டாகும். அதைப் பற்றி பின்னால் பேசுகிறேன்.

MR. SPEAKER : அதற்காகத்தான் நான் சொன்னேன், குறுக்கே யாரும் பேசவேண்டாம் என்று.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : சர்க்கார் தொழில்களை எடுத்து நடத்துகிற விஷயத்தைப்பற்றி நான் இப்போது பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன். உ.பி. யில் மத்திய சர்க்கார் சர்க்கரை ஆலை ஒன்றையும் நடத்தவில்லை. அவைகள் எல்லாம் தனியார்களால் நடத்தப் படுகின்றன. தனியார் தொழிலைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அவைகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

ஆகவே பெரிய தொழில்களை சர்க்கார் நடத்துகிற விஷயத்தில் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் 75 கோடி ரூபாயில் மத்திய சர்க்கார் ஒரு தெழிற்சாலையை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த முறையில் மற்ற ராஜ்யங்களில் எத்தனை கோடி ரூபாய்க்கு பெரிய தொழில்களை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்பதுதான் சரியான ஒப்பீனையாக இருக்க முடியும். அதல்லாமல் வேறு முறையில் பார்ப்பது சரியான முறையல்ல என்று மரத்திரம் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இரண்டா வதாக (குறுக்கீடு).

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member should not interrupt.

SRI P. S. CHINNADURAI : I am only helping him.

*** THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** எல்லாவற்றுக்கும் நான் பதில் சொல்லுகின்றேன். கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஒன்றரை மணிக்குப் பின்னாலும் எனக்குப் பேசுவதற்கு அதிகமாக ஐந்து அல்லது பத்து நிமிடங்கள் ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். என்னால் முடிந்த வரை இவை எல்லா வற்றுக்கும் பதில் சொல்லுகிறேன். சர்க்கார் எல்லாத் தொழில்களையும் ஏற்று நடத்துவது என்றால் அதற்கு எத்தனை கோடி ரூபாய் வேண்டும், இந்த ரூபாய் எங்கிருந்து வரும், இப்போது இருக்கின்ற வரிகளை இன்னும் அதிகமாக்கி அதன் மூலம் வசூல் செய்ய முடியுமா, தனியார் துறை களுக்கு சர்க்கார் அதிகமாக ஊக்கம் கொடுத்திருக்கிறது என்று குறை கூறிய கனம் சின்னத்தரை அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், சர்க்கார் தொழில்களை ஏற்றெடுத்த நடத்துவது என்றால், அலுமினியம் தொழிலுக்கு 10 கோடி ரூபாய் வேண்டும். ரேயான் தொழிலை நடத்துவதற்கு 8 கோடி ரூபாய் வேண்டும், காகிதத் தொழிலை நடத்துவதற்கு 5 கோடி ரூபாய் வேண்டும். இவ்விதம் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தால் சுமார் 40, 50 கோடி

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

ரூபாய் வேண்டும். இந்த 40, 50 கோடி ரூபாய்க்கு நாம் எங்கே போவது, நமக்கு இந்த ரூபாய் எப்படிக்கிடைக்கும் என்பதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. சர்க்கார் கடன் வாங்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். யாரிடத்தில் போய் வாங்குவது? கடன் வாங்குவது என்றால் மக்களிடத்தில் தான் வாங்கவேண்டும். . . . (குறுக்கீடு).

DEPUTY SPEAKER : The Hon. Minister is not yielding.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இத்தாலியிலிருந்து வாங்குவது தானே என்று கேட்கிறார்கள். இம்மாதிரி எவ்வளவு தான் ஒரு நாட்டிலிருந்து வாங்க முடியும்? சர்க்கார் கடன் வாங்குவது என்றால் பிலினைஸ் நடத்துவது போல் வாங்கிக்கொண்டே இருக்க முடியாது. எப்போதும் கடன் தந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று அந்நிய நாட்டிடம் கையேந்திக் கொண்டு நிற்க முடியுமா? நம்முடைய அந்நிய நாட்டுச் செலாவணி, இன்டர்னல் சோர்ஸ் இவைகளை எல்லாம் கவனித்துத் தான் கடன் வாங்க முடியும். இவைகளை எல்லாம் பார்த்துத்தான் அவர்களும் கடன் கொடுப்பார்கள். அதல்லாமல் வெளிநாடுகளிலுள்ள மூலதனத்தை எல்லாம் போட்டு இந்த நாட்டில் எல்லாம் தொழிலையும் ஆரம்பிப்பதற்கு அனுமதிப்பது என்பது இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத் திற்கு உகந்தது அல்ல. அல்லது உங்களுடைய மூலதனத்தை எல்லாம் போட்டு தொழில்களை ஆரம்பித்து அதில் கிடைக்கின்ற லாபத்தில் பாதியை எங்களுக்குத் தந்து விடுங்கள் என்று சொன்னால் அவர்கள் தெழில்களை ஆரம்பிக்க முன் வரமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆகவே நடைமுறையில் எது சரியாக இருக்கும், எது உபயோகமாக இருக்கும் என்பதைத்தான் சட்டசபையில் பொறுப்பாக இருக்கின்ற நாம், இந்த நாட்டினுடைய தொழில் வளத்தை நிர்ணயிப்பதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கின்ற நாம் பேச வேண்டும். அவ்வாறு 50 கோடி ரூபாய் நமக்கு வருவதாக இருந்தால் இந்த நாட்டில் அதே தொழில்களை சர்க்காரால் நடத்த முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரை சொல்லுகிறேன், நம்மிடம் வருடம் ஒன்றுக்கு ஐந்து கோடி ரூபாய்க்கு வழியிருந்தால் பத்து வருடங்களுக்குள்ளாக இந்த ராஜ்யம் பூராவையும் தமிழ் மயமாக்க ஆக்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆகவே நமக்கிருக்கின்ற சர்க்கார் மூலதனத்தை எல்லாம் போட்டு சுமார் எட்டு தொழில்களை ஆரம்பித்துவிட்டு 10 வருட காலத் திற்கு எந்த விதமான காரியங்களையும் செய்யாமல் இருந்தவிடவேண்டுமா அல்லது அதைக்கொண்டு தனியார்களுக்கு உதவி செய்து கொடுப்பதின் மூலமாக கூடுதலான தொழில்களைப் பெருக்க வேண்டுமா என்பதைப் பற்றி நாம் பார்க்க வேண்டும். இதைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பொழுது நாம் ஒரு விஷயத்தை மறந்து விடுகிறோம். இயந்திரப் புரட்சி ஆரம்பித்த பொழுது நாம் மிகவும் பின்தங்க விட்டோம் என்று சொல்லப்பட்டது. இயந்திரப் புரட்சி ஏற்படப்பொழுது பலர் தொழிற்சாலைகளை எல்லாம் வேகமாக வைத்துக்கொள்ள முன் வந்தார்கள். இன்றைக்கு அதாவது 1947-ம் வருடத்திற்குப் பிற்பாடு நாம் அதிகமாக முன்னேறி இருக்கிறோம். இயந்திரப் புரட்சி காலத்தில் முக்கியமாக பம்பாயில் இருக்கின்ற தனிப்பட்ட முதலாளிகள் எல்லாம் வேகமாக பல டெக்ஸ்டைல் மில்களை வைத்துக் கொண்டார்கள். அதை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு நாம் அதிகமாகப் பின் தங்கி விட்டோம் என்று சொல்வது பொருத்தமாகாது. இன்றைக்கு நாம் பின் தங்கவில்லை. கழிந்த 10 வருடங்களாக நாம் பின்தங்கி யிருக்கவில்லை. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நாம் பின் தங்கியிருந் தோம். ஆகவே இப்போதுள்ள நிலையில் எந்த முறையில் தொழில்களைப் பெருக்கவேண்டும் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். சர்க்கார் மூலதனம் பூராவையும் போட்டு ஒரு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பது சரியா அல்லது அதே மூலதனத்தைக் கொண்டு தனியார்கள் மூலம் 10 தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு உதவுவது சரியா என்பதைப்பற்றிப் பார்க்கும் போது இடைக் காலத்தில் உதவி செய்கின்ற கொள்கை தான் சரி என்பதை நான் தாழ்மை யாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சுமார் ஒரு கோடி ரூபாய் கடன்

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

கொடுக்கிறோம் என்றால் அதன் மூலம் 10 தொழிற்சாலைகள் நம் ராஜ்யத்தில் ஏற்படுகின்றன. அதன் மூலம் ராஜ்ய சர்க்காருக்கு நேரடியாக லாபம் இல்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் அதே சமயத்தில் லாபம் இல்லை என்று சொன்னாலும் இன்டயரக் டென்.பி.டீ” என்ற முறையில் சர்க்காருக்கு ஏராளமான வருமானம் கிடைக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல, தொழில்கள் அதிகமாக வருவதற்கு அதிகமான வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வசதிகள் கிடைக்கின்றன. அதன் மூலமாக தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக்கொள்வதற்கு வசதி ஏற்படுகிறது. மேலும் இதன் மூலமாக பல சிறு சிறு தொழில்களும் வருவதற்கு வாய்ப்பு கிடைப்பதோடு மட்டுமல்ல; அவைகளில் பலர் ஈடுபடுவதற்கும் வசதி கிடைக்கிறது. ஆகவேதான் இதைப்பற்றி சர்க்கார் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து சர்க்கார் மூலதனத்தைக் கொண்டு ஒரு தொழில் நடத்துவதற்குப் பதிலாக அதே மூலதனத்தைக் கொண்டு பலருக்கு உதவி செய்து பல தொழில்களை ஏற்படுத்துவதற்கும் அதன் மூலம் பல தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதற்கும் முடியும். அதோடு நம் நாட்டில் தொழில் வளமும் பெருகும், தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கையும் உயரும். அதோடு சேர்ந்த பல உப தொழில்களும் (ஆன்விலரி இண்டஸ்ட்ரீஸ்) வளரும். ஆகவே

SRI N. K. PALANISAMI : சர்க்கார் தனிப்பட்ட துறைகளை விரிவாக்குவதின் மூலமாக தனிப்பட்ட துறைகள் நாட்டில் அதிகமாகப் பெருகிக்கொண்டே வரும்போது, சோஷலிஸத்தை நாட்டில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டு வருகிற சர்க்கார் எப்படி இவைகளைக் கண்ட்ரோல் செய்யப்போகிறார்கள் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : என்னுடைய சோஷலிஸம் வெறும் பட்டினி சோஷலிஸம் அல்ல, தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும், தொழிலாளர்களுக்கு சோறும் கிடைத்த பின்னால்தான் சோஷலிஸம் வேண்டும் என்று நினைக்கிறவன் நான். அதல்லாமல் வெறும் எட்டுச் சரைக்காய் சோஷலிஸம் தேவையில்லை என்பதுதான் என் கருத்து. முதலாவதாக தொழிலாளர்களுக்கு சோற்றுக்கு வழி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அதன் பின் தான் உண்மையான சோஷலிஸம் ஏற்படமுடியும். இதில் நிச்சயமாக என்னுடைய கொள்கைக்கும் கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் பெரிய கருத்து வேற்றுமை இருக்கிறது. ஆகவே இந்த விஷயத்தில் கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுடைய கொள்கையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை, இந்த நாளும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதைத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.....(குறுக்கீடு).

DEPUTY SPEAKER: The Hon. Minister is not yielding.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நாட்டிலிருக்கின்ற தொழிலாளர்களுடைய பட்டினியைத் தீர்த்த பின்னால்தான் உண்மையான சமதர்மம் நாட்டில் வளர முடியும். இன்றைக்கு சர்க்கார் தனியார்களுக்கு 10 தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு உதவி செய்வதின் மூலமாக 10 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும் என்று இருக்கின்ற நேரத்தில் சர்க்கார் தங்களுடைய மூலதனத்தை எல்லாம் கொண்டு ஒரு தொழிலை ஆரம்பித்து 1,000 தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுத்து விட்டுப் பாக்கியிருக்கின்ற 9,000 தொழிலாளர்களையும் பட்டினி போட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று சொன்னால், அதுதான் சோஷலிஸம் என்று சொன்னால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகவில்லை. இந்த நாளும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகவில்லை என்பதைத் திட்டவாட்டமாக எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன் . . . (கைதட்டல், ஆரவாரம்) அடுத்தபடியாக இன்றைக்கு முடிப்பட்டுருக்கும் மில்களை சர்க்கார் ஏன் எடுத்து நடத்தக் கூடாது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். இன்றைக்கு இரண்டு விதமான சமுதாய அமைப்பு உலகத்தில் இருக்கிறது. ஒன்று எல்லாத் தொழில்

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

களையும் சர்க்காரே நடத்திக்கொண்டு, உள்நாட்டிலே ஒரு பூட்ஸ் விலை 100 ரூபாய் என்று விற்பனை விட்டு, வெளி நாட்டிலே பூட்ஸ் 10 ரூபாய்க்கு ஏற்றுமதி செய்து, கால்ட் அக்கவுண்டிங் மாதிரி எந்த வித கொள்கையும் இல்லாமல் நடத்துகிற ஒரு கொருளாதார அமைப்பு. எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் கவலையில்லை. விலைவாசி எப்படியிருந்தாலும் கவலையில்லை. உள்நாட்டில் எப்படி இருக்கிறது, லாபமா, நஷ்டமா என்ற கணக்கு கிடையாது. தொழில் நடத்துவதால் என்ன விளைவு என்று பார்க்கத் தேவையில்லை. லாபகரமாக இருந்தாலும், நஷ்டமாக இருந்தாலும், உற்பத்தி ஆக்கக்கூடிய பொருள் விலை ஆகக் கூடியதாக இருந்தாலும் விலை ஆகாததாக இருந்தாலும் எடுத்து நடத்த வேண்டுமென்று இருந்தால் அந்த வித அமைப்பிலே எல்லா முடிய தொழிற்சாலைகளையும் எடுத்து நடத்தலாம். இன்றைக்கு இருக்கிற சமூக அமைப்பிலே—நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற சமூக அமைப்பிலே—கட்டுப்படியாகாத மில்களை எடுத்துக் கொண்டு நடத்துவது என்பது சூத்தியமல்ல என்பது மாத்திரமல்ல, அது மக்களுக்குச் செய்கிற துரோகம் என்று சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் பொது மக்களிடமிருந்து வரி வசூல் செய்து, அந்தப் பணத்தை கட்டுப்படியாகாத மில்களில் செலவு செய்து, கட்டுப்படியாகாமல் இருந்தாலும் நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னால் அது எந்த அளவுக்கு மக்கள் ஏற்றுக் கொள்கிற திட்டம் என்று கேட்கிறேன். ஒரு ஆலையானது எந்தக் காலத்திலும் நடக்கும் என்று நினைப்பது தவறு. எப்படி மனிதன் பிறந்து, வளர்ந்து, முதிர்ந்து இறந்து விடுகிறானோ, அதே மாதிரி ஒரு தொழிலும் பிறந்து, வளர்ந்து, முதிர்ந்து, இறந்து விடுகின்றது. காலக்கிரமத்தில் புதுப் புதுச் சாதனங்களை அந்தந்தக் காலங்களில் தொழிலதிபர்கள் வாங்கிச் சேர்த்து வரவிட்டால் அந்தத் தொழில் அழிந்து விடும். இன்றைக்கு உதாரணமாக சென்னையில் இருக்கக்கூடிய ஒரு மில்லை எடுத்துக்கொள்வோமானால் நூற்புத் தொழிற்சாலையிலே உலகத்திலே என்னென்ன விஞ்ஞான முன்னேற்றங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ அவ்வப் போது கண்காணிப்பாகப் பார்த்து, அந்தந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவைகளைக் கொண்டு வந்து அந்த மில்லில் புகுத்தி, 100 வருஷங்களுக்கு முன்போ அல்லது 60 வருஷங்களுக்கு முன்போ ஆரம்பிக்கப்பட மில்லானாலும் இன்றைக்கு உலகத்திலேயே ஒரு சிறந்த மில் என்று பெயர் வாங்கியிருக்கிறது. 30 வருஷங்களுக்கு முன்னால் வைத்த மில், அதிலே மாற்றம் எதும் செய்வதில்லை, இயந்திரங்களை புதுப்பிப்படுவதில்லை, யுத்த காலத்தில் வந்த லாபத்தையும் ஷேர் ஹோல்டர்களுக்கு அள்ளி விட்டு விடுவது, இப்படி இருந்து இந்த மில்கள் கட்டுப்படியாகாமல் மூடப்பட்டால் அவைகளை சர்க்கார் எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்று சொன்னால் அது நியாயம் அல்ல. இப்போது விஞ்ஞான முறையில் ஒரு பிராண்டலையே எடுத்து விட்டார்கள். அந்த மாதிரி நவீன இயந்திரங்கள் வரும் காலத்தில் கட்டுப்படியாகாத மில்-ஓட்டை-உடைசல் மில்-எந்த நேரம் வேண்டுமானாலும் நின்று விடும் என்ற நிலைமையில் உள்ள மில்—இதைச் சர்க்கார் எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்று சொன்னால் அது நியாயம் அல்ல. அதை நடத்த முடியாது. ஆகவேதான் எந்தெந்த மில்கள் இன்றைக்கு மூடப்பட்டிருக்கின்றன என்று பார்க்கும்போது, கட்டுப்படியாகாத மில்கள், நாட்டிலே பொருளாதாரத் துறையிலே வைத்து நடத்த முடியாது என்று இருக்கிற மில்கள், இவ்வாறு இருக்கக்கூடிய மில்கள்தான் இன்று மூடப்படுகின்றன. இவ்வாறு—இந்த நிலைமையில்—இருக்கிறது என்பதைத் தொழிலாளர்களே ஒத்துக் கொள்வார்கள். விவரத்திற்காக வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.—அந்த மில் நல்ல மில் என்று. அப்படி நல்ல மில்லாக இருந்தால்—இன்றைக்கு இருக்கக்கூடியது போட்டி சமுதாயம்—இது காமப்படிவ இக்கானமி—லாபம் வருகிறது என்று சொன்னால், கட்டாயம் அதைத் தனியார் எடுத்து நடத்த முன் வருவார்கள். கோவையில் மூடப்பட்டிருக்கிற ஒரு 'மில்லை எடுத்து நடத்துங்கள் என்று நான் பல பேரைக் கேட்டேன். ஒருவர் கூட முன் வர மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டார்கள். இது இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலையில் கட்டுப்படியாகாத ஒரு மில் என்று சர்க்கார் மட்டுமல்ல—தனியார் எல்லோரும் சொல்லி விட்டபோது அதை சர்க்கார் நடத்த வேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. அதைச் சர்க்கார் நடத்த

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

வேண்டுமென்று சொன்னால் அதை மக்களுடைய வரிப்பணத்தைப் போட்டு தான் நடத்தவேண்டும். மந்திரிகள் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்து போட்டால் கொடுத்து விடலாம் என்று சொல்லலாம். இது மக்களுடைய வரிப்பணமாதலால், அது சரியல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆகவே, இந்தத் தலைப்பைக் குறித்து நான் தெரிவித்துக்கொள்வது என்னவென்று சொன்னால், சர்க்கார்த் துறையிலே தொழிலை நடத்த வேண்டாம் என்ற கொள்கை சர்க்காருக்கு இல்லை. சர்க்கார்த் துறையில் எடுத்து நடத்த வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் வரும்போது சர்க்கார் எடுத்து நடத்தத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் கிடைத்திருக்கிற குறைவான மூலதனத்தைக்கொண்டு விரிவாக எத்தனை தொழில்களை அதிகரித்து எவ்வளவு அதிகமாக வேலை வாய்ப்புக்களை அதிகரிக்க முடியும் என்று யோசனை செய்து பார்க்கும்போது எந்தத் துறையில் அதிகமாக ஈடுபட்டால் நாட்டிலே தொழில் வளமும் தொழிலாளர் வேலை வாய்ப்பும் அதிகம் ஏற்படுமோ அதைச் செய்ய வேண்டுமெனத் தவிர, கொள்கை அடிப்படையில் அதற்கு மாறான காரியத்தைச் செய்யக்கூடாது என்பதுதான் சர்க்கார் கொள்கை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது அமைத்த தொழில்களெல்லாம் பரவலாக இல்லை, குவியலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இப்போது ராஜ்யங்களுக்குள் போட்டிருக்கிறதே, அதைப் போலவே ஜில்லாப் போட்டி. ஜில்லாக் கணக்கு கொடுத்த உனே, இந்தத் தாலுகா காவிற்கு இல்லை, அந்தத் தாலுகாவில் இருக்கிறது என்று ஜில்லா விற்குள் தாலுகா போட்டியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தாலுகா வாரியாகப் பார்த்தால் ராமநாதபுரத்தில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ராஜபாளையம் முதலிய இடங்களுக்குப் போய்விட்டதே தவிர எங்கள் பக்கம் வரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதிலே, இந்த மாதிரிச் சொல்வது தவறு என்று சொல்லவில்லை. எவ்வளவு அதிகமாக எல்லா பாகங்களிலும் தொழில் பெருகுகிறதோ அந்த அளவுக்கு நம் நாடு முன்னேறும். அதில் தவறு என்று சொல்லவில்லை. குற்றச்சாட்டைச் சொல்ல வேண்டாம் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். தொழில்களை விஸ்தரித்து இன்னும் அதிகரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிடலாம். அதை ஒரு குற்றச் சாட்டாக சொல்லும்போது, அது குற்றச்சாட்டு இல்லை என்று காட்டுவதற்காக சில புள்ளிவிவரங்கள் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஒரு நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும், இயற்கை வசதி இருக்கிற இடத்தில்தான் முதலில் தொழில் ஆரம்பிப்பார்கள். ஆரம்ப கட்டத்தில் இயற்கை வசதி எங்கே இருக்கிறதோ அங்கேதான் ஆரம்பிப்பார்கள். இன்றைக்கு தொழில் நிறுவனது சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நாம் ஆரம்ப கட்டத்தில் இருக்கிறோம். சில இடங்களில் மட்டும் குவிகிறது என்று சொன்னால், இப்போது எந்த இடங்களில் இந்த விதமான வசதிகள் இருக்கின்றனவோ—இயற்கை வசதிகள் இருக்கின்றனவோ—அந்தந்த இடங்களில் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. ஒரு இடத்தில் தொழில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பிறகு அங்கு ஏற்படுகிற விளைவிலால், இடம் இல்லாதது, விலை அதிகம், தொழிலாளர் பிரச்சனை இவைகளின் காரணமாக தொழில்களெல்லாம் பரவலாக ஏற்பட ஆரம்பித்து விடும். இரண்டாம் கட்டம் வரும்போது எந்த இடத்தில் வைக்கலாம் என்று பார்த்துச் செய்ய முடியும். அந்த நிலைமையில்தான் மூர்த்தாண்டம் என்ற இடத்தில் ஒரு பேட்டையை ஏற்படுத்தினோம். அதை கனம் அங்கத்தினர் ஜெகநாதன் அவர்கள் உபயோகித்துக்கொள்ளத் தவறி விட்டார்கள். சிறு கிராமங்களில் கூட இந்த மாதிரி தொழில் பேட்டைகளை வைக்கவேண்டும் என்று, அந்த இடங்களில் தொழில் செய்ய கட்டிடம், மின்சாரம், தண்ணீர் வசதி, ரெஸ்ட்ரான்ட், கடனாக டீல்களை வாங்கிக்கொண்டு வேலை செய்ய வசதி கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால் இயற்கை வசதிகளை, இயற்கை நன்மைகளை ஈடுகட்டுவதற்காக இப்போது

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் மூலமாகக் கெட்டுக்கிடக்கும். வசதி இல்லை என்று பல இடங்களில் தெழில் இல்லாத இடங்களில் கூட ஆரம்பித்து, இயற்கை வசதிகளை ஈடுகட்ட வசதிகளைச் செய்து கெடுத்து இந்த இடங்களில் தெழில் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. விருதுநகரம் அப்படித்தான். அது இண்டஸ்ட்ரியல் எரியா அல்ல. மடேரல் ரெண்டாக இருக்கிறது. அங்கே வியாபாரம் முன்னேறியிருக்கிறது. அவர்கள் தொழிலில் ஈடுபட்டு செய்யலாம் என்று அதை அங்கே வைக்கிறோம். அந்த இடத்தில் பல வசதிகளைச் செய்து கெட்டுக்கிடக்கும். மதுரையில் இருக்கிற வசதிகளை யெல்லாம் விருதுநகரில் செய்து கெடுத்திருக்கிறோம். மதுரையில் இருப்பவர்கள் கூட விருதுநகரில் தெழில்கள் வைக்க முன் வருவார்கள். அகையல், இந்தத் துறையில் நாம் பரவலாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற நேக்கத்தோடு பல பங்களிப்பில் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் ஆரம்பித்து வசதி செய்து கெடுப்பதன் மூலம் தங்களில் ஆன எல்லாக் காரியங்களையும் சர்க்கார் செய்து வருகிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதிலும், இயந்திரங்கள் தேவை இல்லாத பல தொழில்கள் இருக்கின்றன “வாண்டாக்ரட்டிஸ்” போன்றவை எல்லாவற்றையும் விரிவாக பிற்போக்குப் பகுதிகளிலே தான் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அவற்று செய்வதன் மூலமாக அந்த ஓரளவு சிறு தொழில்களையாவது வளரச் செய்வதற்கு நாம் சலுகை காட்டவேண்டும் என்று நோக்கத்தோட்தான் அதைச் செய்கிறோம். நாம் இன்றைக்குப் பரவலாகத் தெழில் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்கிறபோது, “லிமிடேஷன்கள்”, அதில் இருக்கும் கஷ்டங்களை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒன்று—மூலப் பொருள்கள் எந்த இடத்தில் அதிகமாக இருக்கின்றனவோ அங்கே அதன் கரணமாக கொழில் பரவும். இரண்டு—எந்த இடத்தில் தெழிலாளர்கள் கிடைக்கிறார்களோ, அங்கே தெழில் பரவும். திடீரென்று பரமக்குடியில் போய் இன்ஜினியரிங் ஒர்க்ஷப் வைக்கவேண்டும் என்றால் வைக்க முடியாது. சர்க்கார் பணத்தைக் கெட்டுக்கொடுப்போம். பதினாறு கேடி ரூபயிலே நடப்பான Precision materials செய்யவேண்டுமென்று சொன்னால் செய்ய முடியாது. காரணம் என்ன வென்றால், அதற்கு வேண்டிய தொழிலாளர்கள், அதற்கு வேண்டிய பயிற்சி முகலியை இருக்காது. நுட்பமான தெழிலைச் செய்யக்கூடிய தெழிலாளர்கள் எந்த இடத்தில் இருக்கிறார்களோ, எந்த இடத்தில் வசதிகள் இருக்கின்றனவோ, அந்த இடத்தில்தான் தெழில்களை ஏற்படுத்த வேண்டும். பிற்பட்ட பகுதிகளில் தொழில்களை வைக்கக் கூடாது என்றிருக்கிற தமோக நான் சொல்லவில்லை. பிற்பட்ட இடங்களில் வைக்கவேண்டும் என்று நான் ஒத்தாக்குகொள்கிறேன். அசர்கான மயயிலே நடந்தெண்ணெய்க்கிள்ளை என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்த வருஷம் ரிபேர்ட் கெடுக்கும்போது, பரவலாக எல்லாவற்றையும், எந்த எந்த நிலை வில் என்ன என்ன வேலை செய்திருக்கிறோம் என்று விவரங்கள் கெடுப்பதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன். அதைச் செய்வேன் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, பொதுவாகச் சொல்கிற விஷயங்களிலே இன்னும் என்று சொல்ல வேண்டும். கடந்த திட்டத்தைப் பற்றி பெரிய விவாதம் இருந்தது. இன்றைக்கு நடட்டிண்டை தொழில் அமைப்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அவரவர்களுக்கு எதில் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அகையே செய்யவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். கனரகத் தொழில் இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்கள், ஓரேயடியாக கனரகத் தொழிலே செய்யவேண்டுமென்று அதைத் தான் பேசுகிறார்கள். மற்றொன்றைத் தப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். சிறு தொழில் வைக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்கள், உடனே “சிறு தொழில் தான் நாடு பூராவும் இருக்க வேண்டும், கனரகத் தொழில் கூடாது” கார்தினியே அதற்கு against அகச் சொல்லிவிட்டார்” என்று சொல்கிறார்கள். குடிசைத் தொழில் வேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்களும் அப்படிக்கான். கடர் அபிவிருத்தித் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், இது வேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்கள் ஒரு கட்சி, வேண்டாம் என்று சொல்கிறவர்கள் ஒரு கட்சி. இதெல்லாம்

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

சேர்த்துத்தான் சமுதாய அமைப்பு இருக்கவேண்டும். கன ரகத் தொழில் எந்த அளவு செய்ய முடியுமோ அந்த அளவு செய்ய வேண்டும். அடுத்தபடியாக, சிறு தொழில்களை உப தொழில்களாக (ancillary industries) ஆகச் சேர்த்துச் செய்யவேண்டும்.

கன ரகத் தொழில் என்றால் பெரிய பாக்கியிலே தான் எல்லாக் காரியங்களும் செய்யப்படுகின்றன. வேண்டிய தேவைகள் எல்லாவற்றையும் அவர்களே செய்துகொள்வதாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். அமெரிக்காவுக்கு நான் சென்றிருந்தபோது, அங்குள்ள ஜெனரல் மோட்டார்ஸ் கம்பெனிக்குப் போனேன். அந்த இடத்திலே மோட்டார் செய்கின்ற பெரிய கம்பெனி அது. அந்தக் கம்பெனியில் நிமிஷமொன்றுக்கு ஒரு கார் வீதம் செய்கிறார்கள். அந்தக் கம்பெனியிலே மோட்டாரின் பாகங்கள் செய்கின்ற மிகக் குறைவு. பொருத்துச் செஷன், அதாவது “அசெம்பிளி செஷன்” வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறைந்த பட்சம் ஐயாபேருக்கு மேல் அந்தக் கம்பெனியில் மாத்திரம் இருக்கிறதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். பத்து, பதினைந்து தொழிலாளர்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்களிலிருந்து சிறு தொழில்கள் மூலம் wheels, rings, axles இம்மாதிரி பாகங்கள் செய்வதை மோட்டார் அசெம்பிள் செய்கின்ற கம்பெனியார் வாங்கிப் பொருத்தி மோட்டார் கார் செய்கிறார்கள். ஆகவே, கன ரகத் தொழில் வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள், அதன் மூலமாக சிறு தொழில்களும் வேண்டுமென்று சொல்வதேண்டும். சிறு தொழில்கள் இல்லாவிட்டால் கன ரகத் தொழில் நடக்காது. ancillary industries என்று சொல்லக்கூடிய உப தொழில்கள் மூலமாகச் செய்தால்தான் இவர்களுக்கு வீலை குறையும். இல்லாவிட்டால் வீலை மிகவும் அதிகமாகப் போய்விடும்; கட்டுப்படியாகாது.

ஆகவே, கன ரகத் தொழில் வேண்டும்; அதற்கு அடுத்தபடியாக சிறு தொழில் வேண்டும்; அது மட்டுமல்ல, இரண்டு தொழில்கள் மாத்திரம் செய்து விட்டால் நாட்டில் பட்டினி, பசியாக இருக்கிறார்களே அவர்களுக்கு என்ன செய்வது? அவர்களுக்கும் ஏதாவது செய்யவேண்டும். ஆகவே, அந்தத் தொழிலை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, “ஹாண்டிக்ராப்ட்ஸ்” மூலமாகச் செய்கின்றோம். வில்லேஜ் இன்டஸ்ட்ரீஸ் என்பதின் கீழ், கைசூகுத்தல் அரிசி இதெல்லாம் செய்கிறார்கள் என்றால் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளரச் செய்து விடுகிறது என்ற காரணத்தால் அல்ல. ராஜ்யத்திலிருக்கும் மூன்று கோடி மக்களும் வாழவேண்டும், அவர்களும் பிழைக்க வேண்டும் என்பதற்கான வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டும். அதற்கான வகையில், “காபிடல் இன்டென்ஸிவ்” ஆக இல்லாமல், “லேபர் இன்டென்ஸிவ்” ஆக இருக்க வேண்டும் மூலதனம் குறைவாகப் போடக்கூடியவர்களாக, தொழிலாளர்களே செய்யக்கூடிய தொழில்களாக வைத்துச் செய்கிறோம். உதாரணமாக Flying Centres வைத்து, தோல் உரிப்பதற்கு நல்ல முறையிலே அங்கே நாம் கற்றுக்கொடுக்கிறோம். பழைய முறையில் தோல் உறித்தால் தோல் ஒன்றுக்கு எட்டனை கிடைக்கும். Flying சென்ட்ரலே உறித்தால் ஒன்றரை ரூபாய் கிடைக்கும் என்று அந்த சென்ட்ரலில் உள்ளவர்கள் நான் அங்கே போயிருந்தபோது சொன்னார்கள். அதுபோல அவர்களே தோலைப் பகனிடக்கூடிய முறையில் சிறு சிறு தொட்டிகள் எல்லாம் பல இடங்களிலே அமைத்துக்கொடுத்திருக்கிறோம். கிராமப் புறங்களில் அதற்கு மூலகனமோ செலவோ ஜாஸ்தி தேவை இல்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து இயந்திரங்களும் வரத் தேவையில்லை. அந்த முறையில் கிராமத் தொழில்களை லேபர் இன்டென்ஸிவ்வாகப் பார்த்து கிராமப் புறங்களில் வைத்திருக்கிறோம்.

அதே மாதிரி காதித் திட்டமும் லேபர் இன்டென்ஸிவ் திட்டத்தின் கீழ் தான் வருகிறது. அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெரிய அளவு வேலை வாய்ப்பு அதன் மூலமாகவும் கிடைக்கிறது என்ற காரணத்தால்தான். கனம் திரு. சின்னதுரை அவர்கள் ஒரு வாத்தையைச் சொன்னார்கள். சர்வ சேவா சங்கம் நன்றாக வேலை செய்து

[Sri R. Venkataraman]

[20th March 1959]

கொண்டிருந்ததே, அதனுடைய வேலையை ஏன் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று. அதே வாதத்தைத் தான் நான் அவருக்குத் திருப்பிச் சொல்கிறேன். தனித்தனியாக தொழில் நடத்துபவர்கள் எல்லாம் “சிறந்த முறையில் தொழில் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோமே, சர்க்கார் வந்து ஏன் தலையிடுகிறார்கள்?” என்று கேட்கிறார்கள். யார் திறமையாக நடத்துகிறார்கள் என்பதை நம்மால் கண்டுபிடித்துச் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், உலகமே இதுவரை கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆகையால், எந்த எந்த சந்தர்ப்பத்திற்கு எப்படிச் செய்ய முடியுமோ அதையொட்டிச் செய்கிறோம். இன்றைக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்ற திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு, அந்த அடிப்படையிலே செய்வதனால் சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டு நடத்துகிறதில் தவறு இல்லை என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தனித்தனியாக சொல்லப்பட்ட சில யோசனைகளைப் பற்றி என்னுடைய பதிலைத் தெரிவிக்கும் முறையிலே ஓரிரண்டு விஷயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. வி. ஆர். ராமசாமி அவர்கள் நல்லதொரு சிறந்த யோசனையைச் சொன்னார்கள். அதாவது Electric Pig iron furnace வைக்கவேண்டும். அதன் மூலமாக, இப்பொழுது அதிகமான சத்துள்ள கலிப்பொருள்கள் இருப்பதாக நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் நடத்துகிற ஜியலாஜிகல் ஸர்வே கண்டுபிடித்திருக்கிறதே, அதை உபயோகப்படுத்த முடியும் என்று சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் ஜியலாஜிகல் ஸர்வே ஆபீஸ் இண்டியா மூலமாக நடத்துவதோடு கூட, நம் ராஜ்யத்திலே தனியாக ஒரு ஜியலாஜிகல் ஸர்வே வைத்து இருக்கிறோம். ராஜ்ய சர்க்காருடைய செலவிலே நடக்கிறது. அது என்ன என்ன இது வரையிலும் யாதாஸ்துதான் தயார் செய்து கொடுத்திருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் அச்சப் பிரதியிலே விளக்கமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன். தொழில் செய்ய நினைக்கிறவர்கள் இந்தப் புல்தகத்தை வைத்துக்கொண்டால், என்ன என்ன வசதிகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடும்; தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற முறையிலே தான் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு கண்டுபிடித்த பொருள்களிலே நீலகிரி ஜில்லாவிலே கோட்கிரிப் பகுதியிலே சேலத்தில் கிடைப்பதை விட ஓரளவு நல்ல சத்துள்ள இரும்பு கிடைப்பதாகக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். சேலத்தில் 38 சத விதிகம் இரும்புச் சத்து இருப்பதாகவும், கோட்கிரிப் பகுதியிலே 58 முதல் 60 சத விதிகம் வரையில் இரும்புச் சத்து இருப்பதாகவும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதையொட்டித்தான் கோவையிலே ஒரு முதலாளி pig iron plant. வைத்து நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

Electric Pig iron furnace வைக்கவேண்டும் என்பது சிறந்தயோசனை இதைச் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. விஸ்வநாதன் அவர்கள் ஜிப்ஸத்தைப் பற்றி ஆராய வேண்டும், அதை எடுத்து உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதே போல், கனம் திரு. வேதாரண்யம் அவர்களும், வேதாரண்யத்திலே ஏராளமான swap salt இருக்கிறது, அதையும் ஜிப்ஸத்தோடு உபயோகப்படுத்த முடியும் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது ஜிப்ஸத்திற்கு அவ்வளவு அதிகமான கிராக்கி இல்லை. நாம் நெய்வேலியிலே உரத் தொழிற்சாலை வைக்க வேண்டும் என்று எடுத்ததுகூட யூரியா வைக்கொண்டு செய்வதாகப்போய்விட்டது. ஜிப்ஸம் தேவையில்லை. ஆகவே ஜிப்ஸம் பல இடங்களில் கிடைத்தால் கூட, அதை நாம் எடுத்துக்கொண்டு முன் வந்து செய்வதற்கு ஒன்றும் வழி இல்லை.

அதே போல், மத்திய சர்க்கார், வேதாரண்யம் ஸ்வாம்பி ஸால்டைப் பரிசீலனை செய்து, கட்டுப்படியாகாது என்று சர்க்காருக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்தத் துறையிலும் நாம் எதுவும் இப்பொழுது செய்வதற்கில்லை என்று நான் இப்பொழுது தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

20th March 1959]

[Sri R. Venkataraman]

இரும்புக் கனிப்பொருள்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது நாம் ஒரு தொழிற்சாலை வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இரும்புத் தொழிற்சாலை வைக்க வேண்டுமென்று சொல் கிறபோது, நாம் உடனே வைத்துவிடுவோம் என்று எந்தச் சமயத்தி லாவது சென்னை ராஜ்ய சர்க்கார் சொல்லியிருக்குமானால் அது தவறு, அவர்களால் செய்யமுடியாது. இப்பொழுது சென்னை ராஜ்யத்திலே இரும்புத் தொழிற்சாலை வைக்க முடியும் என்று சொன்னால், சேலத்திலே இருக்கக் கூடிய 38 சதவீதம் இரும்புச் சத்துள்ள கனிப் பொருளை நாம் லோ-ஷாப்ட் பர்னஸ் மூலமாக நெய்வேலியிலே கிடைக்கக் கூடிய நிலக்கரியை வைத்துப் பண்படுத்தி அந்தத் தொழிற்சாலையைத்தான் வைக்க முடியும். நமக்கு நிலக்கரி வருவதற்கே 1960-வது வருஷம் ஆய்விடும். ஆகவேதான், இதற்கு முன்னால் பலவிதமான பரிட்சை களெல்லாம் செய்ய வேண்டும். இன்றைக்கு நாஷனல் மெடலர்ஜிகல் ஸர்வே ரிசர்ச் ஸ்டேஷனிலே இது சம்பந்தமாக “ஸ்பெல்” ஆராய்ச்சியை நடத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவாக எப்படி இதைச் செய்ய முடியும் என்று நாம் நமது ராஜ்யத்தில் கூட தெரிந்து கொள்வ தற்காக நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்காரிலிருந்து ஒரு அதிகாரியை அனுப்பி வைத்து, அவர் பார்த்துப் படித்துக் கொள்ளும்படியாகக் கூட செய்திருக் கிறோம். ஆகையால், எந்த எந்த சமயத்தில் எதை எதைச் செய்ய முடியு மோ அதைச் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறோம். திடீரென்று சென்னை ராஜ்யத்தின் இரும்புத் தொழிற்சாலை வைக்க வேண்டுமென்றால் முடியாது. மேல் நாடுகளிலே, முக்கியமாக கிழக்கு ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளிலே லோ-ஷாப்ட் பர்னஸ் ஸ்கீம் மூலமாகச் செய்கிறார்கள்.

அதற்கு ராமசாமி அவர்கள் கூட இது ஒன்றும் நடக்காத விஷயம், என்று யாரோ ஒரு நிபுணர் அவரிடத்தில் வந்து சொன்னதாகச் சொன்னார். அதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. ஏனென்றால் இன்றைக்கு நடை முறையில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதைச் செய்து லோ-ஷாப்ட் பர்னஸ் மூலமாக இரும்பு எஃகு செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதாகவும் நாமும் அதை நிச்சயமாகச் செய்ய முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டும் என்றும் அதை ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்றும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நமது ராஜ்யத்திலுள்ள கனிப் பொருள்கள் எல் லாவற்றையும் ஆராய்ந்து என்னென்னவற்றின் மூலமாக என்னென்ன செய்ய முடியும் என்பதற்காக இன்றைக்கு டெக்னோ-கெமிகல் சர்வே என்று டில்லியில் இருக்கிற நாஷனல் கவுன்சில் ஆப் அப்பிளட் கெமிகல் ரிசர்ச் குரூப்பைப் பரிட்சை செய்யச் சொல்லி இருக்கிறோம். பீகார் மாகாணத்தில் அவர்கள் இப்படி பரிட்சை செய்து ஒரு ரிப்போர்ட்டையும் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். இங்கும் அப்படி பரிட்சை செய்து பார்த்து ஒரு ரிப்போர்ட்டைக் கொடுத்தால் அது சர்க்காருக்கு மாத்திரம் அல்ல தனியார் துறையில் எவ்வளவு பேர்கள் ஏதாவது தொழில் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும் இது உதவியாக இருக்கும். வசதி இருக்கிறதென்றும் தெரியவில்லை. இந்த ராஜ்யத்தில் என்ன இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய நிலை, எது எங்கே இருக்கிறது என்றும் என்ன பொருள்கள் எங்கே கிடைக்கிறது என்றும் தெரியவில்லை. என்னென்ன காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் தெரியவில்லை. எவ்வளவுவோ குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அம்மாதிரியான ஒரு யதாஸ்து வந்தால் அதனால் என்ன செய்ய முடியும் என்றும் அவைகளையெல்லாம் செய் வதற்கும் ஊக்கம் அளிக்காமென்றும் நான் நினைக்கிறேன்.

சிங்கோனா சம்பந்தமாக கனம் அங்கத்தினர்கள் பொன்னையன் அவர் களும் பழநிசாமி அவர்களும் பேசினார்கள். கனம் பொன்னையன் சொல்லிய போது இங்கே கூலியை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார். இது சர்க்காருடைய பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக அவர் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகப்படி யாக ஒரு கம்பனி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் சொன்னார். அதையும் 1958-ம் வருஷத்தில் நடப்பு வருஷத்தில் கொடுத்து விடலாம் என்று

[Sri R. Venkataraman]

[20th March 1959]

சர்க்கார் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக இதில் நஷ்டம் வருகிறதே என்று கனம் பழநிசாமி அவர்கள் சற்று வருத்தப்பட்டார். இதை போதான் காளேஸ்வரம் மில்லிலும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சர்க்கார் எடுத்து நடத்துகிறபோது அதை லாபத்திற்கு எடுத்து நடத்த வில்லை. இன்றக்கு தேசத்தில் க்வினைன் மருந்து அவசிய வேண்டியதாக இருக்கிறது. மலேரியாவுக்கு க்வைனா மருந்து தான் சிறந்த மருந்தாக இருக்கிறது. அதனால் நஷ்டம் வந்தாலும் அதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. யுத்தம் வருகிற காலத்தில் பாலூட்டின் வெளி நாட்டிலிருந்து வர முடியாத நிலை ஏற்படலாம். அப்பொழுது இது ரொம்பவும் உபயோகமாக இருக்கும். நமது ராஜ்யத்தில் மலேரியா அதிகமாக இருப்பதால் இந்த மருந்தைத் தயாரிக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதனால் இதில் லாப நஷ்டத்தைப் பார்க்கக் கூடாது. இதை இண்டஸ்ட்ரிஸ் டிபார்ட்மெண்டுடன் கூட சேர்க்க கூடாது என்பதும் அப்படிச் சேர்த்திருப்பது தப்பு என்பதும் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இதைப் பற்றி ஹெல்த் டிபார்ட்மெண்டுடன் சேர்த்திருக்க வேண்டும். மக்களுக்குச் சேவைசெய்கிற முறையில் இது இருக்க வேண்டும். செலவு கூட அதிகமாக செய்யவில்லை. கூடுமான அளவுக்கு இந்த டிபார்ட்மெண்ட் இருக்கக் கூடிய நிலையில் நல்லதாக நடந்து கொண்டு வருகிறது. இதை விட லாபம் சம்பாதித்து விட முடியாது என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இரண்டாயிரம் ஏக்கரை நாம் இப்பொழுது குறைத்துக் கொண்டே வருகிறோம் (குறுக்கீடு) இன்னும் தொழில் தெரியாதவர்கள் தொழிலைப் பற்றி எல்லா விதத்திலும் யோசனை கொடுக்க ஆரம்பித்து விட்டால் அது ரொம்ப சங்கடத்தில் கொண்டு வந்து விடுகிறது. உவெள்ளாமை செய்யலாமா என்றும் பல அடையக்கூடியவைகளை வெள்ளாமை செய்யலாமா என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பலவிதமான அபிப்பிராயங்கள் கொடுக்கப்படுகிறது. ரப்பர் போடலாமா, பாரஸ்ட் ப்ராடெக்ட்ஸ் வைக்கலாமா இதைச் செய்யலாமா, அல்லது அதைச் செய்யலாமா என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. இந்த வருஷம் ஏக்கரஐக்க குறைத்து விட்டு மக்கு கொடுத்து விடலாம் என்று சொன்னால்

* SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : சிங்கோனா வெள்ளாமை யில் ஒரு ஏக்கருக்கு என்ன செலவாகிறது? அதை பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டில் மெயின்டெயின்ஸ் செய்தால் என்ன செலவாகும்? இந்தச் சிலவு பன்மடங்கு அதிகமாக ஆகிறது என்று எஸ்டிமேட் கமிட்டியில் சிபாரிசு செய்து இருக்கிறது அல்லவா?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : செலவு அதிகமாகத் தான் இருக்கும். பண்டத்தின் விலையில் லாப நஷ்டத்தைப் பார்க்கும் போது அதன் உற்பத்தியையும் அவசியத்தையும் பார்க்க வேண்டும். க்வினைன் பத்து ரூபாய் அதிகப்படியாக விற்பனை நமக்கு லாபம் வரும். உலகத்தில் இருக்கக் கூடிய விலைவாசிக்கு + குறைந்து விற்பனை இதன் விலை குறைந்து போய் விடும். விலைவாசி குறைவதும் ஜாஸ்தியாவதும் அதன் விலையைப் பொறுத்திருக்கிறது. விலைவாசி இருக்கக் கூடிய நிலையில் நம் முடைய விலைக்குக் குறைவாக விற்பனை நமக்கு நஷ்டம் ஏற்படும். அது சிங்கோனா விலையைப் பொறுத்து இருக்கிறது. அது நமக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. அதனால் தான் அதை நாம் உற்பத்தி செய்கிறோம்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : I mean expenditure incurred to maintain the trees. Statistics given by the Forest Department and that given by the Cinchona department vary widely.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இது விஷயமாக தனியாகக் கேள்வி போடும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்பொழுது எல்லாப் புள்ளி விவரங்களையும் கொடுக்கத் தயார். பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்ட் சிங்கோனா ப்ளான்டேஷனை நடத்த முடியாது. பாரஸ்ட் டிபார்

DEMAND XXXIX—CAPITAL OUTLAY
ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

மெண்ட்டில் மாங்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவது கிடையாது. திருட்டுப்போகாமல் மாங்களை அந்த டிபார்ட்மெண்ட் பாதுகாத்து வருகிறது. பள்ளன் டேஷனை அத்துடன் சேர்த்தால் அவர்கள் தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டியதாக இருக்கும். ஆகவே இதை பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டில் எடுத்துக் கொண்டு நடத்த வேண்டும் என்று சொன்னால் அது முடியாது. அது நியாயமும் ஆகாது. பாரஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டில் போன இடங்களில் மாங்களைத் தான் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பள்ளன் டேஷன் வைத்து நடத்தவே முடியாது. ஆகவே இதைப்பற்றித் தனியாகக் கோரலி போட்டால் பதில் சொல்லுகிறேன். அப்பொழுது இது சம்பந்தமாக விவரங்கள் கொடுக்கப்படும்.

சென்னை ராஜ்யத்திலே எண்ணெய் உற்பத்தியாகிறது, அதைப் பற்றி பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதுவெல்லாம் பிரிஸிமினரி சர்வே. நாம் எல்லோரும் விளம்பர பிரதாபகர்களாக இருக்கிறோம். எதையும் ஒரேயடியாக விளம்பரம் செய்து விடுகிறோம். இன்றைக்கு ஏரோ மாக்கனடிக் சர்வே செய்கிறார்கள். அதன் மூலம் ஓரிடத்தில் இருக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பிறகு சர்வே செய்து இருக்குமா இல்லையா என்று பார்க்கவேண்டும். இருக்கும் என்று சில அறிகுறி இருக்கிறது. கனிப் பொருள் ஆராய்ச்சி செய்து 6,000 அடி தோடு போனால் தான் எண்ணெய் எடுக்க முடியும். “நேற்று பத்திரிகையில் பார்த்தேன் திருச்சியில் எண்ணெய் இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே, அதை எடுக்க 1959-60-ல் ஆரம்பிக்கலாம்” என்று கேட்டால் அப்படிச் செய்ய முடியாது என்று தான் சொல்லலாம். இன்றைக்கு பல (ஸ்டேஷன்) பட்டிகள் இருக்கின்றன. முதலில் சில ஹேஷ்யங்கள் இருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது. அதாவது என்ன கனிப் பொருள்தான் கிடைக்கலாம் என்று ஹேஷ்யம் இருக்கிறது. அந்த யோசனைப்படி அந்த இடத்தில் அது கிடைக்குமா கிடைக்காது என்று பார்க்கவேண்டும். அதற்கு அடுத்தபடியாக இயந்தரங்கள் மூலம் டிரில்லிங் முதலியன செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு தொழிற்சாலைகள் வைப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நிலைமையில் அடுத்த வருஷம் கனம் வில்லநாதன் கேட்கமாட்டார் இதைப் பற்றி. நம்பிக்கை இருக்கலாம், இப்பொழுது ஹேஷ்யங்கள்தான் வந்திருக்கின்றன. மேற்கொண்டு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகமில்லை.

நெய்வேலி சம்பந்தமாக கனம் கோவிந்தசாமி சில வார்த்தைகளைச் சொன்னார். ஒன்று அங்கே இருக்கக் கூடிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு பெரிய பெரிய வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படவில்லையென்றும் குறிப்பிட்டார். இது கார்ப்பரேஷன் விஷயமாக இருந்தாலும் இது நம்முடைய சர்க்காருடைய பொறுப்பில் இருக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டது. குற்றச் சாட்டு சொல்லியதால் அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. அங்குள்ள ஆபீசர்களுக்கு அப்படி ஒன்றும் பெரிய வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட வீடுகள் எல்லாம் புதியதாகவும் அழகாகவும்தான் இருக்கின்றன.

அடுத்தபடியாக நில ஆர்ஜிதம் சம்பந்தமாக சில தவறுகள் செய்து விட்டதாகவும் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு சரியாகக் கொடுக்க வில்லை என்றும் குறை கூறப்பட்டது. இது இப்பொழுது ஹைக்கோர்ட்டில் இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக ஜூனாமெண்ட் இன்னும் வரவில்லை. ஜூனாமெண்ட் வந்தவுடன் அதைப் பற்றி பரிசீலனை செய்யப்படும். மேற்கொண்டு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதைப் பற்றி ஜூனாமெண்ட் வந்த பிறகுதான் முடிவு செய்யப்படும். சபர்ப் கோர்ட்டுக்குப் போகலாமா என்ற யோசனை கூட இருக்கிறது. எல்லாம் ஜூனாமெண்ட் வந்த பிறகுதான் யோசனை செய்யப்படும்.

நெய்வேலியில் 8,000 பேர்களுக்கு வேலை கொடுத்ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். உடனே டெலிபோன் செய்து அதற்கு வேண்டிய பள்ளி விவரங்களையும் பெற்றிருக்கிறேன். பட்ஜெட் உரையில் 8,000 பேர்களுக்கு வேலை

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே அதன் விவரம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். ரெகுலர் வொர்க்கர்ஸ் என்று சொல்லுகிறவர்கள் 5,500 பேர்கள், காண்டிராக்டிவ் வேலை செய்கிறவர்கள் 2,500 பேர்கள். ஆகவே இரண்டும் சேர்த்து 8,000 பேர்கள். அடுத்தபடியாக இன்றைக்கு எந்த வகையில் சொன்னாலும் ரெகுலர் வொர்க்கர்ஸ் 7,000 பேர்களும் காண்டிராக்ட் வொர்க்கர்ஸ் 2,500 பேர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அதிகப்படியானவர்களுக்கு வேலை இன்றைக்கு கிடைத்திருக்கிறது. இதைப் பற்றிதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர யாரிடத்தில் வேலை செய்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் இப்படிப்பட்ட தொழிற்சாலை இருப்பதால் அந்த இடத்தில் சுமார் 8,000 பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்து இருக்கிறது என்று தான் சொல்லியிருக்கிறார். கைத்தறியைப் பற்றிக் கடைசியில் சொல்லுகிறேன்.

கனம் ராமச்சந்திரன் அவர்கள் இதில் “சரண்டர்” ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்டார்கள். முதலாவது, நம்முடைய இண்டஸ்ட்ரீஸ் டிப்பார்ட்மெண்டில் இருந்த பம்பு போரில் அக்கிரகஸ்குக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டது. இரண்டாவது, இலம்ப்ளேட் பாக்கிரியை சர்க்கார் நடத்தி வந்ததை கார்ப்பரேஷனுக்கு மாற்றிவிட்டது. சில தொழில்களை ஆரம்பிக்க முடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, சில தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு வேண்டிய இயந்திரங்கள் வாங்கிவைக்க வேண்டும். முக்கியமாக for manufacturing balance scales, etc., நுட்பமான தராசு முதலியவைகளைச் செய்ய வேண்டிய இயந்திரங்கள் வாங்கிவைக்க வேண்டும். அதனால் ஒதுக்கப்பட்ட பணம் பூராவையும் உபயோகப்படுத்த முடியவில்லை. சில சமயங்களில் ஹாண்ட் லாம்பு தொழிற்சாலை வைப்பதாக இருந்தோம். அதற்குத் தேவையான வெளி நாட்டு இயந்திரங்கள் கிடைக்கவில்லை. நிலம் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது கிடைத்துவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். விருத்தாசலத்தில் பீங்கான் செய்யும் திட்டத்தை இந்த வருஷத்திலேயே செய்து முடித்து விடலாம் என்று நினைத்தோம். ஆனால் அது முடியவில்லை. வேலை நடந்து வருகிறது. அந்த வேலை முடிந்திருந்தால் இந்தப் பணம் பூராவும் செலவாகி இருக்கும். “வில்லேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ்” நடக்கிறது. இது சம்பந்தமாக ஒதுக்கப்பட்ட 33 லட்சம் ரூபாயில் குறைவான செலவு ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணமும் இதுதான் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“இண்டஸ்ட்ரீயல் டிரெயினிங்” சம்பந்தமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கனம் ஜகந்நாதன் அவர்கள் ஒரு அங்கத்தினராக அந்தக் கமிட்டியில் போனது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். பல விஷயங்களையெல்லாம் அங்கு பார்த்து இங்கு சொல்ல சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்க்காருக்கும் ரொம்ப அனுசூலமாக இருக்கிறது. எந்த இடத்தில் என்னென்ன விஷயங்கள் எப்படி எப்படி நடைபெறுகின்றன என்பதைத் தெல்லாம் மந்திரி தானாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அந்த விஷயங்களையெல்லாம் தெரிவித்த ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கு ரொம்ப நன்றியைத் தெரிவித்தக் கொள்கிறேன். 1957-58-ம் ஆண்டில் 2.136 பேரை நாம் “இண்டஸ்ட்ரீயல் ஸ்கூல்ஸ்” பயிற்சிக்காகச் சேர்த்தோம். 1958-59-ல் அதிகப்படியாக 532 மாணவர்களைச் சேர்த்திருக்கிறோம். ஆகவே, மொத்தம் 2,700 பேர்கள் அங்கு பயிற்சி பெறுகிறார்கள். இன்னும் ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. இன்று பாலிடெக்னிக்ஸ்கள் சென்னை, மதுரை, கோயமுத்தூர் ஆகிய மூன்று இடங்களில் இருக்கின்றன. அவைகளில் கூட “இண்டஸ்ட்ரீயல் ஸ்கூல் செக்ஷன்” ஆரம்பித்து இன்னும் அதிகமாக 340 பேருக்குப் பயிற்சி அளிக்கப்படுவதற்கான திட்டம் இருக்கிறது. இதைத் தவிர “அப்டரெண்டிங் டிரெயினிங் ஸ்கீமும்” வைத்திருக்கிறார்கள். சில தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. சற்றுப் படித்தவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து தொழில் நுட்பம் கற்றுக் கொடுக்கும் திட்டமும் இருக்கிறது. அதன் பிரகாரம் 100 பேரை

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

12 தொழிற்சாலைகளில் அம்மாதிரி அப்பரெண்டிசாக சேர்த்துக் கொள்ள முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதில் சேருகின்ற மாணவர்களுக்கு 40 ரூபாய் ஸ்டைபெண்டு கொடுக்கிறோம். அந்தக் கம்பெனிகளுக்குக் கூட 10, 15 ரூபாய் கொடுக்கிறோம். சாயங்கால வேளைகளில் தொழில் பயிற்சி கொடுப்பதன் மூலமாக நான் லூராவும் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் தேர்ச்சி பெற முடியும். இந்தப் பயிற்சி 200 பேருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர் கண்ணில் நீர் வந்தால் சற்று துடைத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பெரம்பூர் மாச் பாக்டரி பற்றிச் சொன்னார்கள். எதற்காக நஷ்டத் திற்கு நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அந்த பகுதியில் இருக்கக் கூடிய ஏழைகளுக்கு, வேலை கிடைக்காமல் இருக்கக் கூடிய ஏழைகளுக்கு வேலை கொடுக்கும் நோக்கத்துடன் தான் அது நடத்தப்படுகிறதே தவிர அது ஒரு “ப்ராபிட் கன்சர்ன்” அல்ல. அங்கு உற்பத்தியாவது இன்று நன்றாக விற்பனையாகிறது. எல்லோருக்கும் சடர் மாச்சல் வேண்டுமென்ற தேவை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது கொடுப்பதற்கு மேல் சம்பளம் கொடுத்தால் கட்டுபடியாகாது. ரொம்ப சிறு தொழில். 10 அணு, 12 அணுவுக்கு மேல் அதிகமாகக் கூலி கொடுத்தல் இப்பொழுது விற்கக் கூடிய விலைக்கு விற்க முடியாது. இந்த விலைக்கு விற்பனையான விற்பனையாகும். கதர் பற்றி என்று சொன்னேனோ அந்தத் தத்துவம் இங்கேயும் பொருந்தும். இதில் இப்பொழுது அதிகமாகப் பெண்கள் வேலை செய்ய வருவ தில்லை. ஒரு காலத்தில் இங்கு வேலை வேண்டுமென்று எல்லோரும் க்யூ வரிசையில் வந்து கேட்டார்கள். இங்கு கிடைப்பதை விட அதிகமான கூலி சற்றுச் சார்பில் கிடைக்கிற காரணத்தால் இங்கு வரமாட்டேன் என்கிறார்கள். இதே மாதிரி தான் கதரும். சற்றுச் சார்பில் வேறு வேலை அதிகக் கூலிக்கு கிடைப்பதாக இருந்தால் சதரை விட்டுவிடுவார்கள். இங்கு இப்பொழுது அதிகமாக வராமல் இருப்பதற்குக் காரணம் வேலை வாய்ப்பு கள் சற்று அதிகரித்திருப்பது தான். அங்கு இதை விட அதிகமாகக் கூலி கிடைப்பது தான்.

DR. (SRIMATHI) SATHIAYAVANIMUTHU : சற்றுச் சார்பில் வேலை வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். வேலை வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கிற காரணத்தினால் அவர்கள் இதை விட்டு விட்டுப் போக வில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுக்கிற கூலி போதுமானதல்ல என்பதற்காக, ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு உற்பத்தி செய்தாலும் போதுமான அளவு கூலியை உயர்த்திக் கொடுக்காததன் காரணமாகத் தான் அவர்கள் இதை விட்டுச் செல்லுகிறார்கள் என்பதை அந்தத் தொகுதி அங்கத்தினர் என்ற முறையில் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறேன். ஆகவே அவர்கள் போதவில்லை என்பதற்காகத்தான் இதை விட்டுப் போகிறார்கள்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அதைத் தான் நான் வேறு விதத்தில் சொன்னேன். வேறு இடத்தில் அதிகமாகக் கூலி கிடைக்கிற காரணத்தால் அவர்கள் வரவில்லை. 10 அணு கூலிக்கு அவர்கள் வேலை செய்யத் தயாராக இல்லை. 10 அணுவைக் மேல் இன்னொரு இடத்தில் கொடுக்கிறார்கள். கிராமங்களில் விவசாயத் தொழிலுக்கு 8 அணு கூலி கொடுக்கிறார்கள் என்று ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். அண்ணாமலை அவர்கள் அவ்வாறு சொன்னார்கள். எட்டணுவை எப்படி வருகிறார்கள்? வேறு வேலை வாய்ப்பு இல்லாத காரணத்தால் வருகிறார்கள். அந்த எட்டணுக் கூலி கூட அவர்களுக்குக் கிடைக்க வில்லையென்றால் அவர்கள் பிடினியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கோவையில் பீடி சுற்றுபவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு 2 ரூபாய் கூலி கொடுக்கிறார்கள். அதனால்தான் வந்து எங்கும் அதை விடக் குறைந்த கூலிக்கு யாரும் வரமாட்டேன் என்று கூறுகிறார்கள். இந்த நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னேன்.

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

“வீவர்ஸ் காலனி” சம்பந்தமாகக் கோவிந்தசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். “எங்கள் ஜில்லாவில் வீவர்ஸ் காலனி ஏற்படுத்தவில்லையே” என்று சொன்னார்கள். இந்தெந்த ஜில்லாக்களில் வைக்கவேண்டுமென்று பார்த்து இதைச் செய்வதில்லை. எந்தெந்த ஜில்லாவிலுள்ள சங்கங்கள் முக்கியமாக முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிறதோ அங்கெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குத் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. 1959-60-ம் வருஷத்தில் காஞ்சிபுரம், புலன்கிரி ஆகிய இடங்களில் வைக்கலாம் என்று யோசனை இருக்கிறது. வட ஆற்காட்டிலும் வைக்கலாம் என்ற யோசனை இருக்கிறது.

கடைசியாகக் கைத்தறி சம்பந்தமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் கைத்தறியை நன்றாக ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்றால் எந்த விதமான மாறுபட்ட கருத்தும் கிடையாது. இன்னும் சிறப்பாக நடத்த முயற்சி எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. புது உபகரணங்கள் கொடுக்கிறோம். “Take up attachment” போட்டு நெய்தால் இதைவிட நன்றாக நெய்ய முடியும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

SRI A. GOVINDASAMY : இந்த டெக்னிகல் தொழிலுக்காக 5,59,000 ரூபாய்கள் ஒதுக்கி இருந்தும் 17,000 ரூபாய்தான் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் இவ்வளவு தொகை ஒதுக்கப்படவில்லை மீதி இருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

1-30
p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நானும் அதைத்தான் எடுத்துச் சொல்ல வந்தேன். இது சம்பந்தமாக கைத்தறி வளரவேண்டும் என்கிற அபிமானம் உடையவர்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். கேக் அப் அட்டாச்மெண்டு உதவுகிறோம் என்று லும் கூட அவர்கள் அதை வாங்கி உபயோகப்படுத்தும்படியாகச் செய்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது. இவை வாங்கி எல்லோரும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று நம்மைப் போன்றவர்கள் அவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். இங்கே கைத்தறி நெசவாளர்களிடம் தொடர்புடைய பலர் இருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நன்மைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். நான் ஒரு சமயம் நெசவாளர்களுடைய கூட்டத்திற்குப் போயிருந்த போது “எங்களுக்கு 20 ரூபாய் தான் சம்பளம் கிடைக்கிறது” என்று சிலர் சொன்னார்கள். நான் உடனே சொன்னேன், “20 ரூபாய் சம்பளம் வந்த காலம் போய்விட்டது. இப்போது 40 ரூபாய்க்கு குறையாமலாவது கூலி வா வேண்டுமே; நீங்கள் என்ன நெசவு செய்கிறீர்கள்?” என்றேன். நாங்கள் 20 கவுண்டு நெசவு செய்கிறோம் என்றார்கள். இன்றைக்குச் சின்னதுரை அவர்கள் கூட ஒப்புக் கொள்வார்கள். மில்லில் வேலை செய்யக் கூடியவர்கள் கூட 20 கவுண்டுக்கு நான்கு முழம் வேஷ்டி உடுப்பது இல்லை. எல்லோரும் எட்டு முழம் கட்டுகிறார்கள். குறிப்பாகச் சேலத்திற்குச் சென்ற போது “மில்லை மூடுகிறார்கள். அதனால் எங்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படும்” என்று சில தொழிலாளர்கள் என்னிடத்தில் வந்து சொன்னார்கள். எந்த மில்லை மூடுகிறார்கள் என்று கேட்டதற்கு 20 கவுண்டு நெசவு செய்து கொண்டிருந்த மில்லை மூடுவதாகச் சொன்னார்கள். நான் உடனே கேட்டேன். ஐம்பது பேர்கள் இருந்தார்கள். “உங்களில் 20 கவுண்டு நான்கு முழம் வேஷ்டி கட்டியிருப்பவர்கள் யாராவது இருந்தால் முன்னே வாரங்கள” என்றேன். உண்மையில் யாரும் முன் வரவில்லை. 36 கவுண்டுக்கு மேற்பட்ட எட்டு முழ வேஷ்டிகளுக்கு மேல்தான் அவர்கள் கட்டியிருந்தார்கள். அப்போது தான் அவர்களுக்கும் அது தெரிந்தது. இப்படி நாட்டில் செல்லுபடியாகாத துணியை விற்பனை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் அதில் பயனில்லை. அவற்றை உற்பத்தி செய்வதிலும் பயன் இல்லை. அந்த வழக்கத்தை—தொவரையிலும் அவர்கள் கடைப்பிடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தாலும் இனிமேலாவது அவர்கள் தறியை மாற்ற வேண்டும். இதற்காக ஒதுக்கி வைத்திருக்கிற பணம் செலவழிக்கமுடியவில்லை. சில இடங்களில் நாம் சொல்கிறோம் என்பதற்காக வேண்டாம் என்று சொல்லாமல் வாங்கிக் கொண்டு போய் வீட்டில் எங்கோ மூலையில்

20th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

போட்டு விடுகிறார்கள். இந்தத் தொழிலில் ஊக்கம் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் இந்த உதவியை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நெசவாளர்களிடத்திலே சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு உபயோகப்படுத்துவதன் மூலமாகத்தான் ரகம் உயரும். அவ்வாறு உயர்ந்தால் வேறு நாடுகளில் விற்பனை ஆவதற்கும் உதவியாக இருக்கும். கூட்டுறவு இயக்கத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். கொடுக்கிற உபகரணங்களையெல்லாம் இனாமாகவே கொடுக்கிறோம். இவற்றை வாங்கி அந்த நெசவாளர்கள் உபயோகிக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். (Sri A. Mariappan : இந்தக் கருவி கரணங்களை உபயோகப்படும் படியாக வைப்பதற்கு சர்க்கார் 75 ரூபாய் தான் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால், நூற்றைம்பது, நூற்றொழுபது ரூபாய் அதற்குச் செலவாகிறது. ஆகவே, அதற்கு எவ்வளவு செலவாகுமோ அவ்வளவையும் கொடுத்துவது சர்க்கார் முன் வருவார்களா ?) இது தான் அவர்கள் இது வரையில் உபயோகப்படுத்தாததற்குக் காரணம் என்றால் கவனிக்கிறேன். என்ன காரணம் என்றாவது இப்போது சொல்ல வந்தார். அதற்கு முன்னால் இதைக் கூட சொல்வதில்லை.

அடுத்தபடியாக ரிபேட் சம்பந்தமாக மத்திய சர்க்காரிலிருந்து வருகின்ற தொகை பாக்கியிருக்கிறது. ஆனால், ஜூன் மாதம் முடிய கொடுத்தாகி விட்டது. இந்த ரிபேட் தொகை எத்தனை நான் நீடிக்க வேண்டுமென்பது ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரிலிருந்து 92 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தாலும் நம் ராஜ்ய நிதியிலிருந்தும் 35 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். ஆகவே இதை நீடித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது தான் நம் சர்க்காரைப் பொறுத்த வரையில். அடுத்து இந்த ரிபேட் கொடுக்கப்படுவதில் காலதாமதம் ஆகிறது என்றால் அதைப் பரிசீலனை செய்துதான் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. சில இடங்களில் பருத்தி வாங்கிது போலவும், நூல் நூற்றது போலவும், துணி நெய்ததுபோலவும், அதை விற்பது போலவும் பொய்யாகக் கணக்கு எழுதி ரிபேட் கேட்கிறார்கள். (ஸ்ரீ கே. அன்பழகன் : நீங்கள் கொடுத்தது போல எழுதி விடுங்கள்.) கனம் அன்பழகன் கொடுத்தது போல கணக்கு எழுதிவிடச் சொல்கிறார். காரணம் தாமதத்திற்கு அது தான். அந்தக் கணக்குகள் உண்மையா இல்லையா என்பதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதில் தவக்கம் ஏற்படுகிறது.

வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி யாவதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். முக்கியமாக நம்முடைய பொருள்கள் சிலோன், மலேயா, வெஸ்ட் ஆபிரிக்கா முதலிய இடங்களுக்குத்தான் அதிகமாகப் போகின்றன. மெட்ராஸ் கர்சீப் என்று தலைக் குட்டை அதிகமாகப் போகிறது. 1958-வது வருஷத்தில் சிலோனுக்கு ஒரு கோடி நூற்பத்தெழு சொச்சம் ரூபாய்க்குப் போயிருக்கிறது. மலேயாவுக்கு 58 லட்சம், நைஜீரியாவுக்கு 68 லட்சம். எல்லோரும் அமெரிக்காவுக்குப் போகிறது என்றார்கள். அமெரிக்காவுக்கு அப்படி ஒன்றும் அதிகமாக ஏற்றுமதியாகவில்லை. 2 லட்சம் தான் ஏற்றுமதியாக இருக்கிறது. பொதுவாக நமக்கு என்று ப்ரெடிஷனல் மார்க்கெட் எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே எல்லாம் இந்த வியாபாரத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய காரியங்களை இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பத்திரிகையில் நான் ஒன்று குறிப்பிட்டதைப் பார்த்துவிட்டு “அமைச்சர் இப்படிச் சொல்கிறார்களே” என்று சிலர் பேசினார்கள். நான் சொன்னது எல்லாம் இதுதான். அதை மீண்டும் தேரி வித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சர்க்கார் இவற்றை வாங்கி ஏற்றுமதி செய்வது, வியாபாரம் செய்வது என்றால் நிச்சயமாக அந்தத் தொழில் நசித்து போய்விடும். சர்க்கார் அவர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். இது வரையிலும் வியாபார நுணுக்கம் தெரிந்து, அந்த அந்த நாட்டில் உள்ள மக்கள் எந்த ரகத்தை விரும்புகிறார்கள், என்கிற அனுபவமும் நிறையப் பெற்றுள்ளவர்கள் இந்த அயல் நாட்டு வாணிகத்தை விஸ்தரிக்க எல்லா முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொண்டால்தான் இது நல்ல முறையில் விற்பனை பெருகுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். அவர்களுக்குப்

[Sri R. Venkataraman] [20th March 1959]

போதுமான எல்லா உதவிகளையும் அளிப்பதற்காகத்தான் ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷனின் தலைமைக் காரியாலயத்தைச் சென்னையிலே வைத்திருக்கிறோம். மற்ற எக்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷனை முதலில் இங்கே வைக்கும் உத்தேசம் மத்திய சர்க்காருக்கு இல்லை. நம் சர்க்கார் தான் இங்கே இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி இங்கேயே ஏற்படும்படியாகவும் செய்திருக்கிறோம்.

SRI K. ANBAZHAGAN : அமைச்சர் அவர்கள் தொடக்கத்தில் சென்னை மாநிலம் பிற மாநிலங்கள் 13-ல் ஒரு பகுதி, அதனால் இந்த வேற்றுமை தெரிகிறது மூலதனத்தைப் பற்றி என்னார்கள். நான் அறியவிரும்புவது கன ரகத் தொழிலுக்காக நம் மாநிலத்திற்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, பிற மாநிலங்களுக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது? அது போல் பர் காபிடா இன்வெஸ்ட்மெண்டு எவ்வளவு நம் ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது, இதர ராஜ்யங்களில் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்வார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஒரு தொழிலுக்கு ஆரம்ப கட்ட வருஷங்களில் குறையாக இருக்கும். இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்குப் பிறகுதான் பூரா இன்வெஸ்ட்மெண்டு வரும். அந்தமாதிரி பார்க்கிறபோது நமக்கு நெய்வேலித் திட்டத்தில் 60-61-ம் வருஷத்தில் தான் பூரா இன்வெஸ்ட்மெண்டும் வரும். நமக்கு 75 கோடி அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதர ராஜ்யங்களோடு வேண்டுமானால் இப்படி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். அவர்களை விட நமக்குக் குறைந்து விடவில்லையென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். “முதல் வருஷத்திலேயே இவ்வளவு தானே இன்வெஸ்ட் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்!” என்றே, “முதல் வருஷத்திலேயே இவ்வளவு இன்வெஸ்ட் பண்ணியிருக்கிறீர்களே!” என்றே சொன்னால், அது அந்த அந்த இன்டஸ்ட்ரிசைப் பொறுத்தது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சில தொழில்களுக்கு இயந்திரங்கள் வரவேண்டியிருக்கும். இயந்திரங்கள் வந்தால் பணம் செலவாகிவிடும். வராவிட்டால் பணம் செலவாகாது. இதே மாதிரியான முறையில் பல காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நெய்வேலித் திட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால், நிலக்கரியை எடுக்க வேண்டும், ப்ரிக்ரெட்டிங் செய்ய வேண்டும், மின்சாரம் உண்டாக்க வேண்டும், உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலை அமைக்க வேண்டும், ஒன்றன்யின் ஒன்றாகப் பல வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றன. ஆகவே தான், மொத்தம் இவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னேன்.

இந்த மானியக் கோரிக்கையின் பேரில் பேசியபோது கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிவித்த இதர யோசனைகளுக்கு நான் பதிலளிக்காவிட்டாலும், அவைகளைக் கவனிக்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். பதிலளிக்காவிட்டால் அவைகள் கவனிக்கப்படவில்லை என்று அர்த்தம் என்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். நேரமாகி விட்டதால் அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பதிலளிக்க விரும்பவில்லை. இந்த மானியக் கோரிக்கையை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று சபை அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமான வெட்டுப் பிரேரணைக்கு அவசியமில்லை. இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை வாபஸ் பெற வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த மானிய கோரிக்கைப் பிரேரணையை எகமன்தாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

“That the allotment of Rs. 4,24,52,600 under Demand XXII Industries and Cinchona—be reduced by Rs. 100.”

The cut motion was put and lost.

20th March 1959]

DEPUTY SPEAKER: The question is—

“ That the Government be granted a sum not **Exceeding** Rs. 4,24,52,600 under Demand XXII—Industries and Chinchona.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER: The question is—

“ That the allotment of Rs. 1,94,38,300 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development—be reduced by Rs. 100.”

The cut motion was put and lost.

DEPUTY SPEAKER: The question is—

“ That the Government be granted a sum not **exceeding** Rs. 1,94,38,300 under Demand XXXIX—Capital Outlay on Industrial Development.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON TABLE OF THE HOUSE.

B.—Reports and notifications.

40. *Report on the activities of the Department of Statistics, Madras, for the first half-year ending 30th September 1958.*

41. *Short review on Handloom Development Schemes for 1958-59.*

42. *A review on Industrial Development in Madras State, 1958-59.*